

BIGGLES
VZDUŠNÝ
KOMODOR

77 326

BIGGLES VZDUŠNÝ KOMODOR

W. E. JOHNS

**BIGGLES VZDUŠNÝ
KOMODOR**

W. E. Johns © GP Agentur Bratislava 1992

Illustrations © Eva Hochmanová-Burianová & Ostrov
1992

Neobyčejná zpráva o počasí

„Dám ti za ně libru!“ Algernon Lacey, někdejší kapitán britského královského letectva, se podíval přes celý pokoj na svého přítele majora Jakuba Biggleswortha, známého spíš pod přezdívkou Biggles, a důvěrně na něj mrkl.

„Libru? A za co?“ ožil Biggles, který se probíral ze zamyšlení.

„No přece za tvoje myšlenky!“

„No to je něco! Řekl bych, že moje myšlenky zas takovou cenu nemají,“ usmál se Biggles.

„Mám dojem, že o něčem velmi soustředěně přemýšlíte,“ poznamenal jejich chráněncem Ginger Hebblethwaite, který trávil ono pošmourné poválečné mírové odpoledne užitečnou činností: nalepoval si do alba fotografie.

„Když už oba tak zatraceně dotíráte, řeknu vám, o čem jsem přemýšlel,“ zabručel Biggles. „Uvažoval jsem o tom, jaká podivná věc je tahleta shoda okolostí. Tím chci říct, že bych rád zjistil, jestli vůbec je nějaká shoda okolností, jak my to nazýváme, anebo jestli se tu spíš s jistým přesným účelem neotáčí kolo osudu. To kolo občas zabere jisté lidi a události, a pokud mezi nimi není žádná souvislost, nikdo si ničeho nevšimne: pokud ale jsou ti lidé nebo věci nějak ve spojení, vyvolá to najednou naši pozornost a my tomu pak říkáme shoda okolností neboli *koincidence*.“

„Prosím tě, co má tohle filozofování zčistajasna znamenat?“ zeptal se jakoby mimochodem Algy. „Máš k tomu snad nějaký zvláštní důvod?“

„Pro všechno se dá najít důvod.“

„To vím taky. Ale měl jsem dojem, že ta mírová doba, které jsme se konečně dočkali, ti začíná lézt tak trochu na mozek. A pokud tenhle mír ještě potrvá, začne harašit v hlavě i mně.“

„To by mě nijak nepřekvapovalo,“ odpověděl klidné Biggles. „Při nečinnosti takové harašení přímo bují ... hele, dej s tím polštářem pokoj, vždyť vyrazíš Gingerovi z ruky lepidlo! Máš vlastně úplnou pravdu. Così se stalo, a protože je po válce a protože nemáme zrovna nic lepšího na práci, povím vám, co to bylo. Mám takový pocit ...“

Ginger sklapl album.

„Jen do toho, veliteli!“ začal povzbuzovat Bigglese. „Jakmile vy máte pocit, tak to většinou znamená, že se něco semele.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ba ne, nemyslím, že se něco stane,“ říkal si jakoby pro sebe. „To konečně nikdy nevíme. Ale přece jen vám o tom povím! Když jsem šel včera ráno do banky, tak koho zrovna nepotkám jako Toma Loweryho. Vzpomínáš si na Toma, Algy? Přišel k 266, letce těsně před uzavřením příměří. Když pak bylo po všem, zůstal ještě na vojně, ale hezkou dobu po něm nebylo ani vidu ani slechu. Teď je z něj velitel letky s posádkou v Singapuru, takže to nechytíl zrovna špatně. Pochopitelně jsme se pozdravili a skončilo to obědem u Simpsona. Teď ale dávejte pozor, pořádně poslouchajte, protože důležitý je teď především sled událostí.“

Když jsme se dali do řízku a do ledvinkového pudinku, začal mi Tom vykládat o Ramsayovi. Vzpomínáte si na něj? Byl to letecký mechanik u 266, letky. Teď je seržantem a dělá mechanika u bezdrátového telegrafu, samozřejmě pořád na vojně. Vlastně bych měl říct, že byl seržantem, protože ty svoje tři prýmký už dlouho nenosí. Přítel Tom měl o Ramsayovi určité vysoké mínění, protože ho nejen propašoval do své letky, ale dokonce ho za cvičných letů brával na zadní sedadlo do letadla. No a při jednom takovém letu Ramsay zachytil radiotelegrafickou zprávu z éteru ... Až sem se dostal Tom se svým příběhem, když tu – hádejte, kdo vstoupil do hospody a rozhlížel se u dveří po volném místě? To byste neuhádli: byl to Jerry Laidshaw, který teď vede radiotelegrafické oddělení na ministerstvu letectví. Jerry si k nám pochopitelně přisedl a když nám řekl, jak je to prima, že nás náhoda zase svedla dohromady a tak, vybídl Toma, aby ve svém příběhu pokračoval. A Tom vyprávěl dál o Ramsayovi. Je vám to všem jasné?“

„Úplně!“

„Tak dobře. Tom tedy ve svém vyprávění pokračoval. Nevím, proč mu to připadalo zrovna tak důležité, ale nejspíš měl v té Ramsayově věci výčitky svědomí. Ostatně tohle jen tak mimochodem. Ukázalo se tedy, že když byli ve vzduchu, zachytil Ramsay zprávu, jak už jsem vám říkal, a když se zase ocitli v Singapuru na pevné zemi, odevzdal ji Tomovi. Na jednotlivosti už si přesně nevzpomínám, ale ta zpráva byla ve skutečnosti voláním o pomoc, SOS. Vyslali ji z parníku *Queen of Olati*: telegrafista volal o pomoc, protože na jeho lodi vypukl požár. Udal stanoviště lodi a zprávu ukončil slovy

„pěkné počasí, slabé vlnobítí“. Všimněte si toho, že se ve zprávě vyskytlo slovo počasí, protože na tohle slovo se pak soustředily všechny potíže. Když Ramsay tu zprávu převzal – byla pochopitelně vysílána v Morseově abecedě – to slovo přepsal jako p-o-c-a-s-y. Tom si to přečetl a řekl Ramsayovi: „Měl byste se tu morseovku líp naučit, chtěl jste jistě napsat p-o-c-a-s-i!“ Ale Ramsay trval na svém a nakvašeně odpověděl: „Ba ne, pane majore. To slovo, které jsem převzal, znělo skutečně p-o-c-a-s-y.“ Nato ho Tom požádal, aby to slovo opravil, než zprávu předají velitelství. Došlo ke sporu, který, jak musím bohužel konstatovat, skončil tím, že Ramsay přišel o jeden ze svých prýmků pro porušení vojenské kázně.“

„Zatím tu žádnou shodu okolností nevidím,“ vskočil Bigglesovi do řeči Algy.

„Počkej chvíli, ještě jsem nedomluvil,“ odpověděl dotčeně Biggles. „K té shodě hned teď přijdu. Když Tom svůj příběh dovypřávil, podotkl Jerry, který to všechno s velkým zájmem vyslechl až do konce:

„Ale vždyť Ramsay měl pravdu! Já jsem taky zachytil na ministerstvu letectví zprávu z lodi *Shanodah*, a to slovo počasí tam taky vysílali jako p-o-c-a-s-y. Můžu to dokázat, protože mě to velice zaujalo.“

Při téhle poznámce se Tom s údivem zadíval na Jerryho a řekl:

„O čem to vykládáš? Já jsem přece o žádné lodi *Shanodah* nemluvil, fakt, já jsem o takové lodi ani nikdy neslyšel. Já hovořil o lodi *Queen of Olati*, která se potopila v Indickém oceánu.“

Jerry se podíval nejprve na Toma a pak na mě. „To je tedy opravdu zvláštní,“ řekl. „Já jsem si jména lodí nevšiml, když jsi ten příběh vyprávěl, ale když ses pak

zmínil o tom, jak vysílali slovo počasí, tak jsem si přirozeně myslel, že mluvíš o lodi Shanodah, která se potopila – a to je tedy podivné – taky v Indickém oceánu, tedy přesně v Bengálském zálivu, ale to je vlastně totéž. Může to být – počkejte – asi tak pět měsíců, co se tohle stalo. Ale ta moje loď neshořela. Narazila na skalisko, které nebylo zaneseno na mapách, a potopila se s celou posádkou.’

„Ani v případě lodi *Queen of Olati* se nikdo nezachránil,’ vmísil se do hovoru Tom, ale řekl to jen tak mimochodem a rozhovor se tím obrátil jiným směrem: o té záležitosti se už pak nemluvalo. A to je taky všechno.“

„To je ale zvláštní!“ podotkl Algy.

„Zvláštní!“ vykřikl Biggles. „Já bych řekl, že to je víc než zvláštní, když dva telegrafisté obchodních lodí, oba Angličané a jistě taky oba vzdělaní lidé, vysloví špatně jedno a totéž slovo, a přitom to je náhodou slovo, které jistě užívají častěji než jiná slova. Ale když si k tomu uvědomíte, že obě lodi ztroskotaly s celou posádkou a ve stejném moři během jednoho měsíce, řekl bych, že to je moc a moc zvláštní, že to je zkrátka tak zvláštní, až to je k nevíře!“

„Co tím chceš říct?“

„To tě nic netrklo?“

„Ne, jinak bych se neptal.“

„Já si to tedy vysvětluju takhle: Možnost, že by dva vzdělaní muži udělali stejnou chybu v jednom slově skoro ve stejné době a na témže místě za okolností, které jsou prakticky totožné, tahle možnost je tak malá, že nezbývá žádná jiná alternativa než ta, že ti mužové jsou jedna a tatáž osoba!“

„Ale to přece není možné! Vždyť telegrafista na lodi *Queen of Olati*, která se potopila jako první, se přece utopil!“

„Měl by se vlastně utopit, jenže tady něco nehraje.“

„A proč jsi tedy nezašel do jeho lodní společnosti a nepřeptal se na to?“

„To jsem taky udělal.“ Biggles se usmál. „Byl jsem tak ztraceně zvědavý, že jsem po rozchodu s Tomem zašel k mostu *Tower Bridge* a položil jim tam několik otázek.“

Algy se na Bigglese podíval úkosem. „A tos tam strávil celé odpoledne? Cos tam tedy objevil?“

„Zjistil jsem, že telegrafista se jmenoval Giles a že se zcela jistě utopil. Společnost o tom vyrozuměla jeho nejbližšího příbuzného.“

„Proč říkáš, že se zcela jistě utopil?“

„Protože jeho tělo bylo mezi těmi, která vylovila loď, co přispěchala na pomoc, jakmile se ozvalo SOS.“

„Ale tím jsou přece tvoje argumenty vyvráceny!“

„Vypadá to tak, to musím přiznat.“

„A co se stalo s telegrafistou z lodi *Shanodah*?“

„Ten se utopil taky. Aspoň se nikde neobjevil, a tak se má za to, že se ztratil v moři.“

„Takže to je konec příběhu,“ poznamenal Ginger hlasem plným zklamání.

Biggles se záhadně usmál. „Ne tak docela,“ řekl. „Moc mě trápilo, že ta moje teorie nějak skřípe, tak jsem ve svých dotazech ještě chvíli pokračoval, když už jsem tam u té řeky byl. Možná vás bude zajímat, že od té doby, co se potopily lodi *Queen of Olati* a *Shanodah*, ztratily se ještě další dvě lodi i s celou posádkou, taky v Indickém oceánu. Obě vysílaly signál SOS, ale než se na místo

dostavili zachránci, obě lodí beze stopy zmizely. Tak to aspoň stálo v novinách.“

„A udělali ve slově počasí stejnou chybu i v těchhle případech?“

„To nevím. V obou případech zachytila signál SOS vždy jen jedna loď. Jedna z nich byla na cestě do Austrálie a druhá směřovala do Anglie a dnes ráno vplula do londýnského přístavu. Šel jsem tam, ale loď už byla pryč; vyplatili prý celou posádku a poslali ji domů. Jméno té lodi je *Dundee Castle* a telegrafista se jmenuje Fellowes. Vydával jsem se za jeho starého přítele a podařilo se mi získat jeho adresu a číslo telefonu. Dala mi ho jedna velmi milá dívka v kanceláři lodní společnosti.“

„Snad nechceš říct, že jsi tak drzý a zatelefonoval jsi mu, že ses ho zeptal, jestli se ve volání o pomoc vyskytlo slovo počasí, a když ano, zda v něm nebyla chyba!“

„To chci udělat právě teď! Podej mi telefon!“

„Biggles, ty ses zbláznil!“

„Možná, jenže já nebudu mít pokoj, dokud se to nedozvím.“

„I kdyby se tam slovo počasí vyskytlo a telegrafista je vysílal nesprávně, co ti to řekne?“

„Hodně! Byla by to podivuhodná shoda, kdyby dva telegrafisté obchodních lodí udělali chybu ve stejném slově, které tak často používají; ale nechtějte po mně věřit tomu, že by to udělali tři telegrafisté, a to na téže místě! To by už bylo na mou důvěřivost příliš.“

Biggles zdvihl sluchátko a vytočil číslo.

„Halo, je pan Fellowes doma?“ ptal se. „Halo! Kdože to je? Aha, to je pan Fellowes. Výborně! Promiňte mi, pane Fellowesi, že vás obtěžuji, ale já se domnívám,

že jste ten důstojník, který asi před třemi měsíci přijal volání SOS, které vysílala loď *Alice Clair* – ano, přesně tak. Jmenuji se Bigglesworth a právě jsem měl s přítelem spor, který se týkal právě toho volání SOS. Jde totiž o slovo počasí – ano – úplně správně – opravdu, vřelé díky! Právě tohle jsem potřeboval vědět! Sbohem!“

Biggles zavěsil a vytáhl pouzdro s cigaretami.

„Tak co?“ vyzvídal nedočkavý Algy. „Ven s tím! Nedělej drahoty jako Sherlock Holmes. Co ti říkal?“

Biggles si zapálil cigaretu.

„Říkal, že teď, když jsem se o tom zmínil, si s podivem uvědomil, že telegrafista na lodi *Alice Clair* skutečně vysílal p-o-c-a-s-y.“

Algy strčil ruce do hlubokých kapes kalhot a beze slova se na Bigglese upřeně zahleděl. Pak ze sebe vyrazil:

„Při Ikarově vrtuli, točící se obráceně! Tohle je tedy překvapující shoda.“

„Shoda? Jdi někam, prosím tě!“ zavrčel Biggles. „Vsadím pytel diamantů proti pár šupům, že všechny ty tři zprávy vysílala jedna osoba!“

„Ale to přece není možné ...“

„Jistěže to není možné. A to mě právě trápí. Jak se nemožné může stát možným? Na to je jen jediná odpověď: že totiž to nemožné ve skutečnosti nemožné není! Vysvětli si to jak chceš!“

„Ale jak by tři muži, na kilometry od sebe vzdálení, z nichž jsou ke všemu dva už mrtví, mohli být jedna a táž osoba?“

Biggles zavrtěl smutně hlavou. „Na to se mě neptej,“ odpověděl nevrle. „Já se v hádankách nevyznám. Ale je tu přece jen ještě jedna věc, kterou bych rád věděl.“

„A to?“

„Zajímalo by mě, jaký náklad ty lodi vezly.“

„A proč se nezeptáš plukovníka Raymonda ze Scotland Yardu? Nemyslím, že ti to hned vysype z rukávu, ale když ho požádáš, tak to pro tebe jistě rychle zjistí.“

„To je dobrý nápad. Zkusíme to. Kolik je hodin? Čtyři – tak to asi ještě bude v kanceláři.“

Biggles znovu sáhl po telefonu a vytočil číslo hlavního policejního štábu Scotland Yardu.

„Prosím plukovníka Raymonda,“ požádal telefonistu v centrále. „Mé jméno? Major Bigglesworth. Děkuji.“

„Ach, to jste vy, pane plukovníku?“ pokračoval Biggles po chvíli rozhovoru. „Ano, tady je Bigglesworth. Chci se vás zeptat na něco ne zcela obvyklého, ale mám k tomu vážný důvod, jinak bych vás neobtěžoval. Jde o tohle: Během posledních šesti měsíců se v Indickém oceánu potopily čtyři lodi s celou posádkou. Jedna shořela, druhá narazila na skalisko – prosím? Aha, vy už o tom všem víte. Tak to budete jistě schopen ukojit mou zvědavost. Co bylo zapsáno v nákladních listech těch lodí?“

Bigglesovi přátelé si povšimli, že náhle změnil výraz obličeje. Povrchní zvědavost vystřídala skutečná vážnost.

„Opravdu,“ řekl Biggles nakonec do telefonu. „Prosím? Ne, o tom nevím nic. Proč jsem se vůbec ptal? Ale to víte, byl to jen takový nápad, a vlastně to snad ani není nápad. Já totiž, ale ne, nejlepší bude, když o tom po telefonu radši nebudu mluvit. Co kdybyste zašel sem k nám na šálek čaje, vždyť to máte pět minut. Dobrá, výborně. Takže se hned uvidíme.“

Biggles zavěsil a vážně se rozhlédl po ostatních. „Vypadá to, jako bychom uhodili nějaký pořádně velký hřebík rovnou na hlavu,“ začal pomalu. „Lod' *Queen of Olati* plula do Melbourn a byla zdola až nahoru naložena vojenskými letadly, určenými australské vládě. S tou lodí se utopil i jeden z našich předních leteckých konstruktérů, člen leteckého poradního sboru. Lod' *Shanodah* zase plula do Singapuru a vezla dvacet motorů značky Rolls-Royce Kestrel, dále náhradní součástky pro motory, kulomety a střelivo. Lod' *Alice Clair* mířila do Šanghaje se střelivem pro britské dobrovolnické sbory, které tam jsou umístěny, a konečně další lod' – ta čtvrtá, o níž víme – se vracela domů z Madrasu s menším nákladem zlatých tyčí. Plukovník Raymond už k nám jde.“ Algy si hvízdal.

„A hrome! To tedy začíná pěkně zavánět,“ podotkl.

„To máš pravdu. Je to silné cítit rybinou, ale zkaženou rybinou. Myslím, že plukovník už je za dveřmi. Gingere, hod' sebou a řekni paní Symesové, ať připraví čaj pro čtyři.“

Minutu nato vstoupil plukovník Raymond do pokoje.

„Těší mě, že vás tu vidím zase všechny pohromadě,“ usmál se a stiskl každému pravici. Pak se posadil a tázavě se zahleděl na Bigglese. „No, tak co o tom víte, Biggles?i?“

Biggles pokrčil rameny. „Nic,“ řekl prostě. „Já jsem jen hádal, a to je všechno.“

„A co jste hádal?“

„Hádal jsem, že některým lidem se jistě moc zamlouvá, když všechny britské lodě, které plují na

Dálný Východ a k protinožcům s vojenskou výzbrojí, se nedostanou na místo určení.“

Plukovník Raymond se zadíval na Bigglese a řekl: „To nehádáte špatně. Já vždycky říkám, že byste měl patřit k našemu sboru detektivů. Jste na dobré stopě, jste blíž, než vůbec tušíte. Ale jak jste na to přišel, jak vás to vůbec napadlo?“

„A jak to, že vy jste o těch lodích věděl všechno, když jsem vám telefonoval? Lodní doprava přece nepatří do vašeho resortu?“

„Nedávno jsem večeřel s komisařem a s prvním lordem admirality. Lordové, zabývající se loďářstvím, jsou velice rozmrzelí. A taky letecký poradní sbor. Jenže ten nic neví – totiž, tam vědí jen to, že ty lodi zmizely. Veřejnost neví, že vezly střelivo a výzbroj, tohle se pochopitelně do novin nesmí dostat. Ale k věci: je to vážné, velice vážné, ujišťuju vás. Jaká podivná náhoda vás zavedla na tuhle stopu?“

„Jenom ten fakt, že jsem měl všechny důvody domnívat se nebo alespoň tušit, že všechna ta volání SOS, co každá z lodí odsouzených k záhubě vysílala, pocházela od jedné osoby.“

„Panebože! Jak jste to, prosím vás, vypátral?“

„Díky takové maličkosti jako je chybný pravopis jednoho slova.“

Biggles svému bývalému veliteli z válečných dob stručně vylíčil, co už předtím vyložil svým přátelům.

Když domluvil, plukovník Raymond vstal a začal nervózně přecházet po pokoji. Pak se náhle zastavil a zadíval se Bigglesovi přímo do tváře.

„Bigglesworthe, kdybyste nechal toho flákání a vstoupil do našich řad, dal bych vám – pochopitelně v

mezích možnosti – takovou hodnot, jakou byste si přál,“ prohlásil.

Bigglesworth zavrtěl hlavou. „To je od vás moc hezké, pane plukovníku, ale já bych jako váš úředník nebyl k ničemu,“ odpověděl váhavě. „Já mám svoje vlastní metody postupu, a ty by nejspíš neodpovídaly postupu úřednímu. Kdybych se zapletl do vašich červených stužek, nikdy bych to nikam nedotáhl.“

Já jsem dosáhl – no, řekněme jistých úspěchů – jen když jsem jednal na vlastní pěst.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil rozčarovane plukovník Raymond. „Ale povězte mi, už jste si o celé té záležitosti udělal nějaký názor?“

„Ještě jsem na to neměl dost času, ale mám dojem, že tu proti našim lodím operuje nějaká cizí mocnost z jakési základny v Indickém oceánu nebo někde poblíž. Potápí každou loď, o níž se prostřednictvím svých špehů dozví, že veze výzbroj pro naše vojska na Dálném Východě. A protože vědí, že je velmi nepravděpodobné, aby se taková loď mohla ztratit, aniž by volala o pomoc, zmocní se telegrafní stanice a ještě než kapitán nebo posádka vytuší, co je čeká, vyšlou do prostoru falešné SOS. Potom loď potopí a důkladně dohlédnou na to, aby se nikdo nezachránil.“

„Ale toho by se přece neodvážili, Bigglesie!“

„Že by se neodvážili? Ze zkušenosti vím, že se lidi i národy odváží všeho, když je hodně v sázce. Z historie máme takových případů dost a dost.“

Plukovník vzal klobouk. „Musím rychle do admirality,“ prohlásil. „Tam se o tom všem musí co nejdříve dozvědět.“

„Co myslíte, že podniknou?“

„Co podniknou? Pochopitelně tam pošlou flotilu torpédoborců a ...“

„A sdělí nepříteli – ať už je to kdokoli – že ho prokoukli,“ poznamenal Biggles se špatně skrývanou jízlivostí. „Tím mu poskytnou dost času na to, aby se odklidil ze scény nebo aby se tvářil naprosto nevinně. Proč mu rovnou nenapsat? Tím byste to mohli ukončit a výsledek by byl stejný: dočkali byste se leda sladkých slov a tvrdých protestů.“

Plukovník Raymond se kousl do rtu. „Asi máte pravdu,“ přiznal stroze. „Ať rozhodne admirálita. Vy zůstaňte tady; brzy o mně zase uslyšíte!“

„Jak to myslíte, že mám zůstat, kde jsem?“

„Tak, jak jsem to řekl. Neodcházejte odtud! Nevycházejte ven!“

„Ale já už nejsem u armády. Jsem prostý občan a svobodný člověk,“ odporoval rozhořčeně Biggles.

„Samozřejmě, ale vy jistě rád uděláte to, o co jsem vás požádal, jako jste to dělával dřív,“ poznamenal plukovník a mrkl na něj. „Spoléhám na vás, Biggles!“

Než stačil Biggles odpovědět, opustil plukovník místnost a bouchl za sebou dveřmi.

„Tak vidíš, co z toho člověk má, když strká nos do věcí, do kterých mu nic není,“ postěžoval si Biggles Gingerovi. „Vem si z toho ponaučení – ach, tady jste, paní Symesová,“ dodal, když jeho hospodyně vešla do pokoje s čajovým podnosem. „Je mi moc líto, ale žádného hosta mít nebudeme. Měl náramně naspěch. No, nevádí, Ginger určitě spořádá jeho porci.“

„To je nadělení,“ vzdychala paní Symesová na odchodu.

„Máte pravdu, je to nadělení!“ povzdychl si Biggles.
„Ať se nejmenuju Biggles, jestli se v tom teď nepovezeme.“

„Myslíš, že jsme se do té kaše namočili?“ vyzvídal Algy.

„Víc než to. Za pár hodin v té kaši budeme až po krk. Jinak bych se musel náramně mýlit,“ odpověděl Biggles.

Důležitý rozhovor

„Kdyby se někdo zeptal, co si myslím o umístění nepřátelské základny – ovšem za předpokladu, že ta základna někde tady existuje – pak bych řekl, že ji najdete, jestliže vyjdete z tohoto bodu jako ze středu a prohledáte celou oblast o poloměru stopadesáti kilometrů.“

Biggles při těchto slovech zabodl špendlík do mapy ve velkém atlasu, rozevřeném na stole a střídavě se díval na oba muže, kteří seděli každý z jedné strany.

Čajový servis odstrčili stranou, aby na stole bylo dost místa pro rozměrný atlas; byl rozevřen na straně nadepsané Indický oceán a Holandská východní Indie a poutal jejich pozornost už dobrou hodinu. Čtyři červeně označené body udávaly poslední známá stanoviště osudných lodí; od každého z nich vedly tenké čáry tužkou k nejbližším bodům na pevnině a u každé čáry byla udána vzdálenost v kilometrech, zaznamenaná drobným úhledným Bigglesovým rukopisem.

„Souostroví Mergui,“ četl Ginger z mapy a natahoval krk, aby viděl, co je napsáno u bodu, který právě Biggles označil špendlíkem.

„Proč si myslíte, že je to tady?“ zeptal se.

„Prostě proto, že mi to připadá nejprůprirozenější,“ odpověděl Biggles bez váhání. „Kdyby mě někdo požádal, abych takovou základnu zřídil, tak bych vybral tohle místo. Jen se podívejte na tenhle zajímavý kus

zeměkoule, na Bengálský záliv. V něm nebo někde poblíž něho se ty lodi potopily. Na západě hraničí s Indií, ale já myslím, že tu můžeme vynechat ze hry. Poskytla by úkryt lodím? Nejspíš ne. A nejen to: Indie je hustě obydlená a má velmi dobré dopravní cesty, takže by si cizího plavidla jistě brzy někdo všiml a zpráva o tom by se dostala až k těm, kteří se o tyhle věci mají starat. Uprostřed Indického oceánu pak jsou ostrovy Andamany a Nikobary. Tam by sice základna pirátů klidně být mohla, ale já tomu příliš nevěřím. Pokud je mi známo, tak se Andaman používá jako trestních osad pro indické politické vězně a na Nikobarech je zase příliš mnoho plantážníků, než aby tam bylo zdrávo pro cizince: jejich příjezdy a odjezdy by nutně vzbudily pozornost. No, a teď se podívejme na opačnou stranu Bengálského zálivu. Tam to vypadá úplně jinak. Podél celého západního pobřeží Malajského poloostrova jsou tisíce míst. Zálivy, zátoky, kde se může lecjaká loď ukrývat celé dlouhé měsíce. Domorodci jsou lidé jednoduší a prostí. Navíc má toto místo i výhodnou polohu, pokud chcete chytat lodi, které směřují na Dálný Východ: všechny mají zastávku v Singapuru a tenhle přístav je na jižním cípu tohoto poloostrova.“

„Ale proč sis vybral zrovna Mergujské souostroví?“ zeptal se Ginger.

„No tak se podívej a přemýšlej, jaké dává možnosti!“ zněla Bigglesova odpověď. „Jsou to stovky ostrovů, a když počítáš i ostrůvky, pak jich jsou dokonce tisíce, a všechny leží ve výhodné vzdálenosti od pevniny, průměrně tak padesát nebo šedesát kilometrů. Jsou roztroušeny podél pobřeží v délce skoro pěti set kilometrů. Jsou skalnaté, zalesněné a mají výborné

přírodní přístavy. Co víc by si taková záhadná loď mohla přát?“

„Já jsem o těch ostrovech ještě nikdy neslyšel,“ přiznal se Ginger.

„Málokdo o nich slyšel. Ani my s Algym bychom o nich nejspíš nevěděli, kdybychom přes ně kdysi neletěli po celé jejich délce na cestě z Nové Guineje do Anglie.“

„Jsou ty ostrovy obydleny?“

„V zásadě asi ne, ale myslím si, že tam žije podivný kmen malajských Dajáků, kteří se stěhují s jednoho ostrova na druhý ve svých nádherných kanoích, na nichž také bydlí. V sousedství těch ostrovů se v menší míře také loví perly; živí se tím hlavně Čínani a japonské džunky. Provozují to za severovýchodního monzunu, kdy je pěkné počasí a moře je klidné. Zbývající část roku mezi červnem a říjnem, kdy fouká jihozápadní monzun, tu může být počasí skutečně pekelné; o tom se na vlastní kůži přesvědčil už nejeden letec, co letěl do Austrálie. Když jsme nad těmi ostrovy letěli my, viděli jsme tam dvě nebo tři džunky. Je to takové místo, kde se může stát cokoli. Algy, vzpomínáš si na Gilsona, na toho státního úředníka, který za námi přiletěl na návštěvu do Rangúnu? Ten tenkrát vyprávěl, že ty ostrovy jsou zamořeny krokodýly a vší možnou havětí, která tam připlave z pevniny – od Barmy nebo ze Siamu. Tohle mi utkvělo v paměti, protože Gilson jednou vyprávěl, že viděl na vodě plavat tygra. To mě moc překvapilo, protože kočka na vodě příliš neodpovídá mým představám. Ale co je nám konec konců do toho, ne? Nevypadá to na to, že bychom tam šli zrovna my.“

Biggles sklapl atlas a vstal od stolu.

„Škoda,“ ozval se Ginger zklamaně.

„Jakápak škoda! Kristepane, ty máš ale nápady! Vždyť přece znáš Afriku, a ta je ve srovnání s těmi místy civilizovaná země. Já – kruci, kdo to zase volá! To by mě zajímalo!“

Biggles přerušil svůj výklad a zdvihl sluchátko telefonu, který stále vydával vřeštivé zvuky.

„Haló,“ ozval se do mikrofону. „Halo, pane plukovníku! – Je to Raymond,“ zašeptal Biggles mimo telefon. „Ano, pane, copak je? Abych s vámi povečeřel? Velice rád. Vy mě chcete vypravit ...Ale propánakrále, kam? Ale kdepak, to není moje zaměstnání. – Výborně, pane plukovníku, budu připraven. Sbohem!“ Biggles zavěsil sluchátko a obrátil se k oběma přátelům, kteří jeho telefonický rozhovor soustředěně sledovali. „Raymond mě za půl hodiny odveze vlastním autem,“ vysvětlil. „Slyšeli jste už někdy o sídle, kterému se říká Lottison House?“

„Aby ne!“ ožil Algy. „To mě podrž! Tak tam budeš večeřet? Fakt?“

„Tak mi to aspoň řekl plukovník“.

„Ale vždyť lord Lottison patří k vůdčím osobnostem ministerstva zahraničí.“

Biggles sebou trhl. „Těbůh!“ vyrazil ze sebe. „No jo, mně to jméno připadalo nějak povědomé. Zdá se, že mě ta moje prokletá zvědavost přivedla do pěkné patálie. No, co se dá dělat, musím už jít, abych se připravil.“

„Neříkal náhodou plukovník že nás máš vzít s sebou?“ nadhodil rozmrzele Ginger.

„Ne, o tom se nezmínil ani slovem,“ zazubil se Biggles.

„Pak to ale není fér.“

„Nevadí, já vám v kapse přinesu kus pudinku,“ sliboval Biggles. „Ale teď spěchám, na převlečení mám jen půlhodinku, a jenom dvacet minut mi trvá, než dostanu knoflíčky do té naškrobené příšery, které se říká košile.“

Biggles byl přesto připraven včas a čekal, když mu naléhavé houkání na ulici připomnělo, že plukovník Raymond už přijel. Biggles se se svými přáteli rychle rozloučil, seběhl po schodech a uvelebil se v limuzíně, která přijela před vchod.

„Vidím, že jste ani chvíli nezahálel,“ řekl Biggles plukovníkovi ve fraku, kouřícímu cigaretu. „Byl bych radši, kdybyste mě byl vynechal. Já nejsem zvyklý večeret s britskými šlechtici, takže doufám, že mi odpustíte, pokud vám udělám ostudu a budu srkat polévku.“

„Uvidíte, že Lottison je velmi slušný člověk,“ odpověděl mu plukovník vážně. „Tahle večere, to byl jeho nápad, ne můj. On je velmi zaměstnaný člověk a neměl jindy čas.“

U Lottisona byl ještě jeden host. Když byl Biggles představen admirálu Siru Edmundovi Hardymu, náčelníku výzvědné služby u admirality, uvědomil si vážnost situace. Při večeři se hovořilo jen málo, jakmile však dojedli, uvedl je lord Lottison do knihovny a bez okolků přistoupil k věci.

„Nuže, pánové,“ řekl úsečně jasným hlasem, „nemyslím, že je třeba, abych opakoval to, co už všichni víte, třebaže jsme to zatím jen tušili, než major Bigglesworth přinesl tu zprávu o chybě při volání SOS. To nám dává jisté vodítko, něco – ehm – něco pevného, na čem se dá budovat dál. Naše lodi, které vezou na Dálný Východ střelivo, se nepotápějí jen tak náhodou. Pokud je třeba důkaz, mám ho tady: je to telegrafická odpověď z Austrálie na můj telegrafický dotaz, který jsem učinil, jakmile jsem se dnes pozdě odpoledne z hlášení dozvěděl o té záležitosti s voláním SOS. Kapitán lodi *Tasmania*, která zachytila volání o pomoc vysílané z lodi *Columbia* – to je ta čtvrtá loď, která se měla potopit – ten kapitán tedy hlásí, že slovo počasí bylo vysíláno jako p-o-c-a-s-y. Tím, řekl bych, je jakákoli náhoda vyloučena. Nevíme, co se na širém moři dělo a jak je možné, že na britskou loď má přístup neznámý radiotelegrafista. Otázkou je, co proti tomu máme dělat. Nesmíme dovolit, aby to pokračovalo, ale jistě nemusím zdůrazňovat, že veškeré kroky, které učiníme, musíme provést s krajní obezřetností. Za každou cenu se musíme vyvarovat situace, která by mohla skončit válkou, zejména pokud už nepřítel provedl opatření k přerušení našich dopravních tras na Dálný Východ. Nuže, Hardy, co byste navrhoval?“

Admirál zamyšleně pozoroval popel svého doutníku. „Já – totiž – já jsem ochoten udělat všechno co chcete, a jednat podle vašich příkazů. Dobře víte, že nemohu jednat na vlastní pěst. Pokud jste ochotni mne podporovat a převzít odpovědnost za veškeré možné důsledky, pak jsem připraven se do toho pustit a prošťárat mezi Kalkatou a Singaporem každou námořní míli.“

Čelo lorda Lottisona se zbrázdilo ustaranými vráskami.

„Já nijak nedychtím po tom, abych riskoval, že naši zemi zatáhnou do nějaké pranice,“ řekl admirál upřímně. „Pokud by to dopadlo špatně, smetlo by to vládu a já bych se stal obětním beránkem.“

Biggles se netrpělivě vrtěl na židli. „Směl bych vám udělat návrh, pane?“ řekl.

„Byl bych vám velmi povděčen.“

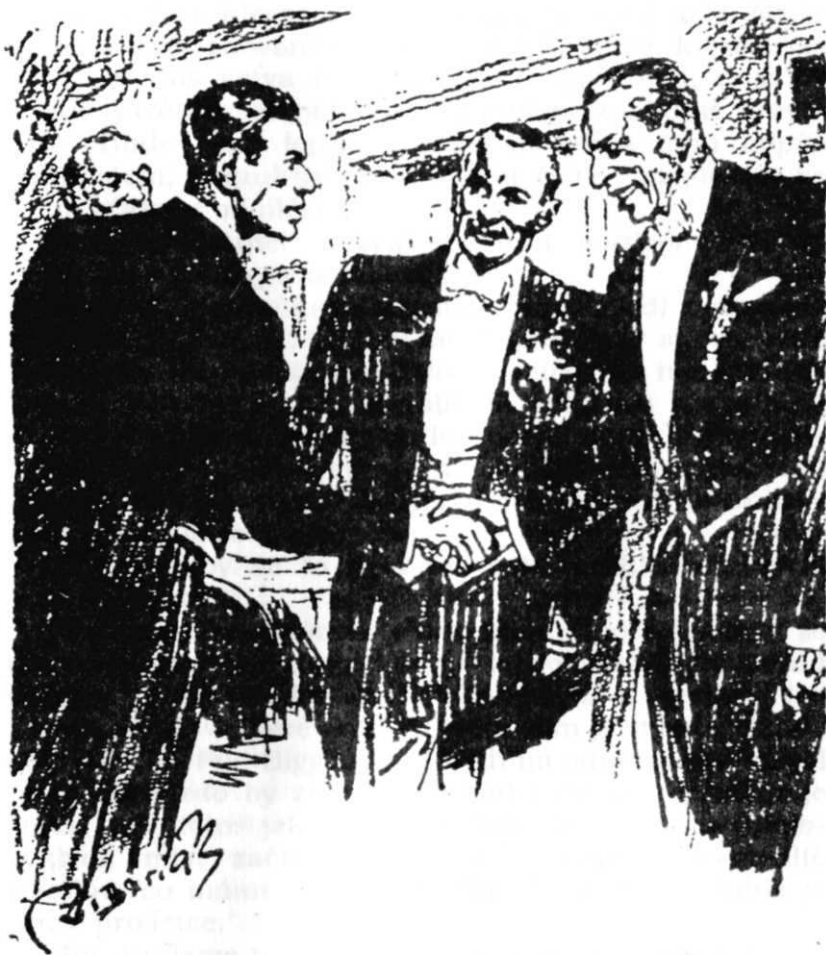
„Výborně, tak se tedy hned pusťme správnou cestou. Naše lodi se potápějí. Někdo je potápí chytře a tajemně. Je zřejmé, že musíme nepříteli vyhodit jeho vlastní petardou a naložit s ním stejným způsobem – chytře a tajemně. Souhlasíte?“

„Naprosto!“

„Dobrá. Tahle soukromá válka se vede buď na hladině moře, nebo podmořským člunem pod vodou. Ať je tomu jakkoli, nepřítel musí operovat ze základny, která je vybavena zásobami z nepřátelské země. Jak tomu rozumím já, můžeme udělat jednu ze dvou věcí: buď potopíme tu loď, která ty špinavosti provádí, nebo můžeme vyhladit její základnu. Jestliže však potopíme jen tu loď, lidé na základně to budou nejspíš pokládat za nehodu a vyšlou pak další loď, aby pokračovali ve svém díle. Proto bude jistější rozflákat jim tu jejich základnu. Má-li se však ta základna rozbít, musí se to provést jak se patří. Mělo by se to udělat tak, aby odtamtud už neodešel žádný svědek, který by o té události vykládal dál. Přesně taková je hra, kterou s námi hrají sami nepřátelé. Ne že by to bylo svrchovaně důležité, protože země, které se to týká, by nás sotva mohla žádat o vysvětlení, aniž by sama vysvětlila, co tam v té nepovolené základně prováděla.

Bude však lepší vyhnout se případným nepříjemnostem, pokud se to dá vyřídit čistě.“ Biggles se ve svém výkladu odmlčel.

„Jen pokračujte!“ vyzval ho lord Lottison a jaksi podivně se na Bigglese podíval.

Biggles byl představen admirálovi...

„Kdybyste se spokojili s potopením té lodi nebo spíš ponorky, řekl bych,“ chopil se Biggles opět slova, „jistě by vašemu účelu nic nemohlo posloužit líp než člun Q, jaké se užívaly za světové války. V takovém případě by stačilo poslat jednu takovou loď do Singapuru a rozhlásit, že veze munici. Dejte na tu loď posádku válečného námořnictva a skrytá děla na bocích a útočník bude v pánu, jakmile se objeví.“

„Ano, tak by se to dalo provést,“ prohlásil admirál téměř dychtivě.

„Jediná stinná stránka tohoto plánu spočívá v tom, že na naši otázku odpovídá jen z poloviny,“ upozornil Biggles. „Nemá velký smysl zabít vosu a nezničit její hnízdo. A při veškeré úctě, jíž jsem vám povinován, pane admirále“ – řekl Biggles a pohlédl na admirála – „úkol najít to hnízdo by zřejmě byl nad vaše síly, protože je zcela jisté toto: jakmile naše lodi do takových neobvyklých míst začnou strkat nos, nepřítel okamžitě uhodne, co máme za lubem. Zkrátka a dobře, tohle je práce pro letce.“

„Hm. Budeme tedy nuceni obrátit se o pomoc k našemu letectvu,“ prohlásil lord Lottison.

„Letci by tu práci provedli docela dobře,“ připustil Biggles, „ale narazili by na stejnou potíž jako loďstvo. Nepřítel by se dozvěděl, co se chystá. Kromě toho se s tím budete muset svěřit spoustě lidí. Nemůžete přece vyslat několik letadel s úkolem, aby po něčem pátrala, aniž řeknete posádce, po čem má pátrat. A jestliže to řeknete posádce, dozví se to na takové letecké stanici každý, a pak už bude jen otázkou času, než se to povídání donese k uším lidí, proti nimž se vypravíme.“

„Ale co tedy máme podniknout?“ reagoval podrážděně lord Lottison.

Biggles svraštil obočí. „Ta vážná otázka patří mně, pane?“ otázal se.

„Samozřejmě! Jste přece letec – ba víc než letec, mám-li soudit z toho, co mi tu vypravoval plukovník Raymond. Každý návrh, který přednesete, přijmeme a pečlivě uvážíme. Mám-li být upřímný, právě proto jste tady.“

„Velmi dobře, pane. Já jsem se na to částečně připravil, uvažoval jsem o tom všem a přednesu vám, k čemu jsem dospěl. Tohle je případ, kde je třeba spolupráce. Ta spolupráce se však musí provést tak, aby o tom, co se připravuje, vědělo co nejméně lidí. Především k tomu bude třeba docela obyčejná obchodní loď, jeden torpédoborec a jedno letadlo. Loď bude jakýmsi vnadidlem, lákadlem. Kromě telegrafisty a kapitána na té lodi nikdo nepotřebuje vědět, o čem jde. Radiotelegrafista to vědět musí, protože bude třeba, aby udržoval spojení s torpédoborcem a s letadlem podle kódu a na zvláštní vlnové délce. On totiž nepřítel má taky bezdrátovou telegrafii. Loď coby návnada by se podle všech zvyklostí použila pro obvyklý druh práce. Torpédoborec by byl především zásobovací loď pro letadlo, třebaže by se mohl přirozeně použít k jakékoli nevyhnutelné práci. Vysvětlil jsem to dostatečně jasně?“

„Naprosto. Pokračujte!“

„Ten torpédoborec – přednostně nějaký starší typ, abychom minimalizovali možnost, že by na sebe upoutal pozornost – se bude držet dost blízko lodi, aby mohl v případě nouze zakročit, ale zase bude dost vzdálen, aby s

ní nebyl přímo spojován. Letadlo by operovalo mezi oběma loděmi.“

„Cožpak nepřítel to letadlo neuslyší?“ namítl nečekaně admirál.

„Tuto možnost jsem nepřehlédl,“ odpověděl Biggles. „Letadlo bude vybaveno některým z nových tlumičů výfuků, které se právě zkoušejí ve Farnborough.“

„U všech d'asů, jak jste se o tom dozvěděl?“ ozval se zděšeně lord Lottison.

„Já vím leccos, co byste nepředpokládal,“ odpověděl Biggles klidně. „Tak například vynálezce toho tlumiče se mě vyptával, co si myslím o různých technických problémech dávno předtím, než to jeho zařízení bylo předloženo ministerstvu letectví. Ale dovolu, abych to dokončil. Jestliže se vyzbrojíme způsobem, jakým jsem naznačil, bude náš postup následující: loď, o jejímž zbrojním nákladu bude zmínka v novinách, vyrazí na širé moře a bude nedlouho potom sledována torpédoborcem. Jakmile se bude blížit k Indickému oceánu, zahájí současně svůj dálkový let také civilní letec. Je krajně nepravděpodobné, že by souvislost mezi těmito událostmi odhalil sebemazanější nepřátelský vyvědčák. Je zcela jisté, že pilot letadla se setká s nečekanými překážkami na trase mezi letišti Dum-Dum, Kalkatou a Batavií, protože to naprosto odpovídá nejlepším tradicím dálkových letů. Je také krajně pravděpodobné, že vítr v protisměru pilota vytlačí z kursu, takže možná dokonce sletí s cesty. Proto by nebylo žádné velké překvapení, kdyby se ocitl někde v oblasti Bengálského zálivu. Samozřejmě doufáme, že to bude probíhat tak, že útočník napadne loď, jiskrový telegrafista o tom podá zprávu

letadlu nebo torpédoborci, případně oběma zároveň, a ty že do udaného směru zamíří.“

„A potopí útočnickovu loď!“ dodal nadšeně admirál.

Biggles vypadal ustaraně. „To tedy ne, drahý pane,“ zvýšil hlas. „Kapitán lodi bude schopen útočnickovi uniknout, protože bude na jeho přepad připraven. Jakmile vyvede útočníka z jeho brlohu, bude nucen co nejrychleji utíkat. Letadlo útočníka vypátrá a zjistí směr, kterým se vydal, aby tak zjistilo přibližnou polohu jeho základny. Je jisté, že útočník zamíří k domovu, jakmile bude jeho útok zmařen. A tady mi dovoluji připomenout, že ponorka se před letadlem neukryje tím, že se ponoří, protože pod vodou ji z letadla uvidí stejně zřetelně jako by plula na vodě. Bude-li kapitán napadené lodi schopen udat pilotovi směr, který útočník zaujal, bude všechno v naprostém pořádku. Pokud to nedokáže, nic se nestane, pilot bude muset udělat všechno proto, aby si to zjistil sám. S výšky šesti tisíc metrů může pilot přehlédnout veliký kus moře.“

„A bude-li všechno klapat podle plánu a pilot nepřítelovu základnu objeví, co potom?“ vyzvídá lord Lottison.

Biggles se podivně usmál. „Pak bude tu základnu třeba vyhladit, vymazat ji s povrchu zemského – jinak by nemělo smysl ji hledat, že?“

„Ano, to jistě!“ horlivě přitakal Lottison.

„A jak předpokládáte, že pilot to vyhlazení provede?“ ptal se admirál.

„Bude se muset sám zařídit podle situace,“ odpověděl Biggles. „Provede to tak, že si vypůjčí torpédo nebo náklad bomb od torpédoborce. To všechno závisí na okolnostech, ale bude-li to schopný a energický chlapík,

už si poradí, jak to provést. Samozřejmě že nebude moci žádat o pomoc vás nebo lorda Lottisona, protože nikdo z vás by se rozkaz nařizující zničení majetku cizí mocnosti neodvážil vydat. Bude muset jednat na vlastní pěst.“

„Tenhle podnik vypadá velice nebezpečně,“ poznamenal admirál skepticky.

„Jsem přesvědčen, že o jeho nebezpečnosti nebude nikdo pochybovat, pane admirále,“ odpověděl poněkud drsně Biggles. „V takových hrubých případech je třeba hrubých zákroků, pokud je tu vůbec nějaký zákrok na místě. Buďto se odhodláme tu základnu vyhladit, nebo jsme mohli zůstat pěkně doma ...“

Biggles byl na rozpacích.

„Pokračujte!“ vybídl ho lord Lottison.

„Ještě něco mě napadlo, pane,“ pokračoval Biggles zvolna. „Dejme tomu, že ten pilot základnu najde a z nějakého důvodu se bude domnívat, že zničení celého objektu je nad jeho síly. Měl by tedy mít možnost aby si zavolal pomoc.“

„Ale jak?“

„Tak, že zavolá velitelství královského britského letectva, aby tam vyslalo nějakou jednotku, která by to provedla. Pokud to provede pořádně, bude malé riziko, že by byla odhalena.“

„Tomu jsem zcela neporozuměl.“

„Zaříd'te to zkrátka tak, aby celá věc vypadala jako nehoda. Vojenská letadla přece provádějí pravidelná cvičení v bombardování objektů a piloti nemusí vědět, že na místě, které bylo vybráno k bombardování, je právě zřízena tajná základna pro ponorky. Ostatně, co by nepřítel mohl dělat, i kdyby si byl jist, že jeho základna byla bombardována záměrně? Prostě byste se na ně

podívali, nevinně byste se zatvářili a řekli: Vážení pánové, je nám to velice líto, jak jsme propánakrále mohli vědět, že tam a tam máte vystrčeny tak trochu námořní a vojenské sklady? Copak jste tam vlastně dělali? Co by vám na to mohli odpovědět? Nic, pokud by se nechtěli přiznat ke svým nekalým skutkům. Ne, pane. Kdyby se něco takového přihodilo, řekl bych, že by to nepřítel musel spolknout pěkně potichu.“

„Safraporte, myslím, že máte pravdu!“ zajásal lord Lottison. „Ale povězte mi, kdo má letět tím letadlem, o němž jste tolik mluvil. Komu by se taková práce měla svěřit?“

„Neptejte se mě, pane, to já nevím,“ odpověděl Biggles pohotově.

„Je pouze jeden muž, který se pro takový úkol hodí,“ vmísil se do rozhovoru plukovník Raymond, který v té chvíli poprvé za celý večer promluvil.

„A kdo to je?“ zeptal se přísným tónem lord Lottison.

„Bigglesworth.“

Tvář diplomata ministerstva zahraničí dobrosrdečně pohlédla na Bigglese a rozzářila se úsměvem.

„Proč to zapírat, Bigglesworthe? My jsme to přece věděli od samého počátku. Zůstává jenom jediná otázka, totiž zda vy budete souhlasit.“

„Zajisté,“ odpověděl Biggles bez váhání. „Pokud nemůžete najít lepšího muže, nemohu dost dobře odmítnout, i kdybych chtěl, protože celá ta záležitost má celonárodní dosah. Ale aby mezi námi nedošlo k nedorozumění, řekl bych rovněž rád a bez okolků, že budu požadovat – ehm – splnění určitých podmínek.“

„Požadovat?“

„To je jediné slovo, které se tu dá použít, protože pokud nebudete souhlasit, ten úkol nepřijmu.“

„Dobrá, tak se vyjádřete!“

„Za prvé bych si vyhradil, abych za celou výpravu odpovídal sám. Jinak by nemělo žádný smysl, abych vydával rozkazy, které by nikdo nerespektoval.“

„Chcete tím říci, že chcete být jmenován velitelem torpédoborce?“ vyzvídal admirál nedůvěřivě.

„To ne, ale kapitán by se musel řídit mými příkazy!“

„Ale nemůžete přece očekávat, že námořní důstojník bude přijímat rozkazy od civilisty!“

„Tady nejde o to, co očekávám, pane admirále. Jde o to, jakou budu mít pravomoc. Pokud loď, torpédoborec a já budeme jednat každý na svou pěst, můžeme celý projekt pohřbít. Stačí nahlédnout do dějepisu, tam se dozvíte, jak dopadly výpravy, jimž veleli dva nebo tři lidé.“

„Ale ono je – ehm – víte, opravdu neslýchané, aby civilista velel námořní jednotce,“ odporoval admirál.

„Přes to se můžete snadno přenést,“ usmál se Biggles.

„A jak?“

„Tak, že mě vyšlete do královského námořnictva s hodností vyšší než má kapitán torpédoborce.“

Admirál zkameněl. „Vy ode mne požadujete, abych provedl pěkně nebezpečnou věc, uvědomujete si to?“ odpověděl chladně.

„Uvědomuji,“ připustil Biggles. „Ale co vy riskujete? Jen svoje místo, nic víc! Já riskuji život, pokud se vyznám v situaci, což je z mého stanoviska podstatně závažnější než vaše postavení.“

Admirál zrudl, ale lord Lottison se rozesmál, čímž zabránil trapné situaci, která hrozila. Nato se pak rozesmáli všichni.

„Já jsem ještě neskončil, pane,“ pokračoval Biggles a skepticky se podíval na Lottisona.

„Copak si ještě přejete kromě jmenování v námořnictvu?“

„Dočasné jmenování v královském britském letectvu s hodností leteckého komodora. Musel byste to projednat s britským úřadem letectví.“

Ted' byla zase řada na admirálovi, aby se rozesmál výrazu tváře lorda Lottisona.

„Tady nejde o osobní ješitnost, pane,“ pokračoval rozohněně Biggles. „Já mám na mysli jen úspěch té akce. Budu možná potřebovat pomoc královského britského letectva a jak myslíte, že by mě přijali, kdybych se jako civilista dobýval do vrat hlavního velitelství královského britského letectva v Singapuru a chtěl na nich letadlo, benzín nebo výzbroj? Vyzazili by se mnou dveře, a přitom by na mých požadavcích mohlo záviset, zda se celá výprava zdaří nebo zda zkrachuje. Musím mít možnost dostat všechno, co budu potřebovat, aniž by musely létat sem a tam kabelogramy mezi ministerstvem letectví v Londýně a Singapurem. Povězme si to docela upřímně, pane! Vy byste pro tu práci o mně ani na okamžik neuvažoval, kdybyste měl jinou možnost nebo kdybyste si tam troufal poslat řadového důstojníka. Jenže vy si netroufáte. Vy víte, že si to netroufáte, a já to vím taky. Kdyby se ta věc nepodařila nebo kdyby se do toho zamíchalo veřejné mínění – ale já myslím, že není třeba zacházet tak daleko. Já jsem civilista, a i kdybych měl dočasnou hodnost, bude celkem jedno, co se mi přihodí, i

kdyby se akce nepodařila. Mohl byste mě dát klidně pověsit jako obětního beránka, kdyby se vám zachtělo, a já bych nemohl ani ceknout. Snad vůbec nebude třeba abych svou hodnotu použil, ale kdybych ji měl, mohl bych bez zbytečných průtahů, které by mohly být pro celý ten podnik osudné, zajít do některého leteckého skladiště, vykázat se svou hodnotou a vyžádat si, co potřebuju. Přirozeně bych si musel být plně vědom své odpovědnosti a vystříhat se toho, abych někoho z důstojníků, s nimiž bych přišel do styku, neurazil. Nebylo by nijak špatné upozornit velitele letecké stanice v Singapuru že ho hodlám navštívit a požádat ho o provedení některých neobvyklých bombardovacích operací.“

„Samozřejmě, pokud myslíte, že je to třeba. Já se podívám, co by se dalo dělat, ale jestli mě do něčeho namočíte ...“

„Domníváte se snad, že byste si měl na tu akci vzít někoho jiného, lorde Lottisone?“ zeptal se chladně Biggles.

„To ne! To rozhodně ne!“ ujišťoval ho lord kvapně. „Ale přesto byste měl uznat, že to některé svízele má.“

„Já si je uvědomuji, pane. Ale také se snažím předvídat vlastní svízele,“ odpověděl klidně Biggles.

„Výborně. Pak si tedy řekněme, že jsme tuhle věc vyřídili,“ souhlasil lord Lottison a podíval se na hodinky.

„Hrom aby do toho praštil, já jsem se zpozdil! Musím se o půl jedenácté zúčastnit schůze ministerské rady. Bigglesworthe, načrtněte mi plán té akce co nejrychleji a já se postarám, aby se s tou věcí neprodleně začalo. Uděláte to?“

„Zajisté, pane.“

„Tak dobrá. Ted' musíme náš rozhovor přerušit. A nezapomeňte mi ten svůj plán odevzdat!“

„Dostanete ho za čtyřiaadvacet hodin, pane,“ slíbil Biggles, když vycházeli ze dveří.

Zkáza lodi, která byla návnadou

Biggles seděl na vodou omletém vlnolamu nedaleko primitivního přístavu v Tavoy v Dolní Barmě a zamyšleně se díval mezi stěžni několika čínských sampanů, džunek a jiných plavidel směrem k Bengálskému zálivu. Bylo krásné ráno a nízko na obloze ještě visela jitřenka. Začínalo ono první falešné svítání, jaké lze zažít jen v tropech, svítání, které všechno zalévalo nepřírodným kouzelným svitem.

„Jestlipak víš, Algy,“ řekl nevrle Biggles, „že mě starost o tu naši akci skoro zmáhá. Myslím, že jsme si plně neuvědomovali, jaký úkol jsme na sebe vzali, dokud jsme se neocitli tady. Svět mi teď připadá moc veliký a mám dojem, že je marné snažit se cokoli řídit. Krucifix! Tahle práce je taky taková nejasná, je to docela něco jiného, než co jsme dosud dělali.“

Od onoho rozhodnutí v Lottisonově domě uplynuly tři týdny a každý den byl naplněn usilovnou činností. Plány pro výpravu se vypracovávaly velmi rychle. Vyskytly se nečekané překážky, ale byly překonány. Různé zbytečné odklady – Bigglesovi se aspoň zdály zbytečné – nezbytné při jednání s vládními úřady, způsobily to, že se Biggles chytal za hlavu a vyhrožoval, že to položí. Přes všechny potíže byly přípravy přece jen ukončeny a konalo se shromáždění všech mužů, kteří se na akci podíleli. Ve svatyni ministerstva zahraničí byli především poučeni o svých zvláštních povinnostech lidé,

jimž bylo svěřeno Bigglesovi pomáhat. Algy a Ginger tu byli coby Bigglesovi pomocníci, měli vyslechnout Bigglesův plán v celém svém rozsahu. Další přítomní kromě těch, kteří se účastnili první porady v Lottisonově domě, byli tito: letecký maršál Sir Dugan Wales, spojovací důstojník ministerstva letectví, komandér Michael Sullivan od královského námořnictva, kapitán torpédoborce *Seafret*, který byl výslovně určen k tomu, aby byl zásobovací lodí, poručík Rupert Lovell, jeho navigační důstojník, kapitán Angus MacFarlane z lodi *Bengálská hvězda*, což byl starý nepravidelný dopravní parník, který byl zvolen za vnadidlo a první poddůstojník Turrel od královského námořnictva, který měl na této lodi zastávat službu bezdrátového telegrafisty.

Byly proneseny dva projevy. Prvního se ujal lord Lottison, který načrtl všeobecný plán na obrovské mapě a svou řeč skončil tím, že představil leteckého komodora Biggleswortha, důstojníka pověřeného vrchním velením všech operací. Bigglesworth skutečně dostal dočasné jmenování s hodností leteckého komodora od ministerstva letectví, zpráva o tom byla uveřejněna v listu *Gazette* pod titulkem *Zvláštní pověření*. Jmenování ovšem mělo trvat jen do skončení této záležitosti. Biggles netrval na své žádosti o námořnickou hodnost když ho admirál Hardy ujistil, že komandér Sullivan bude od něho rozkazy přijímat, přičemž celou věc usnadnilo to, že admirálita loď *Seafret* „zapůjčila“ ministerstvu letectví.

Biggles pronesl druhou řeč. Byla stručná a věcná a ve skutečnosti pouze žádala o oddanost a neochvějnou poslušnost rozkazů, čímž jediné lze dosáhnout úspěchu.

Druhého dne loď *Bengálská hvězda* vyrazila na moře přes Kalkatu na Singapur. Po zralé úvaze bylo

rozhodnuto, že tato loď nepoveze zbrojní náklad. Třebaže zpráva v tisku oznamovala, že loď je naložena letadly v bedněních, při vyplutí z přístavu ve skutečnosti neměla v podpalubí nic méně romantického než dobré anglické uhlí z Walesu. Loď *Seafret* byla rychlejší, a proto poskytla parníku *Bengálská hvězda* náskok dvou dnů. Uplynul pak ještě týden, než za loďmi vyrazili letci, když si předem smluvili schůzku v Kalkatě. Právě z tohoto města směrem na širé moře se dalo očekávat, že se náhle objeví hledané hrozné plavidlo.

Vybrané letadlo bylo typu *Bouře*. Byl to obojživelník, který příhodně nazvali Nemesis jménem bohyně spravedlnosti. Letadlo mělo dva motory značky *Rolls-Royce Kestrel* a zvláštní nádrže, které mu umožňovaly dolet téměř na pět tisíc kilometrů. Osobní zavazadla byla redukována na minimum, aby kromě řádného zatížení v podobě vysoce výkonného bezdrátového zařízení a mohutné fotografické komory nic nebránilo letadlu ve výškovém výkonu.

Biggles kladl důraz na to, že výška je velice důležitá, protože jednak zvětšuje okruh viditelnosti, jednak zmenšuje možnost, že by je zaslechl nepřítel. Třebaže byly do letadla namontovány speciální tlumiče výfuku, přece jen nebylo možné utlumit svist vrtule nebo bzukot chvějících se drátů, které se na hlučnosti letadla za letu značně podílejí. Výzbroj doplňoval přenosný kulomet a automatické pistole. Cokoli jiného by potřebovali, mohli dostat na pouhé stručné oznámení kapitánu doprovázejícího torpédoborce *Seafret*.

Až dosud šlo všechno hladce podle plánu. Torpédoborec *Seafret* pokračoval v cestě na jihovýchod z Kalkaty společně s lodí *Bengálská hvězda* a byl s ní v

neustálém radiotelegrafickém spojení. Obě lodi pluly podél pobřeží, ale dbaly toho, aby se držely na dosah, kdyby bylo třeba vzájemné pomoci. Letadlo *Nemesis* úředně konalo dálkový let do Austrálie a bylo s oběma loděmi ve styku. Sledovalo stále svůj směr a za dne zdáli sledovalo loď *Bengálská hvězda*, v noci pak odpočívalo v nějakém vhodném přístavu a pokud bylo třeba, doplňovalo zásoby benzínu z lodi *Seafret*. Dvakrát, kdy byla voda zcela klidná, strávili letci noc na širém moři v blízkosti lodi.

Biggles se podíval na hodinky. „Tak pojd’me,“ řekl, „už je dost světlo, budeme startovat. Podíváme se ještě na mapu, Ginger, než vzletíme.“

Ginger mu podal složenou mapu a Biggles ji na vlnolamu rozložil.

„Teď jsme tadyhle,“ namířil ukazováčkem na Tavoy. „Podle hrubého odhadu může být *Bengálská hvězda* tadyhle a *Seafret* asi tuhle.“

Biggles nejprve ukázal na místo asi sto padesát kilometrů směrem na sever od Andamanských ostrovů a potom na bod ležící mnohem blíže pevnině, zhruba sto kilometrů na západ od stanoviště lodi.

„Nesmíme připustit, aby se *Bengálská hvězda* od nás dostala příliš daleko,“ upozornil Biggles a složil mapu, „i když mě to křížování celý den a kus noci v letadle začíná už dost unavovat. Tu loď ale nesmíme pustit z dohledu.“

„Turel nás přece vždycky uvědomí, jakmile zahlédne něco podezřelého, takže nemyslím, že by tu byl nějaký důvod k obavám,“ podotkl nevrle Algy a vykročil směrem ke kabině letadla.

„To je pravda a ve skutečnosti je to taky jediná moje útěcha,“ připustil Biggles a vydal se za Algym. „Jedině

noci mi dodávají další chuť k letu. Nemůžeme přece létat celý den a celou noc, třebaže jsme to už málem udělali. Jakmile se však příliš setmí, jsem jako na trní, že se něco přihodí. Člověk se necítí ve své kůži, když nemá přehled. Natoč motor, Gingere, a potom jdi k palubní desce a vylad' rádio!“

Za pět minut nato bylo letadlo *Nemesis* ve vzduchu; Biggles řídil a zamířil po stopě Bengálské hvězdy na jihozápad.

„Ksakru, co to ten Ginger vyvádí?“ znervózněl Biggles a ohlédl se po Algym, který seděl hned vedle něho. „Spojení s *Bengálskou hvězdou* mu trvá nějak dlouho. Bude nejlíp, když tam k němu zajdeš a podíváš se na to.“

Algy opustil sedadlo a odešel do kabiny. Za chvíli však byl zpátky a nervózně rýpl do Bigglese.

„Bude líp, když tam zajdeš sám, aby ti to vysvětlil,“ řekl svým obvyklým hlasem, protože vzhledem k tlumičům mohli mluvit bez křiku. „Mám dojem, že se tam s tím nějak trápí.“

Přes Bigglesovu tvář přelétl mráček úzkosti.

„Vem to,“ přikázal stručně a přepustil řídící páku Algymu. Pak se sehnul do nízkých dveří vedoucích do kabiny – Ginger seděl u radiového přístroje, do jehož obsluhy se narychlo zaučil v instrukčním kursu před odletem z Anglie, a pomalu točil vylad'ovacími knoflíky. Jakmile spatřil Bigglese, nechal toho a sundal si s hlavy sluchátka. „Něco tu není v pořádku,“ vyhrkl. „Z *Bengálské hvězdy* nemůžu dostat ani hlásek.“

„Už jsi hovořil se *Seafretem*?“

„Jo.“

„A co říkali?“

„Taky nejsou s lodí v kontaktu.“

„To je všechno?“

„Ne. Lea, telegrafista ze Seafretu, mi říkal, že s Bengálskou hvězdou naposledy hovořil v pět hodin třicet minut a že jí udal své stanoviště. V té době bylo všechno v pořádku a telegrafista se dohodl, že Turrel zavolá zase v šest hodin, pokud se v mezidobí nic nepříhoda. Lea zůstal u radiového přístroje. Pět minut po šesté dostal z Bengálské hvězdy volací signál. Byl opakován dvakrát a vysílán velmi rychle, jako by to bylo něco naléhavého. Lea popadl tužku aby zprávu zapsal, ale ta vůbec nedošla. Místo toho to v ovzduší začalo hučet a bzučet, div prý mu to neprotrhlo ušní bubínky. Trvalo to déle než minutu a pak to rázem utichlo. Nastalo ticho a Lea od té doby už nezachytil ani hlásek. On si proto myslí, že na radiovém přístroji na *Bengálská hvězda* nastala nějaká porucha.“

„To bych neřekl,“ pravil stroze Biggles. „Dobrá, požádej Leu, aby ti sdělil poslední známé stanoviště Bengálské hvězdy a potom pošli signál komandérovi Sullivanovi a řekni mu, aby na to místo plnou parou uháněl. To stanoviště mi oznam, jakmile je zjistíš!“

Pak se Biggles rychle vrátil na své místo.

„Takovéhle zprávy nemám rád,“ řekl ustaraně Algymu. „Ginger ani Lea nemůžou z Bengálské hvězdy vypáčit sebemenší hlásek. Ne, zůstaň tak, pokračuj v řízení! Úplně přiškrť plyn a ani trochu nestoupej; z téhle výšky bychom tu loď měli zahlédnout asi tak za deset minut.“

Ve dveřích se objevila Gingerova hlava a telegrafista předal Bigglesovi proužek papíru, na němž stručně

popsal stanoviště *Bengálské hvězdy*. Biggles ho podal Algyemu, který mrkl do mapy a trochu změnil kurs.

Potom už nemluvili. Uplynulo dlouhých deset minut. Algy řídil letadlo mechanicky dál a nemohl se zbavit sklíčenosti, která ho přepadla v předtuše nějakého neštěstí. Ginger zůstal ve své kabině a stále se ještě pokoušel o kontakt s *Bengálskou hvězdou*, zatímco Biggles na sedadle vedle Algyho systematicky zkoumal mořskou hladinu úsek za úsekem. Doufal, že někde na obzoru zahlédne vynořující se stožáry *Bengálské hvězdy*.

Pak mrkl na hodinky na palubní desce. „Je pryč,“ konstatoval dutým, bezvýrazným hlasem.

„Už to tak začíná vypadat,“ připustil s fatalistickým klidem Algy.

„Leť ještě kousek dál,“ odpověděl Biggles, protože i při své skepsi stále ještě doufal, že loď buď změnila kurs, nebo že udala nesprávně své stanoviště.

Když však uplynulo dalších pět minut, letci usoudili, že už nemá smysl déle se klamat. Loď *Bengálská hvězda* zmizela!

„Přenech mi na chvíli řízení!“ požádal Biggles, vyměnil si s Algym místo a zamířil vzhůru. Stoupal a současně kroužil v širokých kruzích.

Algy, který si otevřel postranní ochranné okno a upřeně hleděl dolů na safírově modré moře, náhle popadl Bigglese za levé rameno. „Hele, copak je to tamhle?“ a ukazoval dolů.

Biggles naklonil letadlo tak aby dobře viděl dolů a sledoval směr naznačený Algyho prstem. „Myslím, že to je nějaký vrak,“ řekl Biggles klidně a současně začal strmě klouzat po křídle.

„Je to určitě vrak, o tom nepochybuji,“ potvrdil po chvíli Algy, když už byli pouhých tři sta metrů nad spoustou různých předmětů, plovoucích na hladině klidného moře. „Myslím, že vidím taky olejové skvrny. Hele, není támhle nějaký muž? Podívej se! No jo! Kruci, tam někdo je. Zahlédl jsem, jak mává. Sletíme dolů.“

„Samozřejmě, ale ty se nijak nerozčiluj. Sletím dolů tak rychle, jak jen to dokážu,“ ujistil ho Biggles, přitáhl škrticí klapku zcela dozadu a zároveň se vyklonil ze sedadla, aby se podíval, kam letí.

„Ještě tak prorazit nějakým tím trámem díru do trupu letadla, dovršíme dnešní dílo zkázy,“ poznamenal ironicky Biggles, když vyrovnával a chystal se přistát na moři. „Zavolej Gingera, ať je na místě a pomůže ti vytáhnout toho chlapíka na palubu,“ štěkl Biggles, když kыл letadla *Nemesis* pohládl moře a rozrýval pak jeho modrou hladinu dlouhou zpěněnou brázdou. Levý motor zarachotil a brázda se prohnula jako luk, to když se *Nemesis* stočila do oblouku, aby se dostala těsně k plovoucímu kusu dřeva, na němž se zachytil jediný pozůstalý trosečník.

„Podívej se! Ten člověk se potápí!“ vykřikl Algy. „Já ho ...“

Větu nedokončil, protože skočil do vody. Šplouchlo to, jak na ni narazil v šikmém úhlu, protože se letadlo náhle pohnulo a on se musel vyhnout výztužné vzpěře.

Byl nejvyšší čas, protože muž právě mizel pod hladinou. Na několik vteřin zmizel i Algy, ale pak se zase vynořil. Sotva popadal dech, ale pevně držel námořníka, který už byl v bezvědomí.

„Rychle!“ naléhal.

Ginger už byl venku, břichem ležel na plošině a natahoval ruku přes náběžnou hranu křídla. Algy, který bezvládné tělo stále ještě držel, se hrany také zachytil a oba se snažili soukat ztroskotance do trupu letadla.

V tom okamžiku zaujal Bigglesovu pozornost jiný pohyb na hladině. Až zatajil dech. Vodní plochu brázdila směrem k místu neštěstí trojúhelníková černá hřbetní ploutev žraloka, obávaného dravce hlubokých moří. Biggles nevykřikl pro výstrahu, protože Ginger právě podnikal všechno možné, aby pomohl zpátky na palubu také Algymu. Bleskurychle se však přiblížil k okraji letadla a vytáhl automatickou pistoli.

Beng! Beng! Beng! Beng! zaštěkala pistole, když Biggles zahájil rychlou palbu na kvapně se přibližující cíl. Biggles v té chvíli nevěděl, zda jej zasáhl, mořský dravec se však prudce otočil a ponořil, až se pod trupem letounu blýsklo jeho bílé břicho.

Biggles zastrčil pistoli zase zpátky do kapsy, klekl si na křídlo a zachytil námořníka v podpaží.

„Pomoz Algymu, Gingere!“ křikl a ze všech svých sil vytahoval bezvládného námořníka na palubu. Váha všech čtyř mužů způsobila, že se křídlo začalo prudce potápět, což usnadnilo situaci Algymu. Vytáhl se na ně za hlučného prskání a frkání, pak se převálil na záda a lapal po dechu, protože se předtím pěkně napil mořské vody.

Měl obrovské štěstí, protože právě když se převálil na záda, mihl se pod ním žralok tak těsně, že letci dokonce zahlédli jeho ošklivá malá očka, která se na ně upřela. Žralok odplul, ale oni ještě zdaleka nebyli mimo nebezpečí, protože se pod jejich vahou křídlo prohýbalo tak, že mohli všichni sklouznout zpátky do moře. Biggles

se tedy natáhl na křídlo a tahal bezvědomého námořníka do trupu.

„Pojď sem, Algy! Sem, Gingere!“ vykřikl Biggles zoufale. „Přesuňte se na palubu, jinak to křídlo u kořene trupu utrhne. Já ...“ Nedomluvil, protože se vyděšeně zahleděl na širokou rudou skvrnu, táhnoucí se po křídle mezi žebry až k náběžné hraně, odkud do vody skapávaly rudé krůpěje. „Kristepane, odkud je všechna tahle krev?“ zděsil se. Pak to zjistil a celý se zachvěl. Nešťastný námořník měl pravou nohu ukousnutou přesně nad kotníkem!

Biggles si začal počínat velmi energicky. „Gingere, rychle do kabiny, hod' sebou!“ přikázal stroze. „Přines lékárníčku! Chci obvaz, vatu, jódovou tinkturu a obinadlo. Musíme mu pořádně stáhnout nohu, aby nevykrvácel. Algy, ty běž do kabiny, a jakmile toho chlapíka dostanu dovnitř, okamžitě vzleťni. Leť směrem k *Seafretu*, uháněj jak nejrychleji umíš a přistaň co nejbližší u něj.“

Biggles zraněného námořníka napolo zdvihl a táhl ho do kabiny, kde mu na podlaze poskytl sice neodbornou, ale účinnou první pomoc. Když tu práci skončil, byl celý bledý. Motory letadla byly zatím přiškrceny a úhel sklonu podlahy mu napověděl, že letadlo klouzá k moři. Biggles přišel do kabiny, když se kýl letadla dotkl vody. Viděl, že proti nim stojí torpédoborec *Seafret*, vzdálený od nich necelých sto metrů.

Biggles se vyšplhal nahoru do střední částí letadla, Algy vypnul zapalování a rázně zamával na námořníky.

„*Seafret*, ahoj!“ zařval. „Pošlete sem člun! Sullivane!“

Velitel *Seafretu* se objevil na bližší straně lodního můstku. „Copak se stalo?“ ozval se megafonem.

„Vylovili jsme z moře raněného muže. Řekněte lékařům, aby se okamžitě připravili na amputaci nohy!“

Obě plavidla se rychle a těsně přiblížila k sobě. S torpédoborce byl spuštěn člun, a zanedlouho už stál Biggles na palubě lodi, zatímco raněného námořníka zdvihlo mnoho ochotných paží do nemocničního průlezu.

Velitel Sullivan zkoumal Bigglesovu ztrápenou tvář a ušpiněnou kombinézu úzkostlivými zpytavými očima.

„Kdepak jste toho námořníka vylovili?“ zajímal se.

„Je to jeden muž z posádky *Bengálské hvězdy*,“ vysvětlil Biggles klidně. „Vlastně je to jediný člověk, který zůstal naživu.“

Námořní důstojník zbledl.

„Pro Boha živého!“ vykřikl vyděšeně. „Vy myslíte ...“

„*Bengálská hvězda* je pryč – potopila se – někdo ji poslal na mořské dno. Všechno, co po ní zbylo, je jen trocha dřeva, a pak tenhle ubohý hoch. Zahlédli jsme ho na vodě, ale žralok ho připravil o nohu dřív, než jsme se k němu mohli do vody dostat. Váš lékař mu musí zachránit život, už taky proto, aby nám mohl povědět, co se jim přihodilo. Myslím, že u vás nějakou dobu zůstanu na palubě. Mohl byste říci svým hochům, aby moje letadlo upoutali a dali na ně pozor, zbytek mé posádky přejde na vaši palubu. Moji lidé se vymáchali ve vodě, takže se potřebují převléknout a usušit. Moc mě mrzí, že moje první úsilí o námořní spolupráci nebylo moc úspěšné.“

Algy a Ginger se na Bigglese dívali s jistým údivem, když po spuštěných schůdkách vystoupili na palubu.

Poprvé ho viděli skutečně rozčileného. Byl bledý v obličejí, svíral pěsti a počínal si roztržitě.

„To je tragédie! To je skutečná tragédie!“ bědoval Biggles a rozčileně chodil sem a tam. „Je to moje vina, měl jsem to předvídat.“

„To je nesmysl,“ vpadl mu do řeči Sullivan, bodrý čtyřicátník, a zamyšleně vyklepával prázdnou dýmku o lodní zábradlí. „Vám se nedá vytýkat nic víc než komukoli jinému. Jak by mohl jeden člověk – ach, tamhle jde doktor. Haló, doktore, jakpak se daří pacientovi?“

Lékař byl bledý a pospíchal k nim.

„Už je při vědomí,“ odpověděl, „ale jestli s ním chcete mluvit, tak bude nejlíp, když přijdete hned. Mám obavy, že to dlouho nevydrží.“

Při posledních lékařových slovech Biggles doslova zesinal.

„Že dlouho nevydrží?“ opakoval jeho slova jako ozvěna. „Proč, proboha, vždyť jeho noha ...“

„Copak noha, tu jsem jakžtakž zdrátoval. Ten muž ale dostal kulku do žaludku, a protože spolykal tolik vody, sotva si s tím dokážeme poradit. Pojd'me!“

„Vy, mládenci, byste udělali líp, kdybyste zůstali tady,“ obrátil se Biggles na Algyho a Gingera. Pak se otočil a následoval lékaře i kapitána dolů ke kajutním dvířkám. „Nemá cenu, aby nás tam šla celá tlupa, já vám potom povím, co mi řekne,“ dodal Biggles.

Když tři muži vstoupili do nemocniční kajuty, raněný na ně upřel oči.

„Můžu mu položit několik otázek, doktore?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě, já jsem mu řekl, že jdu pro vás.“

„Jak se jmenujete, chlapče?“ ptal se Biggles laskavě, protože si právě v té chvíli uvědomil, že námořník je skutečně ještě chlapec.

„Ladgrove, pane.“

„Můžete nám říct, co se vám to dnes ráno přihodilo? Ale neukvapujte se – povězte nám to pěkně klidně, snažte se upamatovat!“

„Ano, pane. Samozřejmě, povím vám všechno, co vím,“ odpověděl ochotně umírající muž slábnoucím hlasem.

„Byl jsem právě na hlídce a měl jsem stráž na přídi, když se to přihodilo. Řekl bych, že to bylo těsně před šestou. Všude bylo ticho a klid, když jsem na pravé straně lodi zahlédl něco, co jsem považoval za rybu. Asi na kilometr daleko. Byla ještě tma nebo spíš nebylo ještě světlo, takže jsem nejdříve zahlédl jakési světélkování na vodě, jako by tam byla žraločí ploutev nebo něco podobného. A potom jsem uviděl cosi jako tyč trčící z vody, pak jsem už věděl, o co jde. Nezahlédl jsem ani torpédo, ani něco podobného. Otočil jsem se a právě jsem vykřikl, ponorka vpravo! Tu se ozval uprostřed lodi strašný výbuch. Myslím, že to byly dva výbuchy, ale nejsem si zcela jist, protože ten první mě povalil a já jsem se praštil hlavou o palubu. A když jsem tak ležel, uvědomuju si, že jsem zaslechl ten druhý výbuch. Na té zemi jsem nemohl ležet dlouho, protože když jsem už zase stál na nohou, bylo všechno stejné kromě toho, že jsme se ošklivě naklonili a kluci začali ze spodku lodi vybíhat na palubu. A ještě něco se dělo. Příšerná podívaná! Bezdrátová anténa jiskřila, byla samá modravá jiskra jako blýskavice. Zastavily se nám motory a já

zaslechl jak kapitán tu ponorku proklíná a vykřikuje rozkazy.“

Raněný se odmlčel, aby si oddechl, a lékař mu svažil rty hubkou.

„A co se přihodilo pak?“ zajímal se Biggles.

„Viděl jsem, jak několik hochů vlezlo do člunu, ale právě když se chystali spustit na vodu, *Hvězda* se rychle naklonila a všechny hochy, kteří drželi lana, všechny, co byli na palubě, shodila dolů. Lano jedním korcem vyklouzlo a smetlo všechny ve člunu do moře, protože ten člun byl zavěšen na přídi, pokud tomu rozumíte, co myslím. Pak se loď naklonila ještě víc a na zádi se začala rychle potápět. Sledoval jsem, jak se před vnořila z vody a jak z lodních dveří vyrazila pára. Říkal jsem si, že si vezmu záchranný pás, jenže loď šla ke dnu tak rychle, že jsem se už nemohl zdržovat, a tak jsem vyskočil přes palubu a začal jsem plavat jak nejrychleji jsem dovedl. Urazil jsem v moři asi tak padesát nebo šedesát metrů a nejednou jsem viděl, že se nedaleko nás zase vnořila ta ponorka. Viděl jsem, jak na palubu vylezli lidi a mluvili nějakou cizí řečí. Když jsem se otočil, byla *Hvězda* už pod vodou a na hladině byly dva čluny. Jeden z nich nebyl moc daleko ode mně, a tak jsem na ně zavolal a oni mě vytáhli na palubu. Už si nepamatuju, kdo tam všechno byl, protože právě v tu chvíli na nás ponorka začala pálit z kulometu.“

Biggles udělal podivnou grimasu a zadíval se Sullivanovi do očí, zatímco lékař pečoval o umírajícího.

„Ti nám dali flastr,“ pokračoval Ladgrove, „než byste řekli švec, člun se s námi potopil. Ucítíl jsem, že mám někde v žaludku kulku, ale moc mě to nebolelo, takže to nemohlo být příliš vážné. Zachytil jsem se vesla,

visel jsem na něm a viděl jsem, že ti lidi z ponorky vyřídili stejným způsobem i druhý člun. Potom asi tak dvacet minut jezdili kolem dokola a pokřikovali na sebe, co viděli na vodě. Takhle asi postříleli pěknou hromádku našich hochů, bestie jedny. Vždycky, když se ke mně přiblížili, potopil jsem se pod veslo, zadržoval jsem dech, až jsem se bál, že mi prasknou plíce. Nakonec ponorka zmizela, tak jsem párkrát vykřikl, ale nikdo mě neslyšel. Pak se rozednilo a já zjistil, že jsem zůstal naživu sám. Zahlédl jsem letadlo a zamával na ně. Bylo to pro mě opravdu štěstí, že jste mě uviděli. A když už jste letěli dolů ke mně, uviděl jsem taky toho žraloka. Nějaký čas mě pozoroval a mně se dařilo držet ho od sebe tak, že jsem šplouchal ve vodě. Pak jsem měl najednou dojem, že mě opouštějí síly, už jsem prostě nedokázal šplouchat. Cítil jsem, jak mě žralok táhne za nohu pod vodu, a to je všechno, nač si vzpomínám.“

„Nemáte ponětí, jaké národnosti byli ti lidé v ponorce?“ zeptal se Biggles. „Myslím, jestli jste nerozeznal typ ponorky nebo řeč, kterou posádka mluvila!“

„Ne, pane, leda to, že mi ti muži připadali strašně malí a že brebentili tak, jako by to byli buď Japonci nebo Číňani. Dal byste mi napít, doktore?“

Lékař se podíval na Bigglese. „Máte ještě nějakou otázku?“ zeptal se věcně.

„Ještě jednu,“ odpověděl Biggles. „Povězte mi, Ladgrove, nevšiml jste si náhodou, ve kterém kursu ta ponorka odplula, když zmizela s hladiny?“

„Ano, pane, to vám můžu říct. Bylo to na jihovýchod. Víím to, protože jsem ji sledoval, dokud mi

nezmizela z očí, a měl jsem dojem, že pluje stále ve stejném kursu.“

„Děkuji vám,“ přikývl Biggles.

„Doufám, že ty lotry dostanete,“ snažil se Ladgrove zvýšit hlas, když se Biggles obrátil, aby následoval Sullivana směrem ke dveřím.

„Ano, já je dostanu,“ zasmál se Biggles a potom se vrátil na palubu a zahleděl se nepřítomnými očima na modrou mořskou vodu.

Ginger ho chvíli zvědavě pozoroval a potom rýpl Algyho do boku.

„Neříkej mi, že náš kapitán pláče,“ zašeptal. Algy vzhlédl.

„To by mě nijak nepřekvapilo,“ odsekl. „Já ho jednou viděl plakat už ve Francii. Nebesa ať jsou nápomocna těm parchantům, kteří potopili *Bengálskou hvězdu*. Jakmile je Biggles jednou dostane do drápů, je s nimi amen. Nejlíp ale bude, když s ním o tom nějakou dobu vůbec nebudeme mluvit.“

Za chvíli přišel na palubu lékař.

„Řekl bych, že ten námořník už nemá velkou naději.“ řekl Biggles klidně.

„Právě zemřel,“ odpověděl stručně lékař.

Kapitola čtvrtá

Nezvěstný

Za půl hodiny nato, když se všichni převlékli a nasnídali, shromáždili se důstojníci v kapitánově kabině, aby si pohovořili o tom, co po zániku Bengálské hvězdy podniknout. Nebylo to žádné veselé shromáždění, těžce se jich dotkl osud posádky a zvlášť osud kapitána a jiskrového telegrafisty, protože všichni oba dobře znali.

„Kam odtud pojedem?“ začal Sullivan a tázavě se podíval na Bigglese. „Vidím, že jste rozrušen, čemuž se nelze divit. Rád bych vás při této příležitosti ujistil, že se mnou můžete počítat až do hořkého konce.“

„Díky, Sullivane,“ odpověděl prostě Biggles. „Zahájili jsme to zle, ale ještě jsme neskončili, ještě zdaleka ne. Mám jen jednu obavu, a to tu, že nás naši lidé doma zavolají zpátky až se dozvědí, co se přihodilo. Jako civilista bych se mohl na takový rozkaz vykašlat, ale ne jako důstojník ve službě – a ke všemu ještě velící důstojník.“

„Řeknete jim to?“

„Nic jiného nám nezbývá. Takováhle věc, při níž byly ztráty na životech, se nedá ututlat. Veřejnosti se samozřejmě neřekne pravda, protože by to varovalo nepřítele, ale řekl bych, že tohle klidně můžeme ponechat na starost ministerstvu zahraničí. Doufám, že tuhle zprávu oznámí veřejnosti šetrně, že se prostě postará, aby se rozhlásilo, že se Bengálská hvězda zpozдила a nakonec že vydá zprávu, že se pohřešuje a že se patrně potopila.

Ta loď ale nebyla ztracena nadarmo. Poprvé totiž zkázu lodi přežil člověk, který nám pověděl, co se přihodilo a udal nám směr, jímž nepřátelské plavidlo odplulo. Všimněte si, teď svou taktiku změnili. Místo aby vyslali falešné SOS, jen zničili Turrelovu vysílačku tak, že už žádnou bezdrátovou zprávu nemohla vyslat. Vzpomínáte si, co nám řekl Ladgrove o těch jiskrách, které vyletovaly po anténě lodi? Tak se dá vysvětlil hluk, který tolik polekal vašeho telegrafistu. Ta ponorka prostě napojila vzduch elektřinou. Tohle už používali Němci ve Francii aby narušili bezdrátové zprávy vysílané letadly spolupracujícími s dělostřelectvem, ale to sem teď nepatří. Hlavní je, že známe směr, kterým ta ponorka odplula. To nám zhruba dává představu o tom, kde ji hledat, takže čím začneme dřív, tím líp. Především zaletím do Singapuru a promluvím si s tamními britskými letci, abych jim řekl co zamýšlíme, a že je pravděpodobné, že budeme potřebovat jejich pomoc.“

Sullivan náhle vyskočil ze židle. „Krucí, teď si na něco vzpomínám,“ vysvětloval. „Je mi líto, ale já jsem dočista zapomněl, mám tady pro vás dopis.“

„Dopis?“

„Ano. Vyzdvihl jsem jej v Akyabu na cestě sem. Byl poslán letecky a na poštovním úřadě se mě ptali, jestli jsem vás někde neviděl. Chtěli to poslat do Singapuru, ale já jsem řekl, že ho převezmu, protože vás pravděpodobně někde zastihnu. Tady je.“

Kapitán otevřel zásuvku stolu a podal dopis Bigglesovi, který překvapením sražil obočí.

Okamžitě ho otevřel a rychle mrkl dozadu na podpis.

„Ale! To je od Toma Loweryho,“ zajásal. „Lowery je můj starý přítel, je velitelem letky u královského

britského letectva posádkou v Singapuru,“ vysvětloval Biggles námořním důstojníkům. „Promiňte, já jen mrknu, co mi chce sdělit.“

„Můj milý Biggles,“ psal Lowery. „Tenhle dopis tě možná zastihne, možná ne. Pokud tě nezastihne, nebude to zas tak velká škoda, ale protože jsem v novinách zahlédl zprávu o tvém letu do Austrálie, myslel jsem si, že by to stálo za pokus. V době, kdy asi tenhle dopis dostaneš, poletím nad týmž územím směrem do Singapuru. Moje dovolená skončila, takže se vracím v prvním z těch nových obojživelných letadel typu Gannet, kterými má být vyzbrojena moje letka. Napadlo mě, že se třeba někde setkáme. Jestliže poletíš rovnou, budeš samozřejmě přede mnou, pokud bys ale někde cestou uvízl, tak se po mně poohlédni!

Jen tak mimochodem, myslel jsem na ten náš rozhovor u Simpsonů. Třeba na tom nic není, ale jakýsi Číňan, který vlastní krámek tady v Singapuru a jemuž jsem prokázal službu, mi nedávno vypravoval, že se děje cosi nekalého v souostroví Mergui. Říkal cosi o nějakých lidech, kteří nás nemají moc v lásce a kteří tam někde mají bezdrátovou vysílací stanici. V té době jsem tomu nevěnoval moc pozornosti, ale posledně jsem byl zvědav, jestli je nějaká spojitost mezi touhle stanicí a onou zprávou, kterou zachytil Ramsay. Je to dost podivné, protože jsme se nacházeli právě v té oblasti. Já se o tom ostatně zmiňuji proto, že místo abych letěl rovnou podél pobřeží, vezmu to patrně kolem toho souostroví a vezmu oči do hrsti abych omrkl všechno, co se tam děje. Kdybychom se tedy navzájem minuli, byl by to tenhle důvod. Můžeme se samozřejmě sejít v Aloru nebo v Singapuru. Vřele tě zdraví a všechno nejlepší ti přeje

Tom.“

„Už jste něco slyšel o létacím člunu britského vojenského letectva nebo jste ho snad někde dokonce viděl?“ zeptal se Biggles jakoby mimochodem Sullivana. „Tom letí v takovém člunu do Singapuru.“

„Ne, nic takového jsem zatím neviděl,“ odpověděl Sullivan.

„To nevadí. Soudím-li podle data toho dopisu, bude teď Tom už v Singapuru, takže ho tam nepochybně najdu. Ted' však máme na starosti mnohem důležitější věci. Můj plán je následující. Odletím do Singapuru dnes a vrátím se až zítra. Pokud budu na cestě, přeju si, abyste tu našli nějakou klidnou zátoku, kde byste se mohli ukrýt na pobřeží proti ostrovům Mergui.“

„Proč zrovna tam?“

„Protože pokud setrvala ta ponorka v kursu, kterým vyplula, když ji Ladgrove viděl naposled, přistane u některého břehu v tomhle souostroví. Buď jak buď, právě tady chci odstartovat, abych se po ní poohlédl a budu v tom pátrání pokračovat tak dlouho, dokud pro mě budete mít benzín. Řeknete si, že je to hloupé, dřepět tady v takové zátoce a nemít na starosti nic jiného než zásobovat mě potravou a benzínem, ale já si nemůžu pomoci. Kdyby se nepřítel dozvěděl, že tu jste, bylo by to všechno dvojnásob těžší. To je všechno. Kdo mi dá lepší radu, s potěšením ji vyslechnu.“

Sullivan zavrtěl hlavou. „Já si nemyslím, že bych na tom plánu dokázal něco vylepšit. Pátrat po ponorce na širé mořské hladině by v těchhle končinách bylo totéž jako hledat jehlu v kupě sena. V letadle je to něco jiného. Kdysi jsem tu už byl a myslím, že vím o místě, kde

bychom mohli zakotvit s minimálním rizikem, že nás někdo uvidí. Je to tadyhle.“

Kapitán vstal a ukázal jakési místo na mapě ležící před ním na stole. „Pokud ode mě nedostanete znamení, budete vědět, že mě máte hledat tady.“

„Výborně!“ řekl Biggles a vstal. „Teď je všechno v pořádku. My se odebereme do Singapuru, a půjde-li všechno hladce, setkáme se zase zítra večer.“

Slunce zapadalo do Malacké úžiny jako rudý kotouč, když letadlo Nemesis přistálo v Singapuru. Biggles zanechal své druhy na stráži, poprvé si oblékl svou novou uniformu a vydal se na velitelství letecké stanice. Našel tam skupinového kapitána jakožto velitele, protože letecký komodor ležel v nemocnici se záchvatem zimnice. Skupinový kapitán, který ještě pracoval v kanceláři, si přicházejícího Bigglese zvědavě prohlédl. Biggles, jemuž s tím mimořádným jmenováním stouplu sebevědomí, se ani příliš neobtěžoval vysvětlovat situaci.

„Jmenuji se Bigglesworth,“ začal, protože věděl, že ten druhý důstojník jeho hodnost pozná podle uniformy. „Snad jste o mém jmenování četl v úředním listě nebo vám snad bylo urychleně sděleno ministerstvem letectví.“

„Ano, dostal jsem důvěrné sdělení z ministerstva letectví,“ přisvědčil kapitán.

„Dobrá, tím je to pro mě snazší,“ pokračoval Biggles. „Patrně se budete divit, co se děje a co tu budu dělat. Chci vám to tedy povědět. Přímo vám to však říci

nemůžu, pokud mám respektovat příkazy. Mám za to, že bude lepší, když budete vědět, o co jde, protože tak aspoň budete moci umlčet fámy, pokud by se po zdejší stanici začaly šířit. Taky vám to zřejmě pomůže mi důvěřovat a bez váhání jednat, pokud bych vás v nedaleké budoucnosti požádal, abyste provedl nějaký neobvyklý rozkaz. Mohl by to být rozkaz tak neobvyklý, že byste mohl dokonce být omluven, kdybyste váhal nebo odmítl jej splnit. Je vám teď všechno jasné?“

„Dokonale, pane,“ odpověděl skupinový kapitán a stále se na Bigglese díval s podivným výrazem.

„Dobře. Situace je taková: mám zvláštní posláni. Vy to snad víte, ale to, co vám povím teď, nesmíte nikdy a nikomu opakovat. Řeknete to leteckému komodorovi samozřejmě, až se vrátí do služby. Někde v těchto mořích byla vybudována nepřátelská základna pro ponorky. Ta ponorka už potopila pět britských lodí; tři z nich vezly výzbroj. Jedna z nich vám vezla několik nových leteckých motorů. Budu po té základně pátrat a jakmile ji najdu, musím ji zničit. Kdybych mohl najít způsob jak to provést sám na vlastní pěst, nebudu vás obtěžovat. Pokud to ale nedokážu, pošlu vám signál a vy to budete muset udělat za mě s tolika letadly, kolik jich budete moci dostat nahoru. Tady nepůjde o polovičatá opatření. Sloužil jste za války, že?“

Důstojník přikývl a v očích se mu zablesklo, protože pochopil.

„Dobrá,“ pokračoval Biggles. „Pamatujete si náš válečný pásmový signál, který jsme obvykle používali, abychom každé dělo v určitém úseku fronty obrátili na určitý cíl? Jestliže dostanete takový pásmový signál, který bude začínat obvyklými písmeny P – P, za nimiž

bude následovat určení stanoviště, hned se do toho pustíte. Abychom si byli jisti, že tu nedošlo k omylu, bude signál zakončen heslem, slovem nomád. Jakmile takový signál dostanete, odešlete všechna letadla s plným nákladem bomb nebo torpéd a místo, které vám udám, vyhladíte z povrchu země!“

„Máte snad představu, kde by ta základna zhruba mohla být? Já se na to ptám jen proto, protože musím vzít v úvahu dolet našich letadel.“

„Jistě to nevím, ale řekl bych, že to bude na některém z ostrovů v Mergujském souostroví.“

„To je daleko. Myslím, že bychom se v letadlech s válečným nákladem nedostali tam a zpátky bez mezipřistání, kde bychom načerpali benzín.“

„Tuhle otázku musím přenechat na starost vám, ale v případě nouze můžete dostat benzín na mé zásobovací lodi. Je to torpédoborec *Seafret*. Jeho velitelem je kapitán Sullivan. Já ho požádám aby vám vyznačil své stanoviště, takže budete vědět, kde ho hledat. Vzal si zhruba pětatřicet tisíc litrů benzínu, ten vám pak můžu s potěšením přenechat, protože až tu akci provedete, už ho nebudeme potřebovat. Vyložil jsem vám všechno dost jasně?“

„Úplně, pane.“

„Dobře. A ještě něco, kdyby bylo třeba a já vás zavolal ven, budete muset všechny své důstojníky upozornit, že to je naprosto důvěrná záležitost a že jsou vázáni mlčenlivostí. Jistě není třeba abych vám říkal, že kromě těch důstojníků, kteří se zúčastní letu, nesmí nikdo nic vědět. Já strávím dnešní noc tady a nazpět odletím až zítra ráno. Je přítomen Tom Lowery? Rád bych si s ním promluvil.“

Skupinový kapitán vytáhl obočí. „Vy jste to ještě neslyšel?“ ptal se udiveně.

„Copak?“

„Lowery je nezvěstný.“

Biggles sebou trhl. „Nezvěstný?“ vyrazil zděšeně.

„Ano, už se o čtyři dny opozdil. Nikdo ho neviděl ani o něm neslyšel od té doby, co před týdnem opustil Rangún.“

„Pane Bože!“

„Začali jsme po něm pátrat, ale mám obavy, že se utopil. Kdyby spadl někam do džungle nebo vůbec kamkoli na pevninu, byla by naděje že se ještě vrátí. Jenže taková pravděpodobnost je minimální. Proč by v létacím člunu letěl nad pevninou? Já mám obavu, že spadl do moře.“

Biggles se podíval z okna a rychle uvažoval. „To mě udivuje,“ řekl. Pak se obrátil na skupinového kapitána. „Snad bychom tady u vás mohli přenocovat?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě,“ odpověděl ochotně kapitán. „Hned to zařídím.“

„Dobrá, pak se uvidíme u večeře. Zatím se zajdu podívat na svoje letadlo, aby se taky dostalo do postele,“ řekl Biggles a směřoval ke dveřím.

Zoufalý boj

Pět dní poté kroužili Biggles a jeho dva přátelé ve výšce šesti tisíc metrů nad mořem, s motory přiškrcenými na tři čtvrtiny obrátek, a dívali se dolů na vody Bengálského zálivu nasycené slunečním jasem. Po jejich levici ležely ve velké dálce palmami vroubené a mořským příbojem omývané břehy jižní Barmy, za nimiž se rýsovalo modré ponoří západní hranice Siamu. Po pravici se jim rozprostíral oceán, nekonečná rozloha klidné modravé vody táhnoucí se do dáli v bezpočtu kilometrů a splývající s obzorem. Dole leželo souostroví Mergui jako smaragdový náhrdelník, který spadl na tyrkysový háv.

Pátrali už čtvrtý den. Letci se vznesli nad severním koncem onoho dlouhého řetězu ostrovů a zvolna pokračovali směrem na jih, přičemž bedlivě zkoumali každý z těch ostrovů, jeden za druhým. Někdy upoutala jejich pozornost místa vypadající jako kotviště, jindy zase fotografovali, snímky pak vyvolávali na Seafretu a podrobně zkoumali pod lupou. Každý prozkoumaný ostrov na mapě zaškrtili, aby měli přehled, protože nebylo snadné při jejich množství stále si všechny pamatovat. Letci zůstávali denně celých osm hodin ve vzduchu a třebaže se v řízení letadla střídali, začínala je zmáhat únava.

Ani čtvrtého dne svých průzkumných letů letci nezahlédli nic, co by stálo za povšimnutí, leda jakousi

džunku, která se zvolna šinula směrem na sever. Na hladké vodní hladině za sebou zanechávala rozčeřenou brázdu, z čehož se dalo usoudit, že má motor.

Letadlo stále pokračovalo ve svém kursu směrem na jih a přiblížilo se k malému ostrůvku, který na jejich mapě neměl jméno a jímž začínala celá skupina ostrovů. Některé byly docela velké, jiné menší. Ginger v té době řídil letadlo, Biggles a Algy pracovali jako pozorovatelé. Algy se díval dalekohledem, pevně ho svíral a důkladně zkoumal nepravidelný úsek pevniny porostlé stromy, který z té výšky vypadal jako kousek lesa.

Letadlo náhle změnilo polohu, Algy svůj dalekohled znovu zaměřil a když se podíval dolů, podivně se zatvářil.

„Biggles,“ oslovil přítele, „dokázal bys tam dole něco rozeznat – skoro uprostřed toho ostrova je jakási bílá skvrna!“

„Vidím, ale nemůžu posoudit, co by to mohlo být.“

„Vem si tenhle dalekohled!“

Biggles se podíval dolů. Bylo vidět, že se velice soustřeďuje. „Co myslíš, že to je?“ zeptal se nakonec a odložil dalekohled.

Algy váhal. „Zlomené křídlo letadla,“ řekl po chvíli. „Mám dojem, že jsem na jednom jeho konci dokonce rozeznal kruhové značky.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ odpověděl Biggles. „Uděláme líp, když se na to podíváme zblízka. Ginger, skloň nos dolů!“

Když letadlo klouzalo dolů, studoval Biggles ostrov svým dalekohledem centimetr po centimetru, ale nenalézal na něm jedinou stopu života. Ve skutečnosti byl ten ostrov stejný jako stovky ostatních, které už

prohlédli; bylo na něm několik kilometrů silně zalesněných strání zdvihajících se ke kuželovitému pahorku uprostřed ostrova, zatímco přímořská strana končila strmými srázy. Vnitřní strana směrem k pevnině se svažovala mírně dolů k četným písčítým zátokám a zálivům, z nichž se dalo usoudit, že onen ostrov byl kdysi součástí asijské pevniny. Les tvořily většinou svěže zelené palmy, kastrové stromy, přesličníky jakož i jiné širokolisté stromy, na některých místech však byly vidět temné skvrny bažin, z nichž jedna obzvláště velká pokrývala celý jižní cíp ostrova.

Ve výšce něco přes tři sta metrů už nebylo pochyb; dole v džungli, asi na poloviční cestě mezi východní stranou ostrova a výšinou uprostřed, leželo rozbité letadlo. Kolem byly zurážené vršky stromů. Jedno křídlo, ukroucené od trupu letadla, se napíchlo na zlomenou korunu palmy a svou širokou stranou trčelo vzhůru. Právě proto si toho vraku nikdo nepovšiml.

Biggles převzal řízení letadla a hladce přistál u malého krásného zálivu nedaleko vraku. Spustil podvozek a ujížděl k čistému, stříbřitému břehu.

Když letci pod sebou ucítili pevný písek, dychtivě se rozhlédli kolem. Čekali, že uslyší nebo uvidí nějaké znamení od pilota, který tu havaroval. Nad vším se však vznášelo jen výmluvné ticho. Biggles pokrčil rameny.

„Myslím, že bys měl zůstat tady, Gingere,“ řekl Biggles klidně. „My asi najdeme něco, na co nebude moc pěkný pohled. U letadla však musíme rozhodně nechat hlídku. Měj oči otevřené a kdybys potřeboval pomoc, vypal rychle tři rány za sebou. Ale já myslím, že to nebude třeba. Pojd', Algy!“

Bez dalších slov Biggles vykročil směrem k vraku.

Po krátké chůzi zjistili, že je třeba použít nože, které měli za opasky, tak zde byl porost hustý. Ačkoli to k cíli neměli dále než půl kilometru, trvalo jim téměř hodinu, než ho dosáhli.

Na okraji průklestu, který vznikl pádem letadla se letci zastavili a plaše se po sobě podívali. Měli strach z toho, co najdou.

„Řekl bych, že to byl Tom,“ řekl Biggles stísněným hlasem a ukázal na vrak trupu v podobě člunu, který měl na sobě červený, bílý a modrý kruh královského britského letectva.

Když se oba blížili k místu, kde si mohli prohlédnout všechny podrobnosti celé tragédie, zdvihlo se do vzduchu mračno much. Pilot seděl ještě na sedadle přidržován rozedranými pozůstatky bezpečnostních pásů. Přílbu měl na hlavě našikmo, jeho letecké brýle byly rozbity a visely za řemínek. Biggles si rychle prohlédl pilotovu tvář, zbledl a odvrátil se. Celý se rozechvěl.

„Ano, je to on,“ řekl.

Druhé tělo, v kombinéze leteckého mechanika, leželo nedaleko, kam zřejmě vypadlo při pádu letadla. Biggles si k němu klestil cestu změtí drátů, roztrhaného plátna a roztržštěných vzpěr. Tropil přitom značný hluk, což mu připadalo, jako by toto místo znesvěcoval; nebylo však vyhnutí. Biggles náhle pronikavě vykřikl, takže k němu Algy okamžitě přiskočil, a spatřil na čele mrtvého malý zamodralý otvor rudý na okrajích, který krutý příběh dvou britských letců vysvětlil.

„To je průstřel z pušky,“ řekl chraptivě Biggles. „Tom byl sestřelen. Toho bych se nikdy nenadál. Pane Bože, kéž bych jen ty svině dopadl, já bych si to s nimi vyřídil. Jak je vidět, používají kromě ponorek také

letadla. Chudák Tom! Myslím, že nás to dříve či později stihne všechny,“ dodal Biggles zasmušile.

„Co s tím uděláme? Přece je tu takhle nemůžeme nechat ležet.“

„Samozřejmě že nemůžeme, ale nemá smysl, abychom se pokoušeli podnikat něco sami. Mám pocit, že bychom je měli vzít do Singapuru, ale udělat to nemůžeme, protože bychom si tím rozvrátili celý plán. Snad by to opravdu nemělo smysl. Myslím, že uděláme nejlíp, když sem zavoláme torpédoborec a požádáme Sullivana, aby nám poslal pohřební četou. Upřímně řečeno, tohle je úkol nad mé síly. A víš co? Vrať se ke Gingerovi, odleťte, a jakmile budete dost vysoko, pošli Sullivanovi signál a požádej ho, aby sem ihned přijel. Já tady zůstanu a posbírám věci z kapes mrtvých pro důkaz o totožnosti a potom k vám odejdu na pobřeží, hned jak odešlete ten signál. Co tomu říkáš?“

Algy přikývl. „Jo, myslím, že to je nejlepší řešení,“ přikývl zasmušile. „Nejspíš tě už taky napadlo, že se chudák Tom určitě dostal hodně blízko k nepřítelově stanovišti – možná je dokonce zahlédl – tak blízko, že ho takhle mohli sestřelit. Myslím, že je nezasáhli výstřelem ze země.“

„Kulka, která zabila mechanika, vyšla z lebky o něco níž, než do ní vešla, to znamená, že mohla být vypálena jediné shora!“

„To by souhlasilo. Je fajn, že víme, že nepřítel tu někde má letadlo. Teď půjdu a pošlu tu zprávu Sullivanovi. Shledáme se za chvíli na pobřeží. A nezdržuj se tu dlouho, já mám na tomhle místě moc ošklivý pocit.“

„Já se tu taky necítím nijak dobře,“ souhlasil Biggles, a když pokynul Algymu na rozloučenou, vydal se za svou hrůznou prací.

Když Biggles z kapes mrtvých letců posbíral všechny věci, použil jejich kapesníků, svázal dva úhledné uzlíky do nichž dal i jejich palubní deníky a mapy, které našel ve vraku letadla. Pak zaslechl, jak se motory jeho letadla rozběhly a usoudil, že Algy už vzlétl.

Biggles skoro litoval, že bylo nutno vzlétnout jen kvůli použití radiotelegrafického přístroje. Pak se chystal posbírat co nejvíce cárů roztrhaného plátna aby mohl obě mrtvoly přikrýt. Náhle zaslechl podivný zvuk, který ho donutil nechat všeho a upřeně sledovat oblohu. Kromě přitlumeného hukotu motorů Kestrel se ozýval hukot jiného motoru a také skřípání křídel a vrzání drátů, jimiž lomcoval vítr, a to všechno svědčilo o tom, že tu někde rychle letí cizí letadlo.

Biggles zahlédl letadlo Nemesis stoupající ve stálém kursu nahoru, protože právě startovalo a o hrozícím nebezpečí nemělo tušení. Za ním letělo druhé letadlo vypadající jako okřídlené torpédo. Byl to malý jednomístný hydroplán, rudě natřený a velice se podobající mořskému nadletadlu z proslulé Schneiderovy trofeje.

Biggles málem nedýchal. Stál tiše a pozoroval je. Tady nemohl nic podniknout, zhola nic. Jen se dívat. A když se tak díval, uvědomoval si, že neodvratným důsledkem může být jedině konec letadla Nemesis, protože letělo klidně, tak klidně, že by se do něho musel strefit i naprostý nováček.

Ve stavu naprostého ochromení pozoroval Biggles pilota hydroplánu, jak se ze svého letu střemhlav napolo

vytáhl, jak se stočil k ocasu pronásledovaného letadla a jak namířil hledí kulometu na vyhlédnutý cíl. Byl to okamžik tak vzrušující, že Biggles téměř cítil, co teď pilot udělá.

A právě v té chvíli se letadlo *Nemesis* obrátilo. Byl to nepatrný pohyb, ale postačil, aby pilota stíhačky, který právě zahájil palbu, zmátl.

Biggles cítil, že mu na tváři vyrazil studený pot, když se *Nemesis* podivně zapotácela. Jestli to byla náhoda či záměrný manévr Biggles nevěděl, ale když viděl, jak se letadlo vzneslo vzhůru a jak sebou švihlo v přesném překrutu, bylo jasné, že ať je u řízení kdokoli z těch dvou, nebyl zasažen, protože to byl obrat, jakého bylo schopno jen dobře ovládané letadlo.

Stíhačka začala zase pálit a *Nemesis* se kroutila jako had, ale nepřátelský pilot se snažil úmysl svého protivníka zmařit. Bigglesovi se na chvíli zdálo, že se jeho příteli plán zdařil, třebaže moc dobře věděl, že tak nerovný boj nelze vést donekonečna.

„Sleť dolů!“ zařval Biggles, ale věděl, že jeho výkřik je marný. Nebyl však schopen se ovládat, protože si za daného stavu přál jen jedno, aby se Algy a Ginger bez ohledu na cokoli jiného zachránili.

Z dalšího počínání letadla *Nemesis* se zdálo, jako by jeho pilot Bigglesův výkřik zaslechl, protože se oba motory zastavily. Vrtule se přestaly otáčet a letadlo začalo klouzat šikmo sem a tam směrem k zemi. Zároveň klouzalo po křídle doleva a potom doprava, aby tak rychle ztratilo výšku. Nepřítelův letoun se však bleskurychle stočil k *Nemesis*, z kulometů skrytých v krytu motoru vyšlehovaly oranžové jazýčky a dva proudy střel kreslily na modré obloze dvě šedé čáry.

Nemesis zmizela z dohledu prudkým obloukem, ale nepřátelská stíhačka jí byla těsně v patách. Zmizela za hradbou vysokých stromů po Bigglesově pravici, takže mu nyní nezbývalo než zůstat na místě a naslouchat. Příštích zvuků se bál. Když se v okolním tichu rozlehl drsný štěkot kulometů, zaťal zuby. Potrvalo to několik vteřin a pak následovalo jakési úpění, jež přerušil třeskot, jako když padá do houštiny velký strom. A pak už bylo ticho. Naprosté ticho.

V agónii nejistoty Biggles očekával, že se některé z letadel zase objeví, ale čekal marně. Ozvěna boje umlkla; papoušci, vyplašení tou nezvyklou podívanou a kroužící vysoko ve vzduchu, se zase vrátili na své hrady. Po krajině se znovu rozhostilo malátné ticho tropů.

Biggles se nedovedl upamatovat, jak dlouho tam stál a upřeně hleděl na hradbu stromů, náhle však měl dojem, že přichází k sobě. Odhodil věci které nasbíral u mrtvých, všechno to tam nechal na jedné kupce, a nedbaje trní a ostnů vydal se divokým úprkem směrem k pahorku, za nímž obě letadla zmizela.

Biggles málem nedýchal, stál tiše a pozoroval je.

Kapitola šestá

Směrem do džungle

Přestože Algy právě zjistil, že je v jejich blízkosti nepřátelské letadlo, postrčil dopředu páčku hlavní škrticí klapky a Nemesis se vznesla do vzduchu. Nemyslel dokonce ani na zprávu, kterou měl odeslat Sullivanovi, nýbrž na ty dva mrtvé muže, kteří zůstali na úbočí pahorku.

Ginger, který byl v kabině, už zjistil polohu ostrůvku, spouštěl drátěnou anténu a současně si v duchu formuloval text signálu, který se chystal vyslat.

Vyklepal volací signál, třikrát ho opakoval, pak hlásil stanoviště a chystal se pokračovat se zbytkem své zprávy, když se mu bez jakékoli výstrahy celý přístroj rozlétl. Anebo mu to tak aspoň připadalo. Pak to začalo praštět a současně mu před očima vyšlehla záplava modrých plaméneků, přičemž nosem zachytil zápach spáleniny. Ginger byl napolo omráčen leknutím, vrávoravě se zvedl z podlahy, s uší, v nichž mu brnělo, strhl sluchátka, ale mezitím to s ním opět mrštilo na podlahu, protože se letadlo otočilo ve svislé zatáčce nahoru!

Když se znovu postavil na nohy, projelo mu hlavou, že je zasáhl blesk, že je letadlo bez řízení, a tak se natáhl k pilotnímu místu, protože byl přesvědčen, že tam najde Algyho v bezvědomí.

Ginger k vlastnímu údivu shledal, že je Algy naopak velmi čilý, že se naklonil dopředu a poněkud vyděšeně se

ohlédl. V tu chvíli Ginger poprvé zaslechl, že hukot motorů přehlušuje štěkot kulometu, naslouchal dobře známému tak – tak – tak – tak! Když se pak sám ohlédl, uviděl za ocasem jejich letadla nepřátelskou stíhačku.

Ginger byl tak překvapen, že na to letadlo několik sekund jen vyjeveně a nedůvěřivě zíral. Pak mu k mozku konečně došla velikost nebezpečí, takže se otočil, vběhl do kabiny a hbitě vyndal vlastní kulomet. Vběhl v tomto případě snad není to správné slovo, protože v letadle, které stálo nejprve na nose a pak zase na ocase, se dalo jediné kutálet! Přesto se Ginger ke své zbrani dostal, a tu pak zoufale a křečovitě svíral, zatímco letadlo provádělo takové obraty, že byl přesvědčen, že se co nevidět rozláme.

Nejvíce ho trápila otázka, zda Algy není raněn. Občas zaslechl štěkot kulometu z nepřátelské stíhačky, a ten zvuk ho uváděl v zoufalství. Ginger se přidržel jedné strany trupu a popadl kulomet, pak uchopil buben se střelivem, připjal ho, a pak s velkým rizikem, že vystřelí na vlastního pilota, odklopýtal do své kabiny, aby se tak dostal k ráně do volného prostoru.

Bez dlouhého pozorování zjistil, že Nemesis letí dolů, poznal to totiž podle sklonu podlahy. V té chvíli ho však zajímalo jediné to, jak zničit protivníka, muže, který měl zřejmě na svědomí smrt Toma Loweryho a jeho mechanika. Ginger v tu chvíli neměl strach, ale byl jako posedlý touhou zničit toho chlapa, který na ně střílel. Prál si to tak usilovně, jak si v životě ještě nikdy nic nepřál. A kdyby se mu to podařilo, bylo by mu už dokonale jedno, co se stane.

Aniž si to uvědomil, byla jeho reakce na útok přesně stejná, jako u letců za světové války ve Francii. Byla to

reakce, v níž šlo o všechno: buď zabít, nebo se nechat zabít!

Ginger letmo zahlédl jakési stromy, které se proti nim hrnuly, a pak si mlhavě uvědomil, že se zastavily motory letadla. Obojí mu však bylo lhostejné. Nevnímal dokonce ani zuřivé varování Algyho: „Buď opatrný!“

S jasným záměrem se Ginger plazil po kabině, až se konečně dostal na trup letadla za kabinou a kulomet opřel o hlavní podélník horní nosné plochy. Viděl, jak stíhačka přelétla nad ocasem jejich letadla; zahlédl hlavu pilota v přilbě, jak ze své kabiny vykukuje, aby odhadl vzdálenost. Viděl, jak zaklonil hlavu dozadu a rozeznal, že se dívá do hledí svého kulometu. Proletělo mu hlavou, že kdyby mu teď, z takové blízkosti, dovolil vystřelit, že by to znamenalo jejich konec.

Ginger mrkl na modrou hlaveň svého kulometu a pocítil zvláštní zadostiučinění. Chladně a s rozvahou stácel ústí hlavně na zašpičatělý nos nepřátelského letadla. Prst přitiskl ke spoušti a držel a držel.

Okamžitě se objevil déšť do běla rozžhavených jisker. Zdálo se, že vytvářejí jakýsi řetěz, který obě letadla spojuje. Ginger sledoval, jak se buben se střelivem pomalu otáčí, jak poskakuje, uši mu zalehly cvakáním kovu a v nose ho štípal pach spálené třaskaviny. Kulomet se v jeho ruku zmítal jako něco živého, ale Ginger jen pevně držel a levicí svíral lopatkovitý držák a ukazováček pravice ovinul kolem spouště.

Kulomet se náhle přestal pohybovat; rachot ustal a Ginger se na svou zbraň vyčítavě podíval. Ani si nevšiml, že už vyprázdnil celý buben.

Když mrkl dozadu na nepřátelské letadlo, viděl, že si počíná nějak podivně. Nos sklánělo dolů, až bylo téměř ve svislé poloze. Pročpak je pilot nevyrovná? Vždyť ten blázen sletí do těch stromů ...

Když konečně nepřátelský letoun narazil do stromů a rozpadl se v mrak létajících třísek, Ginger sebou škul. Třeskot nárazu dolehl až k nim.

Ginger se podíval na Algyho a v té chvíli měl pocit, že snad omdlí. Snažil se zachytit Algyho pohled, ale ten si nevšímal ani Gingera ani nárazu, protože měl spoustu jiných starostí. Snažil se vyrovnat letadlo na kaluži černé olejnaté vody dokola obrostlé stromy, protože se bál, že na ty stromy narazí.

Trvalo několik sekund, než se Algymu podařilo šťastně vyváznout. Zachránil letoun před pádem náhlou zatáčkou, která Gingera málem vyhodila přes palubu. Pak už plavala nehybná Nemesis na hladině, již čeřily drobné vlnky a mizely na břehu pod tmavými stromy.

„Umíš dobře střílet, hochu,“ řekl Algy uznale, vzhlédl ke Gingerovi a podivně, poněkud násilně se usmál.

„Dostal jsem ho, nebo nedostal?“ bručel Ginger, jako by tomu stále ještě nemohl uvěřit.

„Můžeš si zapsat jedničku do zápisníku, a to hned, jakmile se dostaneš někam, kde by sis ten zápisník mohl koupit,“ řekl Algy, vstal a rozhlédl se. „Zajímalo by mě, jestli jsi odeslal tu zprávu?“

„Neodeslal. Dostal jsem z přístroje jen volací signál, pak jsem udal naši polohu, ale hned nato mi ten chlap roztřískal přístroj na padrt.“

Algy se zakabonil. „Chceš tím říct, že náš bezdrátový přístroj je k ničemu?“

„Roztřískal ho na tolik kousků, že bychom teď potřebovali kouzelníka a ne elektrikáře, aby to dal zase dohromady,“ prohlásil Ginger. „Pročpak jsi sletěl dolů?“

„Ze dvou dobrých důvodů,“ odpověděl Algy stále ještě zkoumavě prohlížel okolí. „Za prvé, protože jsem chtěl, a za druhé, protože mi nic jiného nezbývalo. Nevím, co se stalo, ale nějaká střela určitě zasáhla důležitou součást motorů. Oba najednou zhasly. Otočil jsem na spádovou nádržku, ale nedalo se nic dělat, a tak jsem si vybral jedinou kaluž vody, která byla na dosah a zároveň i dost velká, aby se na ní dalo přistát. Kdybych byl mohl, vrátil bych se na moře, ale chyběla mi výška. Vsadím se, že chudák Biggles je teď jako na trní. Určitě všechno viděl.“

„Teď už bude jistě na cestě sem,“ prohlásil Ginger.

„Nepochybuji, že se sem pokusí dostat, ale podle toho, co tu vidím, to nebude tak lehké,“ řekl ustaraně Algy.

„Připadá mi to, jako bychom byli uprostřed tohohle velkého močálu obrostlého kořenovníky na konci ostrova, odkud není cesta k moři. Všiml jsem si toho z letadla, než jsem se pustil dolů.“

„A jak se odtud dostaneme?“

„Nemyslím, že se nám to podaří, ledaže bychom stroj dali do pořádku a pak odtud zase odlétli. Rád bych věděl, jestli dokážeme, aby nás Biggles uslyšel. Zkusme letecký pozdrav!“

Algy přiložil ruce k ústům a dvakrát nebo třikrát vykřikl „Biggles!“ ale jedinou odpovědí mu byl skřek polekaných papoušků, jímž se tito ptáci pohoršovali nad vetřelci.

„Nedá se nic dělat,“ usoudil Ginger, rukama se opřel o okraj kabiny a přehlížel vodnatou bažinu s výrazem plným obav.

Na všech stranách se tyčily pochmurné kořenovníky, vypínající své sukovité kmeny na fantastických kořenech z černé vody a bahna močálu, z něhož tu a tam vyčnívaly bujné porosty orchidejí a jiných exotických rostlin, které tvořily v tomto světě zpustošení a zkázy jediná pestrá místa. Kromě náhodného kolibříka nebo obrovitého motýla se nic nepohnulo. Dokonce i vzduch ztěžklý pachem hniloby byl nehybný a dodával tomuto místu zlověstný nádech.

Ginger se náhle zachvěl.

„Tenhle kout mě tedy nijak nenadchl.“ řekl. „Mám dojem, že je to tady prolezlé zimnicí.“

„Jakmile zapadne slunce, objeví se tu zřejmě nějaký ten moskyt,“ soudil Algy. „Ale jestli tu budeme jenom koukat, tak se nikam nedostaneme. Zkusíme spravit motory.“

Netrvalo dlouho a přišli poruše na kloub. Spádová nádržka byla děravá a benzínové potrubí, které napájelo oba motory z hlavní nádržky, bylo na dvou místech poškozeno. Některé střely zasáhly také letadlo, ale vypadalo to, že kromě radiotelegrafického přístroje nebylo nic poškozeno.

„Mohl bys to dát do pořádku, co myslíš?“ obrátil se Algy s otázkou na Gingera, zkoumajícího znaleckým pohledem úlomky přístroje.

„Jo, ale než bych z toho udělal něco aby to lítalo, nějakou dobu to potrvá. Mohl bych to sice prozatímně spojit provázkem, ale nemyslím, že bychom měli tolik riskovat. Až by nám chvění letadla ty spoje roztrásl, byli

bychom tam, kde jsme teď. Zrovna tak je to se spádovou nádržkou. Bude mnohem lepší udělat tu věc pořádně. Ještě štěstí, že jsi zavřel přívod benzínu, když jsi zjistil tu poruchu, jinak bychom byli všichni šťávu ztratili.“

„Jaké štěstí? Přece mi nebudeš pochlebovat. To dá zdravý rozum. Jakmile člověk ucítí zápach benzínu, nikdy nemůže dost rychle zavřít jeho přívod a vypnout zapalování. Já se jen bál, že hlavní nádržka je v háji a že to chytne. Jak dlouho bude trvat, než ty díry vyspraviš?“

Ginger se podíval po slunci, které se rychle sklánělo za koruny stromů:

„Abychom se odtud dnes večer dostali, to už nestihnou,“ přiznal upřímně. „Já sám si z toho nic nedělám, ale když si pomyslím na Bigglese, že se tu někudy potlouká a neví co s námi je, to mě znervózňuje. Rád bych věděl, jestli je možné dostat se z tohohle močálu suchou nohou. Pár míst, kde se půda zdá být pevná, vidím. Snad bychom se přes ně a po kořenech těch prohnile vypadajících stromů mohli dostat na pevnou zem.“

„Ale jak se dostaneme k těm stromům?“

„Můžeme si udělat nějaké pádlo nebo tyč, jakou používají převozníci. Jsem zvědav jak je ta voda hluboká.“

Stojatou vodu, na níž plavala Nemesis, rychle prozkoumali a zjistili, že není hlubší než metr. Z rozštípaného víka od bedny s výstrojí se jim brzy podařilo takovou nouzovou převoznickou tyč vyrobit. Protože krátké kusy přivázali k sobě, byla velmi chatrná, ale k tomu, aby lehce se vznášející letadlo přiměla k pohybu v žádoucím směru, stačila. Zatímco Algy opatrně postrkoval letadlo k té straně močálu, která byla

nejblíž místu, kde zanechali Bigglese, Ginger vytáhl náradí k nouzové opravě letadla a radiotelegrafického přístroje a chystal se do práce.

„Něco ti povím,“ ozval se Algy, když letadlo jemně dosedlo na bahno ve stínu pobřežních stromů. „Co bys říkal tomuhle? Já ti teď nijak pomoci nemůžu, ale tobě to nějakou dobu potrvá. Co kdybych si proklestil cestu na pevninu a podíval se po Bigglesovi? Když budu mít štěstí, mohl bych to snad dokázat. Pak bych ho sem buď přivedl, anebo bychom zašli pro tebe a strávili noc společně na pobřeží.“

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ souhlasil Ginger. „Ať už uděláme cokoli, měli bychom se především snažit uvědomit Bigglese jak to všechno dopadlo. Ale dávej pozor, až půjdeš tou bažinou. Kdybys tu někde uvízl, tak Pánbůh s tebou. A kdyby se ti šlo opravdu těžko, uděláš líp, když se vrátíš, než abys příliš riskoval.“

„Doufám, že to dokážu,“ usoudil Algy, odplazil se po křídle a opatrně se spustil na spletené kořeny nejbližšího stromu. Nic přitom nedbal na pokřik několika opic, které o kousek dál chytaly kraby a měkkýše k večeři.

„Vzal sis pistoli?“ připomněl ještě Ginger a zamyšleně se podíval na Algyho.

Algy se plácl po kapse a přikývl. „Ale řekl bych, že ji nebudu potřebovat,“ dodal vesele. „Na pevninu to nemůže být dál než několik set metrů.“

„Řekl bych, že tímhle směrem je to dokonce o půl kilometru blíž,“ souhlasil Ginger.

Občas se podíval na bažinu, kde si Algy pomalu klestil cestu přes kořeny stromů, ale když mu zmizel s

očí, soustředil se na práci a zabral se do ní tak, že na všechno ostatní zapomněl.

Za takové situace čas rychle utíká, a tak dříve, než se Ginger nadál, všiml si, že se stmívá. Na chvíli se rozhlédl kolem a pěkně se vyděsil. Zjistil totiž, že z mlčící mlhy pomalu stoupá řídká choroboplodná mlha. Nechal práce, opřel se o bok trupu letadla a pátral ve směru, jímž zmizel Algy. Přitom si všiml ještě něčeho, co zatím nedokázal přesně určit. Měl dojem, že se scenérie krajiny nějak změnila.

Když se rozhlédl znovu, až se mu hrůzou zatajil dech. Už totiž neviděl ani pevnou zemi, ani chapadlovité kořeny stromů. Vypadalo to, jako by se celý les propadl o několik decimetrů do vody. Olejovitá voda stoupala po kmenech stromů tak vysoko, že se nejbližší větve už neskláněly nad letadlem, ale lehce se dotýkaly jeho křídel.

Pak Ginger náhle pochopil co se stalo a sám sobě se musel podívat, že to nepředvídal. Přivalil se totiž mořský příliv a zvedl hladinu o několik decimetrů.

„Algy!“ vykřikl z plných plic, když si uvědomil, jaké důsledky by to mohlo mít, kdyby se Algyrnu nepodařilo přejít tu bažinu včas. „Algy!“ Ozvěna Gingerova hlasu se příšerně odrazila od nedalekých stromů.

Ale odpověď se neozvala.

Ginger po několik minut nehnutě stál a upřeně zíral do houstnoucí tmy. Byl by rád věděl, co v téhle chvíli podniknout. S pocitem bezmocnosti posbíral nářadí a zanesl je zpátky do kabiny letadla.

Kapitola sedmá

Noc v bažině

Algy ještě neurazil ani třetinu vzdálenosti která ho dělila od suché pevniny, když si náhle uvědomil blížící se příliv. Hned na počátku situaci neodhadl a když opory pro nohy a ruce hledal a nalézal stále nesnadněji, pomyslel si jen, že se dostal do neschůdné části bažiny, která je hlubší než předchozí úsek. Když si však náhle povšiml, že voda kolem bublá a šplouchá stále víc, uvědomil si, co se stalo. Ale nevyděsil se, jen se cítil rozmrzelý, protože věděl, že jeho úkol bude za nových podmínek mnohem obtížnější.

Když za chvíli viděl, že ve směru k pevnině se už pokračovat nedá, ohlédl se a zjistil, že se nemůže ani vrátit. V tu chvíli pocítil opravdový strach, protože moc dobře věděl, že tahle bažina nepatří k místům, kde by se člověk měl nechat překvapit nocí.

Algy se chvíli pokoušel lézt z větve na větev, připadal si mezi opicemi jako proslulý Tarzan, často se ocítl v nebezpečném postavení, ale brzy zjistil, že o tomhle způsobu chůze je snadnější psát než ho provozovat. Brzy začaly strašně bolet ruce. Aby to nebylo tak jednoduché, zjistil, že lezl sem a tam, aniž pokročil nějakým směrem, protože využíval každé pevné opory, která se mu naskytla. Teď seděl obkročmo na větvi, uvažoval, jak dál, a s nevolí si musel přiznat, že naprosto ztratil orientaci.

Na všech stranách se rozprostíral močál. Nahoře nad ním byla šerá spleť větví, fantastická a děsivá, dole ztemnělá voda inkoustové barvy. V rychle ubývajícím světle se začaly z mraků vytvářet šedivé strašidelné přízraky a tiše se ploužily po vodní hladině. Všude bylo ticho. Jediným zvukem tu bylo něžné a zároveň pochmurné bublání vody a přibývající bzukot nesčetných moskytů, kteří teď vylézali ze svých úkrytů. Vedro bylo k zadušení. Nebylo to suché horko poledního slunce, bylo to lepkavé dusno, které ulpívalo na kůži a znesnadňovalo dýchání. Chvillemi zamořil stojatý vzduch podivný neznámý pach; někdy to byl odporný zápach hniloby, jindy zase docela příjemná vůně.

Algy se mrzutě protáhl a po zádech mu přeběhl mráz.

„Haló, Gingere!“ křikl vystrašeně a pak soustředěně čekal na odpověď. Odpověď se však neozývala.

„Gingere!“ opakoval ještě pronikavěji, ale jedinou odpovědí mu byl posměšný jekot opic.

Algy se podíval dolů a viděl, že voda stále stoupá, protože když se na své větvi uvelebil, měl boty dobrý metr nad hladinou. Zatímco teď se už málem dotýkaly vody. Když se ztrápenýma očima díval dolů a uvažoval, má-li se vyšplhat ještě výš, všiml si jakéhosi žebra v podobě písmene V, které se vynořilo z vody a zamířilo k němu.

Algy to několik sekund zvědavě sledoval a uvažoval, co to je. Pak to sebou švihlo ke kmeni stromu a jen instinkt přinutil Algyho, aby v posledním okamžiku vymrštil obě nohy vysoko nad vodu.

Měl právě na čase, protože v té chvíli cosi dlouhého a černého rozčeřilo vodní hladinu a vynořilo se z vody.

Ozval se šustot, ve vodě to zavířilo a pak cosi klaplo, jako když někdo přirazí železnou branku. To se prudce sevřely krokodýlí čelisti.

Algy vykřikl v opravdové hrůze a snažil se vylézt výš. Když dosáhl větve, která vypadala že by ho unesla, podíval se opět pod sebe dolů, ale tam už bylo zase ticho a klid. Jen drobné vlnky ubíhaly v kruzích od kmene jeho stromu a ztrácely se v šeru.

Algyho nervy byly napjaté, srdce mu bilo jako zvon a pot se mu řinul po tváři. Chvilí si odpočinul a pak znovu zkoumal okolí, jestli by se nenašla možnost nějakého úniku. Voda však pořád ještě stoupala, což jeho situaci jenom zhoršovalo. Po několika minutách pátrání usoudil, že je naprosto vyloučené, aby z té bažiny našel cestu, a že dokonce nemůže opustit ani strom, na jehož větvi tak povážlivě seděl. Plavat se také nedalo. Právě kolem proplul obrovský vodní had s hlavou vztyčenou jako periskop a s rozeklaným jazýčkem, jímž šlehal ze strany na stranu. Algy ho vyděšeně pozoroval dokud nezmizel z dohledu.

V té době byla už dočista tma, a Algy se už vzdal veškeré naděje že by se odtud mohl dostat dříve než nastane odliv. Proto se na svém bidýlku uvelebil co možná bezpečně. Náhle cítil, jako by ho do rukou, které pevně svíraly větev, píchaly stovky špendlíčků. Algy rozškrtl sirku tak rychle, jak to jen chvějícími se prsty dokázal, a zjistil, že mu po rukou lezou spousty droboučkových mravenců. Algy je sice neznal, ale byl to obávaný druh takzvaných ohnivých mravenců, Sémut apis, jejichž domovem je Malajský poloostrov.

Když Algy v chabé žluté záři sirky zjistil, že se to jimi na větvi, na které sedí, jen hemží, nasucho polkl. Ale

ono to bylo ještě horší, protože kam jen mohl dohlédnout, byli všude, byl jimi pokrytý celý strom!

Algy nevěděl, co si počít. Uvědomil si, že nedokáže ani souvisle uvažovat. Zůstat na tom stromě a nechat se od těch mravenců zaživa sežrat bylo nemyslitelné, ale vstoupit do království těch vodních příšer bylo právě tak nemožné. Palčivý pocit se rychle pohyboval nahoru po pažích. Algy začal zoufale mávat rukama, plácát se po bocích, dělal všechno, co mohl, aby se těch příživníků zbavil. Jediný výsledek jeho počínání však byl ten, že si z vyšších větví stromu setřásl spršku mravenců rovnou na hlavu a na krk.

Algy začal bezděky couvat, posouval se dál po větvi od kmene stromu, který byl zřejmě hlavním sídlem té ohnivé armády, avšak praskot dřeva ho varoval, že větev zkouší až na hranici její odolnosti. Málem se mu zastavilo srdce, jak se lekl, ale nezbyvalo než se zase vrátit. Kůže nesnesitelně pálila a on v té tmě a spěchu minul své opory a uklouzl. Ze všech sil sevřel uhýbající větev aby se zachránil, ale najednou zjistil, že visí nohama jen několik decimetrů nad vodou.

Algy zaslechl, jak větev pod jeho vahou praská. Vyvinul sílu, jaké je schopno jen zoufalství a snažil se vytáhnout nahoru. Pomáhal si při tom nohama, pokoušel se jimi zachytit jinou větev, aby část své váhy přenesl jinam. Bylo to však nad jeho síly, protože větev se sklonila níž a tápající nohy uklouzly.

Větev zapraštěla ještě silněji a Algy už věděl, co se v nejbližším okamžiku stane. Bezděky hrůzou vykřikl. Byl to zoufalý výkřik a ještě mu dozníval v uších, když se větev konečně zlomila. Náramně to šplouchlo a Algy i s větví a s mravenci zmizel pod vodou.

Za chvíli se vynořil nad vodu, prskal, lapal po dechu a zuřivě vyrazil k nejbližšímu stromu. Cesta mu nemohla trvat déle než čtvrt minuty, ale při jeho zjitřené obrazotvornosti se mu zdálo, že je to celá věčnost. Konečně sevřel silný drsný kmen a šplhal po něm nahoru způsobem, jaký by si při chladné mysli vůbec nedokázal představit. Chytil se jedné větve, vytáhl se na ni, přehodil přes ni nohu v místě, kde vyrůstala z kmene, sklesl na ni, lapal po dechu a jako v příšerném snu sledoval vodu, která z něho crčela do černé kalužiny.

Algy se dostal do takového stavu zbědovanosti, kdy už člověk necítí bolest ani strach, do tak zoufalého stavu, kdy mu myšlenka na smrt připadala jako vítané vysvobození. Sledoval nejasný černý stín, který se na několik metrů od něho objevil na vodě, bez zvláštního rozčilení. Ale když ho pak rozeznal blíž a viděl, jak na něj zírají dvě chladné oči, pomalu se probral z lhostejnosti a dostal nový nápad. Sáhl do zmáčené kapsy, vytáhl automatickou pistoli, pečlivě zamířil a stiskl spoušť. Beng! Beng! Beng!, vyštěkla pistole třikrát.

Krokodýl se vymrštil napolo z vody, pak padl zpátky a zmizel v hloubce.

„Tady to máš, ty hnusoto!“ ulevil si vztekle Algy a upřeně se díval dolů do špíny pod sebou.

„Sakra, dávej pozor, co to s tím kanónem vyvádíš,“ zavolal na něj zblízka známý hlas.

Algy se tak lekl, že do té vody málem spadl znovu, ale brzy se vzpamatoval a pocítil velkou úlevu. Upřeně se zadíval do tmy, a spatřil podivný stín, který se k němu tiše blížil po olejnaté vodní hladině. „Hej, Biggles!“ vykřikl radostně.

„U všech čertů, co tu děláš?“ ozval se znovu Bigglesův hlas. „Kde to vězíš?“

„Tadyhle nahoře, na stromě,“ ozýval se Algy. „Kristepane, v čem to sedíš? Ve člunu?“

„Můžeš se vsadit o co chceš, že tu neplavu,“ odpověděl stručně Biggles. „Na tomhle místě se zřejmě koupe moc špinavá sebranka, jak sis už asi všiml. Co to tam, prosím tě, nahoře tropíš?“ ptal se znovu Biggles, když se dostal pod strom.

„Co bys tak řekl? Určitě tu necvičím jako na hrazdě, pokud máš na mysli tohle.“

„Ale vypadá to tak,“ ušklíbl se Biggles, když se Algy k němu spouštěl do člunu. „Hele, pomalu, tohle není žádná bárka!“ varoval ho Biggles a snažil se vyrovnat vratké plavidlo, když se Algy konečně pustil své opory. „Copak je s Gingerem? Kde je?“

„Naposled, co jsem ho viděl, byl v letadle a spravoval díry v benzínové nádrži,“ odpověděl Algy unaveně.

„V jakém letadle?“

„No přece v našem!“

Biggles vyvalil oči. „A já myslel, že se zřítilo, když jsem slyšel ten praskot. Od té doby vás hledám,“ řekl na vysvětlenou.

„To byl ten druhý chlapík, co se zřítil, my ne. Ginger mu dal pěkný flastr, vyprázdnil do něj celý buben asi z deseti metrů.“

„A kde se to letadlo zřítilo?“

„Někde na druhé straně téhle bažiny, která je zřejmě ze všech končin, do kterých jsem kdy přišel, nejbliž peklu. Už jsi někdy v životě viděl něco tak odporného? Uprostřed tohohle ostrůvku je jakési jezero a mně se

podánilo na něm přistát. Mimochodem, kdes tohle plavidlo sebral? Na člun mi to připadá moc měkké.“

„Je to gumová nafukovací kánoe z rozbitého letadla chudáka Toma,“ vysvětlil Biggles. „Když jsem několik hodin běhal sem a tam jako šílenec a hledal do toho zatraceného bahniska cestu, najednou mi blesklo hlavou, uvědomil jsem si, že skoro všechny hydroplány takové skládací čluny mívají. Tak jsem se vrátil k vraku a člun hledal. Jeden tam byl, a protože měl několik průstřelů, musel jsem to chvíli záplatovat. Není to nic bezpečného, ale je to lepší než nic. Je naše letadlo moc poškozeno?“

„Naštěstí ne. Má díry v benzínovém potrubí, proto jsem musel dolů co nejrychleji a jak nejlíp jsem to dokázal. Jediným vhodným místem bylo to jezero, o němž jsem ti právě povídal. Pak, protože jsem věděl, jak ti asi je, jsem tě šel hledat, zatímco Ginger se dal do opravování. No a pak mě příliv vysadil na ten strom. Kampak jsi měl namířeno, když ses u mě objevil?“

„Hledal jsem tě,“ odpověděl Biggles, „ale musím taky přiznat, že jsem nadobro zabloudil. Tady to vypadá všude stejně, já měl dojem, že jezdím pořád dokola, ale najednou jsem tě zaslechl, jak zpíváš ...“

„Zpívám? Jdi někam, prosím tě!“ skočil mu do řeči Algy. „Já ječel strachy.“

„Člověk to klidně mohl považovat za zpěv,“ zubil se Biggles. „Ale teď musíme co nejrychleji odtud. Ne že bych si s tebou rád nepopovídal, ale mám dojem, že tohle není nejvhodnější místo a doba na besedování. Ve kterém směru je to vaše jezero?“

„Nemám nejmenší potuchy.“

„Pak uděláme nejlíp, když je začneme hledat. Poslyš! Tohle vypadá jako Ginger,“ zpozorněl Biggles, když se tichou nocí rozlehl výstřel z pistole.

„Určitě zaslechl jak jsi vystřelil ty a teď se pokouší ti sdělit, kde je. Ve kterém směru myslíš, že to bylo?“

„Tamhle odtud se ozval,“ ukázal Algy neurčitě do tmy.

„Taky bych řekl,“ souhlasil Biggles a popohnal svůj malý člun drobným pádlem. „Rozhodně to zkusíme. Vypal další ránu a pozorně sleduj, kde se objeví jeho rudý záblesk! V té tmě to určitě uvidíme.“

Algy zamířil ústí automatické pistole k obloze a stiskl spoušť, ale hned nato se přikrčil, protože mu nad hlavou propukl pekelný randál, všelijaké skřeky a štěkání.

„Krucinál, co to je?“ nechápal.

„Nejspíš si některý z těch tvých kámošů ve větvích myslí, že míříš na něj,“ poznamenal Biggles a pilně pádloval dál. Tu se z nevelké vzdálenosti od nich mezi stromy zablesklo a hned potom následoval druhý výstřel.

Pak už bylo jen otázkou času, než si bludištěm větví našli cestu a než se dostali k volné vodní hladině, kde odpočívala jejich Nemesis. Ve svitu hvězd rozeznali Gingerovu siluetu. Jejich přítel stál v kabině letadla a díval se směrem ke stromům. Když je zahlédl, vykřikl na pozdrav.

„Nechali jste mě pěkně dlouho čekat,“ křičel a podíval se vyčítavě na Algyho, když oba letci připluli k letadlu. „Já už se začal bát, že se nevrátíš.“

„Je to divné, ale já jsem si ještě před chvílí říkal totéž,“ řekl zamyšleně Algy, když vylézal z gumového člunu na palubu letadla.

„Nic si z toho nedělej! Teď jsme zase všichni pohromadě a to má pro nás tu největší cenu,“ prohodil filozoficky Biggles. „Gingere, sáhni do zásob a dej nám něco k jídlu. Pak, myslím, bude záhodno, abychom si taky trochu zdřímli. Musíme odtud hned jak začne svítat. Pokud tu ten chlap, kterého jsi sestřelil, není sám, začnou ho jeho přátelé hledat široko daleko, a to hned časně zrána. Kromě toho bych chtěl vypátrat, odkud ten chlapík přiletěl.“

Stíny na břehu

„Kdepak asi tak ten hydroplán *narazil* na zem, Gingere?“ ptal se Biggles hned za svítání příštího rána, když stál na trupu letadla a myl se v kbelíku. Předtím už všichni tři prodebatovali všechny podrobnosti střetu s nepřítelem.

Ginger, který ještě dodělával opravu prasklého benzínového potrubí, ukázal na přilehlý svah porostlý stromy, který se zdvíhal za nepravidelnými obrysy mangrovníků.

„Někde tam to bylo,“ dodal. „Proč? Ty tam chceš jít?“

„Ještě nevím,“ odpověděl zamyšleně Biggles a utíral se roztrhaným ručníkem. „První věc, kterou chci udělat, je dostat se pryč odtud a najít torpédoborec. Je nepříjemné být takhle bez kontaktu, i když se ti poštětilo aspoň jim oznámit svoje postavení, než ti ten chlap rozstřílel přístroj na kusy. Sullivan bude přece zvědav, co s námi je. Až ho najdeme, jestli ho vůbec najdeme, vydám se za tím rozmláceným hydroplánem a Sullivanovi námořníci zatím budou moci vystoupit na břeh a pohřbít chudáka Toma s mechanikem – totiž, pokud se na to místo od moře vůbec dostanou. Ale já bych tam rozhodně měl zajít, mohlo by nám to opatřit některé důležité informace.“

„Jako například?“ vyzvídá Algy, který si právě mazal štípance od mravenců borovou masťou z příruční lékárničky.

„Například bude důležité, zjistíme-li, jaké národnosti jsou ti lidé, kteří tu proti nám operují. Nemyslíš?“

„To určitě. O tom jsem vlastně nikdy neuvažoval,“ přiznal se Algy. „Co myslíš že asi říkají jeho lidi, když se zapomněl vrátit?“

„Je mi naprosto fuk, co tomu říkají, spíš doufám, že nezaslechli střelbu a neviděli naše včerejší střetnutí.“

Algy se ohlédl po Bigglesovi, který stál a pozoroval pracujícího Gingera.

„Prosím tě! Ty myslíš, že jsou tak blízko, že by mohli něco slyšet?“ znervózněl.

„Neřekl bych, že budou příliš daleko, jinak by přece nemělo smysl aby sestřelili Toma. Moc by mě ale zajímalo, jestli nás ten chlapík v hydroplánu uviděl ze své základny na ostrově, anebo jestli tu hlídkoval ve vzduchu a narazil na nás jen náhodou.“

„Možná hledal místo, kde se zřítil Tom,“ podotkl Ginger.

„To je dost pravděpodobné.“ souhlasil Biggles, „ačkoli kdyby tomu tak bylo, letěl by hodně nízko, zatímco on byl hodně vysoko, protože jinak bychom ho zaslechli mnohem dřív.“

„Je také možné, že hlídkoval někde vysoko nad svou základnou, že to prostě byla běžná denní rutina, že prostě sledoval cizí lodi a letadla a najednou si nás všiml,“ pokračoval Ginger ve svých dohadech.

„To je docela možné,“ opět souhlasil Biggles. „Stejným způsobem asi zahlédl Toma.“

„Řekl bych, že Tom byl asi hodně blízko jejich základny – snad ji dokonce viděl, jinak by ho přece nezabili.“

„Na to bych moc nesázel,“ prohlásil Biggles. „Konečně tu není žádný důvod, proč by ho neměli sestřelit. Byl to přece nepřítel, máme-li za to, že všichni Britové jsou těmi lidmi pokládáni za nepřátele. A zřejmě tomu tak je. Nezapomeňte, že tu nebylo velké nebezpečí, že by Tom jejich základnu poškodil. Jeho letadlo nemělo kulomety; vím to, protože jsem si je podrobně prohlédl, abych se o tom přesvědčil. Není pochyb, že v Singapuru, kdyby tam byl doletěl, by bylo letadlo kulomety vybaveno. Pilot nepřátelského letadla patrně tušil, že Tom není ozbrojen, vždyť s nimi přece neválčíme. A protože tomu tak skutečně bylo, měl to velmi snadné. Tom byl velmi pohodlný terč, kromě toho bylo možné zničit další kus britského majetku. Když jsou tu tihle lotři proto, aby ničili britské lodě, proč by neměli s radostí sestřelovat také britská letadla? A o čem se tu vlastně dohadujeme? Tom je mrtvý, a ten chlap, co ho zabil, je zřejmě taky mrtev, takže nám tu nikdo nemůže nic říct. Myslím, že není třeba pochybovat o tom, že ten chlap v nepřátelském letadle nepřežil. Vid', Algy?“

„To je mimo jakékoli pochyby,“ potvrdil Algy důrazně. „Viděl jsem jak narazil na zem. Horší pád jsem ještě nikdy nesledoval. Trup letadla se rozletěl na kusy jako cár mokrého papíru ve vichřici.“

„Dobře,“ odpověděl Biggles. „Fajn. Chlapci, pokud jste hotovi, budeme koukat, abychom odtud vypadli. Tady je čert všude jako doma. Už jsi hotov, Ginger?“

„Jo, myslím, že je teď všechno pěkně v pořádku,“ odpověděl Ginger, sestoupil dolů do pilotní kabiny a

otočil kohoutkem benzínového potrubí. „Pro jistotu můžeme ještě vyzkoušet motory, pustil jsem trochu šťávy do spádové nádržky. Plná sice není, ale klidně postačí k tomu, aby nás letadlo odtud vytáhlo, kdyby hlavní nádržka vypověděla službu.“

Rychle uklidili palubu, drobné náradí a nástroje uložili na své místo a všechno připravili k odletu. Biggles zaujal místo u řídicí páky s Algym po boku, zatímco Ginger sledoval přípravy ve dveřích kabiny.

„Doufám, že se odlepíme,“ poznamenal ustaraně Biggles, když natáčel startér motorů. Když se hned při prvním pokusu oba motory probudily k životu, s úlevou se usmál.

Biggles přejel dvakrát po celé délce laguny, aby se přesvědčil, že oba motory dokonale fungují a aby si ověřil, že nemá v cestě žádné částečně ponořené překážky. Pak spokojen, že je všechno v pořádku, letadlo obrátil, aby měl před sebou co nejdelší rozjezd k vzletu.

S přitlumeným hukotem, který vyplašil celá hejna ptáků, uháněl hydroplán po klidné hladině a zanechával za sebou zčeřenou pěnu, vyznačující jeho dráhu. S běžně výkonnými motory by tento vzlet patrně nedopadl dobře, protože *Nemesis* se zjevnou nechutí opouštěla vodu, ale koňské síly navíc, ustájené pod krytem motoru, je zachránily. Přestože měli velmi malý prostor k vzletu, přece jen se dovedně vyhnuli všem stromům, a hned za nimi Biggles stočil letadlo směrem na širé moře.

První, co uviděli, byl torpédoborec *Seafret*, který se poloviční rychlostí pohyboval podél nedalekého břehu a letce vyhlížel. Když se letadlo ocitlo v dohledu, nastal na palubě lodi jásot, a když pak sklouzlo dolů k lodi, všiml si Biggles, jak na ně velitel z lodního můstku mává.

Biggles usoudil, že nemá smysl let prodlužovat, proto přiškrtil plyn a sklouzl do malé zátoky, kde už byli minulého dne. Tam se k nim za několik minut připojil *Seafret* a spustil kotvy.

„Hergot, chlapci, co to tady vyvádíte?“ houkl na ně Sullivan s jistou dávkou vzteku.

„Pošlete nám sem člun, já vám to pak povím,“ křikl Biggles a smál se.

S torpedoborce byl rychle spuštěn člun. Tři letci upevnili hydroplán k lodi a vylezli na obytnou palubu, kde se k nim připojil lodní důstojník.

Sullivan si je zvědavě prohlížel. „Copak se vám přihodilo?“ zajímal se. „Dostali jsme váš volací signál a potom oznámení o stanovišti, ale to bylo taky všechno,“ prohlásil kapitán. „Od té doby jsme nebyli s to dostat z vás jediné slovo, takže jsem usoudil, že jste se zřítili buď do moře, nebo na některý z těch ostrovů.“

„Ano, zřítili jsme se,“ řekl Biggles. „Ale zase to nebyl tak velký rozdíl od toho, kdybychom zůstali ve vzduchu.“

„Jak to?“

„Protože náš radiotelegrafický přístroj byl stejně na kousky.“

Sullivan vykulil oči. „Jak jste to dokázali, prosím vás?“ zeptal se.

„My ne,“ odsekl zlostně Biggles. „Dokázalo to pár kulí, které vystřelil nějaký lotr z jednoho hydroplánu. Dávejte pozor a já vám povím, co se přihodilo, i když moc času nazbyt nemáme. Než odtud vypadneme, musíme ještě udělat některé věci, a já mám pocit, že tu vůbec nejsme v bezpečí. Jsme tu blízko nepřátelské základny, jinak ať se propadnu do moře.“

Biggles kapitánovi stručně vyložil jak našli na pobřeží britské letadlo s mrtvou posádkou a jak potom byli sami sestřeleni, když volali na pomoc torpédoborec.

„Vypadá to, jako by tu šlo do tuhého,“ zabručel Sullivan, když Biggles skončil.

„Jo, pěkně se zapotíme,“ souhlasil Biggles, „ale jim bude ještě větší horko, a to pěkně brzy.“

„Jaký máte program? Už jste si udělal nějaký plán?“

„Nejeden. Především si přeju, abyste poslal pohřební četou, která by pohřbila nebohého Toma Loweryho a jeho mechanika. Pak si přeju, aby mě první důstojník ujistil, že nás doprovodí na místo neštěstí. Jsou tam osobní doklady mrtvých letců, odložil jsem je tam, když byla napadena *Nemesis*. Těch dokladů bude třeba k projednání pozůstalosti, které se bude konat zřejmě v Singapuru. Ted' momentálně potřebuju dva silné muže s tesáky a mačetami aby mi pomohli najít havarovaný hydroplán. Můžeme tam najít ledacos důležitého – mapy, palubní deník, rozkazy – člověk nikdy neví.

Jakmile to uděláme, bude pro vás líp, když odrazíte nazpět k pevnině, pryč z cesty tomuhle nebezpečí, zatímco my budeme pokračovat v hledání té základny. Pokud se v tom trochu vyznám, nebudeme muset pátrat moc dlouho. Bez radiotelegrafického přístroje to bude nepříjemné, ale pro ten čas se bez něj budeme muset obejít.“

Potom se Biggles otočil ke Gingerovi. „Pokud budu na břehu, přenechám ti starost o letadlo, zvlášť jestli Algy půjde s pohřební četou k Tomovu vraku. A doufám, že půjde. Kdyby tě snad náhodou napadlo jiné letadlo, zajed' ke břehu a snaž se je udržovat svým kulometem tak dlouho v šachu, dokud se nevrátím. Nepokoušej se

odletět! Nemá smysl pustit se do jednosedadlového letounu s letadlem těchto rozměrů, když jsi odkázán sám na sebe. Je ti to jasné?“

„Úplně, pane,“ odpověděl Ginger statečně, protože si byl vědom jak své odpovědnosti, tak i toho, že je na něj upřeno několik párů očí.

Pak následoval velmi činorodý den. Započal tím, že dva čluny z torpédoborce vysadily na břeh dvě čtyry námořníků. První tvořilo spolu s Algym dvanáct námořníků v modrých halenách, vyzbrojených krumpáči a lopatami, jimž připadl smutný úkol pohřbít dva britské letce a posbírat jejich svršky. Druhá četa byla menší, skládala se pouze z Bigglese a dvou námořníků, kteří mu měli pomoci prosekávat cestu hustou džunglí k onomu horskému úbočí kam dopadl nepřátelský hydroplán.

Ginger strávil den osaměle, využil však volna k tomu, aby celou *Nemesis* důkladně prohlédl. Prozkoumal všechna zařízení a součástky, u nichž by se snad mohlo projevit větší opotřebení, jemuž bylo letadlo vystaveno. Později odpoledne pak doplnil benzín ze zásob *Seafretu*. Právě když to dokončoval, trhl letadlem silný náraz větru. Ginger se podíval k obloze. To, co tam uviděl, způsobilo, že se zamračil a rychle dokončil práci. Ještě než se vrátil zpátky na *Seafret*, někdo na něj volal. Ohlédl se a viděl navigačního důstojníka Lowella, nahýbajícího se přes lodní zábradlí.

„Co soudíte o tomhle vánku?“ zeptal se ho s jistou úzkostí v hlase.

„Právě proto jsem přišel, abych vás upozornil,“ odpověděl námořní důstojník. „Tlakoměr klesá, ne sice silně, ale vypadá to, jako by sem šla nějaká bouřka. Kapitán říká, že to je ohon neboli konec nějaké vichřice

se středem blízko Filipín. Je pravděpodobné, že se na hodinu či na dvě počasí spíš zhorší, než aby se zlepšilo. Co chcete dělat?“

Ginger rychle uvažoval. „Myslím, že by bylo líp přesunout letadlo k pobřeží.“ odpověděl. „Tam bude spíš v bezpečí. Když zůstane tady a moře se zvedne, může roztržít konce křídel nárazy na lodní boky. Ano, já je radši přitáhnu ke břehu. Biggles se už ostatně nemůže dlouho zdržet, a kdyby chtěl, aby se letadlo zase vrátilo zpátky, může říct a já je odtáhnu.“

„Nebylo by lepší, abyste si přibral jednoho muže na pomoc?“ nabízel Lowell.

„Díky, to je dobrý nápad,“ souhlasil Ginger. „Kdyby vítr zesílil, musel bych letadlo upevnit ke kolíkům.“

„Fajn, tak počkejte, já vám někoho pošlu.“

Lodní důstojník pokynul Gingerovi na rozloučenou a zmizel. Za chvíli se objevil jeden z námořníků, který mu pomáhal s přečerpáváním benzínu, mladý muž jménem Gilmore, seběhl po schůdkách dolů a začal mu pomáhat. Bylo dílem okamžiku odsunout letadlo, natočit motory a otočit letoun nosem ve směru k písčitému pobřeží, lemujícímu zátoku. Když tam dojeli, Ginger spustil podvozková kola, načež letadlo vylezlo na břeh jako velký bílý tuleň.

„Teď je to v pořádku, tady mu bude dobře,“ pochvaloval si Ginger, otočil stroj nosem do slabého mořského vánku a vypnul zapalování. „Mám dojem, že jsme se s tím lopotili zbytečně, vítr, jak se zdá, slábne.“

„Já bych řekl, že budeme mít nárazový vítr ještě tak hodinu nebo dvě,“ soudil odborně námořník. „Chcete to přivázat nebo to zajistit nějak jinak?“

„Ještě ne. Prozatím tu není tak silný vítr, aby mu mohl uškodit, takže tu počkám na svého velitele, až se vrátí z cesty, a přenechám rozhodnutí jemu. Můžete se projít po pobřeží, jestli chcete, ale držte se tak daleko, abych se vás dovolal. Já jsem se špatně vyspal, takže jsem trochu unaven; zůstanu tedy zde a odpočinu si.“

„Pokud je vám to jedno, radši se projdu venku,“ rozhodl se námořník. „Nemíváme moc často příležitost projít se po suché zemi.“

„To se mi hodí,“ souhlasil Ginger a chystal se, že se uvelebí v letadle, zatímco námořník vyskočil ven a zmizel pod křídlem.

Za několik minut nato se vynořil Algy se svou četou, která vypadala poněkud sklíčeně a unaveně. Algy, čekající na člun, aby ho dopravil na torpédoborec, se podívil, že našel letadlo v zátoce. Když mu však Ginger vysvětlil motiv svého počínání, souhlasně pokývl.

„Myslím, že máš pravdu,“ podotkl Algy, když člun z torpédoborce zavrzel na písku. „Bude líp, když tu počkáš, až se Biggles vrátí. Už to nemůže dlouho trvat.“

„Fajn. Brzy se uvidíme,“ přikývl Ginger a vrátil se do kabiny. Algy odjel.

Ginger seděl v kabině letadla a připadalo mu, že je tam celou věčnost. Nohy si dal na protilehlé sedadlo a přemýšlel o podniku, do něhož byli zapleteni. Pak náhodou vyhlédl ven, podíval se na oblohu a všiml si, že se její barva změnila v takový měkký odstín modři, který často věští soumrak. Napadlo ho, že se už stmívá.

Byl zvědav, co asi Bigglese zdrželo. Vstal, zív, protáhl se a vyhlédl protilehlým oknem, kterým bylo možné přehlédnout džungli. Pohled ven ho dokonale probudil z lhostejnosti. Ve tváři se mu rychle vystřídala

zvědavost, pochyby a strach. Ginger ani nedokončil zívnutí, zíral s ústy pootevřenými a valil oči.

Místo, na které byla jeho pozornost soustředěna, byla asi půlmetrová podélná mýtinka mezi dvěma chomáči kapradin na samém okraji džungle. Byla už v hlubokém stínu, ale přesto bylo vidět, jak z jejího středu vykukuje plochá žlutá tvář s přiléhavou malajskou čepicí. Ta tvář byla tak nehybná, že by to klidně mohla být maska. Ani okem nezamžikala, jen se upřeně dívala na letadlo, takže Ginger začal pochybovat o svých smyslech. Jeho obrazotvornost si z něho zřejmě tropí šašky. Štípl se do tváře, promnul si oči a znovu se podíval. Vida, tvář zmizela!

Tohle nové zjištění vyděsilo Gingera ještě víc, třebaže si uvědomoval, jak klamné dovede být takové přitímní. Byl opravdu na pochybách, zda šlo o skutečnost nebo o přelud, pro jistotu však hezkou chvíli prohlížel celý okraj džungle, každý průsek a každou mýtinku, nikde však nenalézal jedinou známku života. Povšiml si že ustal vítr – všude bylo naprosté ticho. Hluboký klid, který se snášel na krajinu, naplňoval ovzduší čímsi pochmurným, a zlověstným. Pak si Ginger povšiml ještě něčeho zvláštního. Zjistil, že něco chybí. Na břehu nebyla jediná opice, třebaže tou dobou obvykle pobíhaly všude a hledaly si k večeři kraby a korýše. Proč tu vlastně nejsou?

Ginger si náhle vzpomněl na Gilmorea. Kdepak je? Copak asi dělá? Rychle se vrátil na své místo a nakoukl ven.

První, co spatřil, byl spící Gilmore, ležící na měkkém písku pod křídlem letadla. Měl dojem, že je nějak podivně tichý, příšerně tichý, třebaže spal. Také

jeho poloha byla neobvyklá. Byla to spíše poloha muže, který ustrnul při nějakém pohybu, než poloha spícího člověka. Měl jaksi nepřirozeně prohnutá záda. Ginger mu neviděl do tváře, ale jak se tak na něj díval, zmocnil se ho náhlý strach: zamrazilo ho, jako by ho ovanul proud mrazivého vzduchu.

„Gilmore!“ zašeptal.

Ale námořník nereagoval.

„Gilmore!“ opakoval Ginger hlasitěji a povšiml si, že se mu chvěje hlas. Ani tentokrát se mladík nepohnul.

Ginger si olízl rty a svůj pohled opět zamířil na okraj džungle.

Tentokrát to nebyl omyl! Na okamžik znovu zahlédl onu šikmookou žlutou tvář, která ihned zmizela. Tentokrát také Ginger viděl, jak ten člověk zmizel. Neběžel stranou, ale zanikl v temném pozadí. Srdce se mu rozbušilo a chvíli uvažoval, jak se zachovat. Potom zaslechl slabé hvízdnutí, jako by zavál větřík, vzápětí cosi dopadlo na trup letadla přímo pod ním.

Při tom hrozném leknutí patřila první Gingerova myšlenka Bigglesovi, který byl dosud tam venku, v džungli plné stínů. Ohlédl se dozadu na torpédoborec, který stál nehybně na kotvách, a připadal mu strašně daleko. Právě když se otáčel, zahlédl stín, který se mihl přes nedalekou mýtinu.

Ginger už nečekal. Vytáhl automatickou pistoli, namířil na křoví, za nímž stín zmizel, a vypálil. Zahlédl jak se pohnulo jiné křoví, a začal tam nemilosrdně pálit, dokud nevyprázdnil téměř celý zásobník. Poslední ránu si ponechal pro případ nouze.

Když ozvěny jeho výstřelů dozněly, zdálo se, že se teď všechno zase probudilo k životu. Především se s

pronikavým zděšeným křikem zdvihla do vzduchu hejna ptáků. Pak se ozvaly výkřiky a strohé povely směrem z torpédoborce a současně začalo něco praskat v křoví nedaleko zátoky.

Ginger si kladl otázku zda si počínal správně, ale už viděl, že z lodě spustili na vodu člun, a ten okamžitě vyjel směrem k letadlu. Pocítil skutečnou úlevu. Ale ještě dříve, než k němu člun dojel, vyrazil ze křoví s pistolí, v ruce Biggles v doprovodu svých dvou mužů a pátravě se rozhlédl na všechny strany. Zřejmě se velice překvapil, když spatřil svoje letadlo vysoko na suchu zátociny. Rychle se k němu rozběhl. Pak uviděl Gingera, který právě seskočil na břeh, a zamířil k němu.

„Krucinál, co je to tady za kravál?“ ptal se ostře, téměř vztekle.

Ale Ginger, který se ze svého leknutí ještě neprobral, jen ukázal na džungli. „Buďte opatrní!“ vykřikl téměř hystericky. „Podívejte se – tamhle jsou!“

„Kdopak je tam? Co je tam?“

„Černoši. Divoši. Zkrátka něco – já nevím,“ odpovídal zmateně Ginger.

Člun z torpédoborce zatím dorazil ke břehu. Vyskočil z něj Algy s několika námořníky ozbrojenými puškami, všichni uháněli k letcům.

„Co se děje?“ zjišťoval Algy a díval se střídavě na oba muže.

„Copak já vím?“ odpověděl Biggles. „Pojď sem, Gingere, no tak se trochu seber! Copak jsi to viděl?“

„Nějaké obličej v tom křoví.“

„Poslouchej, a nezdálo se ti to?“

Ale ještě než mohl Ginger odpovědět, jeden z námořníků vyděšeně vykřikl. Všichni se seběhli kolem

ležícího Gilmora pod křídlem letadla a s hrůzou hleděli na jeho vytřeštěnou nehybnou tvář. Také Ginger se na něj podíval a pak si rukama zakryl oči.

Biggles jím drsně zatrásł. „Jak se to stalo?“ utřhl se na Gingera.

První lodní důstojník, který měl za sebou službu na Dálném Východě, však situaci okamžitě pochopil.

„Prohledejte tahle křoviska!“ zavelel stroze ozbrojeným námořníkům, „a střílejte na všechno, co se bude hýbat!“ Pak se otočil k Bigglesovi. „Řekl bych, že to je dílo Malajců, pane.“

„Nesmíme riskovat, že ztratíme další muže, můžeme-li tomu zabránit,“ pokračoval. „Nemá smysl pokoušet se válčit s divochy na jejich vlastní půdě, takže bude líp, když ustoupíme. Podívejte se, jak zabili Gilmora!“ A poddůstojník ukazoval malinký, na špičce zabarvený šíp. „Jedno škrábnutí tímhle, a za deset minut jste v pánu!“ prohlásil poddůstojník. „Já jsem se s tím už setkal.“

„Kdepak jste to našel?“ ožil Biggles.

„Vězel v nose vašeho letounu, pane.“

„Tys byl přepaden, Gingere?“ ptal se Biggles.

„Ale ne. Já jsem jen zahlédl toho, co sem zřejmě foukl ten šíp, a protože jsem věděl, že jste ještě v džungli, dostal jsem strach. Myslel jsem, že ta tlupa divochů číhá na vás.“

„Kdyby byli věděli, že jste tady, určitě by vás přepadli, pane,“ řekl Bigglesovi vážně první poddůstojník. „Když nás teď viděli, tak se stáhli, ale určité nebudou moc daleko. V našem zájmu je, aby nás tu nelapili potmě, a proto navrhuju, abyste dal rozkaz k

návratu. Já bych odtud taky vzal ten letoun, pane. Zítra ráno byste z něj už moc nenašel.“

„Co tě to vlastně napadlo, žes to letadlo vytáhl na břeh?“ zeptal se Biggles Gingera, když natáčeli motory.

„Zdvihla se bríza a bylo mi řečeno, že tlakoměr klesá. Myslel jsem si, že by bylo v bezpečí spíš na břehu než na vodě.“

„V tom jsi měl pravdu,“ připustil Biggles, povolil plynovou páčku směrem dopředu a rozjel se rovnou do moře. „Je to zlá věc, že toho námořníka zabili,“ dodal rozmrzele. „Sullivan mě bude mít už hodně brzy plné zuby.“

Nevím, co to je, ale mám dojem, že se nám na téhle výpravě nic nedaří. Od té chvíle, co jsme se vydali sem, jsme měli jen samé nehody.“

„Ale jdi, nemá smysl nechat se takhle deprimovat,“ snažil se o jiný tón Algy. „Pojďme na palubu, svoláme válečnou poradu!“

„Myslím, že to je to nejlepší, co teď můžeme udělat,“ souhlasil Biggles sklesle. „Je už na čase, abychom měli nějaké výsledky. Až dosud, zdá se, šlo nepříteli všechno podle přání.“

Kapitola devátá

Špeh

Když se z ostrova, který se za nimi prostíral jako mlčenlivý svět indigových stínů, vrátili zpátky na torpédoborec, vítal je Sullivan se zamračenou tváří. Námořníkovo mrtvé tělo totiž dopravili na loď už před nimi. Kapitán neřekl ani slovo, jen se tázavě díval na Bigglese.

„Pojďme dolů do kabiny,“ řekl Biggles úsečně.

Pak se odebrali husím pochodem do velitelské kabiny. Všichni tři letci tam odložili své bundy a každý unaveně klesl do nejbližšího křesla. Světlíky byly sice otevřeny dokořán, ale vzduch tu byl přesto těžký a dusný.

„Obávám se, že si začínáte myslet, že do téhle akce vnáším zmatek,“ začal Biggles a pohlédl na námořního důstojníka, který se posadil ke stolu, levou rukou si podepřel bradu a koncem svého pravítka mrzutě kreslil čáry po podložce ze svého papíru.

Sullivan vzhlédl. „To ne,“ ohradil se. „Omeletu člověk neudělá, aniž by rozbil vajíčko a válka se nedá vést bez obětí. Musím se ale přiznat že se obávám, jestli jsme na sebe nevzali úkol, který poněkud přesahuje naše omezené možnosti.“

„To teď napadá i mě,“ přiznal se Biggles. Kousl se do spodního rtu a mrzutě se zahleděl otevřenou střílnou ven, kde vzdálený slabý příboj začínal měnit svou barvu z námořnické modré v čern.

„Právě ty oběti mě skličují,“ pokračoval. „Nejsem na to zvyklý! V dřívějších dobách jsme ochotně podstupovali různá nebezpečí a stejně ochotni jsme i dnes, ale ty ztráty na životech ...“ Biggles se odmlčel a začal přecházet sem a tam po kabině.

„Ale to už je jedno, teď už se nemůžeme zastavit, ať to stojí co to stojí!“ pokračoval hněvivě. „Domnívám se, že o tom, co se stalo na pobřeží, víte stejně tolik co my.“

„Už jsem dostal ústní hlášení od poddůstojníka, který té četě velel,“ odpověděl Sullivan.

„Kde se tu ti divoši tak zničehonic vzali? Vždyť včera tady ještě nebyla ani noha, na to můžu vzít jed!“

„Proč jste si tím tak jistý?“

„Protože kdyby tu včera byli, taky by nás už včera otravovali. Kdyby tu byli včera, viděli by nás přistávat, a protože jsme nebyli pohromadě, nebylo pro ně nic lehčího, než nás odrazit od břehu. A nejen to: byli by taky u vraku Toma Loweryho, třebaže jen proto, aby tam loupili. Ale tam bylo všechno nedotčeno. Nechte si říct, Sullivane, ti lidé – ať je to kdokoli – sem přišli teprve dnes. Viděl jste tu nějaké domorodé plavidlo?“

„Už několik dní jsem neviděl vůbec žádné plavidlo kromě jakési džunky, která mířila na sever, nejspíš ven do širého moře.“

„Džunku.“

„A kdy jste ji viděl?“

„Dnes ráno.“

„Byla to plachetnice, nebo parní džunka?“

„Myslím, že měla obojí pohon, aspoň tak soudím z toho, jak rychle se pohybovala. Ale krk bych za to nedal, byla moc daleko.“

„A jakou měla plachtu?“

„Hlavní, a pak ještě čelní kosatku nebo tak něco.“

„A nebyla ta hlavní plachta náhodou červená a ta kosatka žlutá?“

Sullivan se zamračil. „No jo, bylo to tak,“ rychle přitakal.

Biggles zasunul ruce do kapes, zastavil se a udiveně se na kapitána podíval. „Já jsem viděl totéž plavidlo – počkejte, kdy to bylo – jo, včera ráno. Nějak mi to nejde dohromady...“ Biggles začal o té záhadě přemýšlet. „Jaký kurs měla ta džunka, když jste ji viděl vy?“ zeptal se.

„Plula především na sever, ale nemohl bych přísahat, že to nebylo i trochu na západ.“

„Na západ! Aha! Takže to znamená, že i kdybyste ji pozoroval, ztratil byste ji z dohledu, jakmile by zajela za nejbližší ostrov – jak se vlastně jmenuje?“

„Je to Lattimerův ostrov.“

„Správně!“

„Kam míříte?“

„Snažím se zjistit, jak by tenhle člun mohl vylodit tyhle naše lotrasy na ostrově v době, kdy jsme sem přišli, abychom si toho nevšimli. Ale i když se to stalo, myslíte si, že to nutně znamená, že by ti muži byli ve spojení s lidmi, proti nimž jsme se sem vypravili?“

„Je vůbec možné, že by tu byli přistáli?“

„Určitě – pokud se ta džunka vrátila zpátky na druhou stranu tohoto ostrova, jakmile zmizela za ostrovem Lattimerovým.“

„Tak vy si tedy myslíte, že ta džunka se tu potlouká někde poblíž?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo.“

„O tom se konečně můžeme rychle přesvědčit,“ usoudil Sullivan. „Zvedneme kotvy a ten ostrov objedeme. Co vy na to?“

Algy si všiml, že Biggles se dívá na Sullivana s jakýmsi podivným výrazem ve tváři. Pak zaslechl, že řekl „ne“, poněkud nepřítomným duchem, jako by o ten hovor náhle ztratil zájem. Pak se ale zdálo, že se zase vzpamatoval.

„Ne, myslím si, že to není nutné,“ řekl komodor pevným hlasem. „Abych vám pravdu řekl, napůl už věřím tomu, že Gingerův přelud zmizel jakmile se náš přítel objevil na břehu a že Gilmora uštkl had.“

Ginger se na Bigglese udiveně podíval a nevěřil svým uším, co to velitele najednou napadlo. A ten se začal chovat skutečně podivně. Na nikoho se nepodíval, chodil sem a tam, vždycky se otočil a s očima upřenýma na podlahu kráčet zpátky tak těsně při zdi, jak to jen šlo. Zastavil se nedaleko střílny a zadíval se důstojníkům do tváře.

„Nejvíce ovšem doufám,“ pokračoval po chvíli Biggles, „že naši lidé dosud neztratili schopnost pohotově reagovat.“ Mluvil klidně, ale jeho hlas nabyl jakési podivné modulace. Gingerovi, jemuž právě plný význam Bigglesových slov došel, přejel mráz po zádech. Něco se muselo stát – ale co?

„Já vám vůbec nerozumím,“ zabručel Sullivan a svařtil čelo. „O čem to ksakru mluvíte?“

„Hned vám to povím,“ odpověděl Biggles, ale náhle se otočil a rychle vymrštil pravici z lodní střílny ven.

Ostatní slyšeli jak zadržel dech, a sledovali, jak couvl a celý se vzepřel, jako by něco držel. Když se pak v kulatém mosazném rámu lodní střílny objevila zděšená

hnědá tvář, všichni vyskočili. Biggles kohosi držel za dlouhé mastné vlasy.

„Sullivan, rychle ven!“ vyrazil ze sebe Biggles. „Musíte ho popadnout zvenčí! Skočte tam! Algy, chytň ho za krk, já ho držím pevně za vlasy. Ještě že nemůže dovnitř strčit ruce.“

To všechno se odehrálo během okamžiku, ale ostatním chvíli trvalo, než se rozhýbali. Sullivan se vrhl ze dveří, námořníci začali běhat po palubě a Algy, poslušen příkazu, chytil toho snědého slídila oběma rukama za krk a sevřel ho, div že ho nezadusil.

„Drž ho pořádně!“ upozornil ho Biggles. „Ale neuškrť ho, chci, aby se rozpovídal.“

Byla to vskutku kuriózní situace. Muž, který supěl vzteky, měl hlavu prostrčenu lodní střílnou a rameny byl pevně vklíněn do mosazného rámu, zatímco zbytek těla zůstal venku. Bylo jasné, že toho muže je třeba chytit zvenčí, protože lodní střílna byla příliš malá, aby se jí ten chlapík mohl protáhnout celý.

Ozvalo se šplouchnutí způsobené nárazem vln do člunu. Zvenčí sem doléhaly tlumené hlasy.

„Dobře, pane, jen mě nechte, já už ho dostanu,“ řekl kdosi.

Biggles a Algy povolili, hlava zmizela a za chvíli se do kabiny vrátil rozesmátý Sullivan.

„Hrome, to byl ale povedený kousek!“ hlaholil. „Jak jste k čertu poznal, že tam ten chlap je?“

„Zahlédl jsem jeho prsty, když se vytahoval nahoru,“ vysvětlil Biggles. „Vlastně jsem zahlédl spíš jen odraz jeho prstů v tomhle zrcadle,“ ukázal na malé čtverhrané zrcadlo na protější stěně. „Ty prsty se tam jen mihly,“ pokračoval komodor, „protože když byl ten chlap

už nahoře, mohl udržovat rovnováhu už jen tím, že se opíral rukama o vnější stěnu torpédoborec Vybral si taky pěkné místo, protože mohl nejen zaslechnout každé slovo, které jsme řekli, ale taky nás mohl vidět – totiž naše odrazy v zrcadle, aniž jsme ho viděli my! To bylo právě na celé situaci nejhlupejší. Nesměl jsem vás jediným slovem nebo posunkem upozornit, protože jsem se bál, že práskne do bot. Proto jsem s vámi nesouhlasil, abyste šel hledat tu džunku. V té chvíli jsem ho totiž právě zahlédl a měl jsem strach, že by mohl zmizet a varovat svoje kumpány, co se chystá dříve, než bych ho popadl za pačesy. Taky jsem se nesměl hnout z kabiny, protože jinak by pochopil, že jsme si ho všimli. Všechno, co jsem mohl udělat, bylo hmátnout do té tmy a doufat, že ho čapnu. Naštěstí se to podařilo, popadl jsem ho za vlasy. V čem se sem dostal – ve člunu?“

„Kdepak, člun by hlídka uviděla, to ten chlap moc dobře věděl. Připlaval na kmenu a pak se na něj postavil.

V lodní střílně zřejmě zahlédl světlo, tak si ji vzal na mušku. Je to lišák. Ale co uděláme s tou džunkou?“

„Nejdříve si poslechneme co nám poví ten zajatec, teprve pak uděláme nějaké rozhodnutí.“

„Pochybuji, že umí anglicky.“

„Já bych řekl, že umí, jinak by ho sem neposlali. Chci tím říct, že toho chlapíka na tohle vybrali podle kvalifikace.“

Vtom se ozvaly za dveřmi jakési zvuky a zaklepání. Pak se dveře otevřely dokořán a vešli čtyři muži: první poddůstojník, který velel četě vyslané na pobřeží, a dva námořníci postrkující před sebou spoutaného zajatce. Ten muž byl téměř nahý a crčela z něho voda. Když se na něj

užaslý Ginger zadíval, pomyslel si, že ještě nikdy neviděl odpornějšího člověka.

Byl to malý, hubený, téměř vyzáblý mužík světle hnědé, téměř bronzově žluté barvy pleti. Kůži měl posetou nesčetnými jizvami po nějaké chorobě. Oči měl černé, úzké a šikmé, nos s širokými nozdrami mu seděl rozplesklý nad ústy se žlutými zuby. Řídké černé vlasy mu visely až do poloviny šíje.

„Chcete zahájit výslech?“ zeptal se Sullivan Bigglese.

Biggles přikývl. „Nejdříve se ho na některé věci zeptám já, a pak, budete-li mít něco, co byste rád věděl, můžete to zkusit zase vy.“ Biggles se posadil a upřeně se zahleděl do té divé tváře.

„Jaké jsi národnosti?“ zeptal se divocha a mluvil velmi zřetelně.

Ale divoch se na něj jen zarputile podíval a neodpověděl.

„Poslechni, ty přece mluvíš anglicky!“ Zajatec však ani jediným mrknutím nedal najevo, že rozuměl.

V Bigglesových očích bleskla zlost. „Tys mi rozuměl,“ vyjel na něj zostra. „Odkud jsi přišel?“

Divoch si ho změřil.

Biggles zlostně kývl. „Takže ty nebudeš mluvit!“ procedil mezi zuby.

„Poslechni, chlape! Teď jsi na britské válečné lodi. Když se budeš chovat řádně, budeme s tebou taky řádně jednat: když budeš zarputilý, uvidíš, že my to dovedeme taky. Tak poslyš! Kdo tě poslal na tuhle loď?“

Divoch opět neodpověděl.

Biggles se podíval na Sullivana. „Myslíte, že by mu vaši topiči rozvázali jazyk?“ zeptal se ho důrazně.

Velitel lodi přikývl. „To určitě,“ řekl klidně, „ti přinutí promluvit i němého, když je o to požádám.“

„Výborně! Ať si ho tedy vezmou dolů a naloží s ním, jak uznají za vhodné,“ nařídil stroze Biggles. „A můžete jim říct, že už ho nemusí vodit zpátky nahoru, kdyby se jim to náhodou nepodařilo. Ať tam toho chlapa rovnou někam šoupnou!“ Biggles mrkl po Gingerovi a musel se vši silou ovládnout, aby udržel přísný výraz.

Zajatec sebou škubl a mrkl očky z jednoho vyšetřovatele na druhého.

„Výborně. Odved'te ho!“ řekl Biggles.

„Ne. Já mluvit,“ vyrazil ze sebe zajatec.

„To máš dobrý nápad, že chceš promluvit,“ odsekl Biggles. „Moje trpělivost je právě u konce. Jaké jsi národnosti?“

„Já nic rozumět – narodnosty.“

„Odkud jsi přišel?“

„Já ze Singapur.“

„A odkud jsi přišel tam?“

„Z Manila.“

„Dobře. Kdo je tvým pánem?“

„On žádné jméno.“

„Kdepak je?“ Muž zaváhal. „Jen do toho!“

„On na džunka.“

„A kde je ta džunka?“

Zajatcovy oči nervózně zamrkaly směrem k lodní střílně, jako by se bál, že by ho mohl někdo zaslechnout. „Džunka, ten leží venku na ostrov – okolo předhoří,“ zašeptal divoch.

Biggles se při té veledůležité zprávě usmál na Sullivana. Potom se podíval opět na zajatce, který, jak tušil, byl malajský Dajak s čínskou nebo japonskou krví

v žilách. „Copak ta džunka dělá v moři?“ pokračoval ve výslechu komodor.

Divochova tvář se zachmuřila. „Já nevěděť,“ odpověděl vážně.

Biggles soudil, že divoch mluví pravdu. Obrátil se na Sullivana: „Myslím, že nemá význam tenhle rozhovor prodlužovat. Máte vy nějaké otázky?“

„Nemám.“

„Dobrá. Tak ho odved'te! Nechte mu pouta a hlídejte ho!“ přikázal Biggles prvnímu důstojníkovi.

„Myslím, že z něho už nic víc nedostaneme,“ pokračoval Biggles, když zajatce odvedli, „a to *i* toho důvodu, že ten chlapík neví, co se to vlastně děje. Myslím, že ho jen nastrčili, vyslali ho na zvědy, protože umí anglicky. Když se podíváme po té džunce, uděláme lepší lov.“

„To určitě,“ souhlasil lodní důstojník bez váhání. „Máme se vydat na cestu hned teď?“

Biggles chvíli uvažoval. „Asi ne,“ řekl potom. „Kdyby nás ti lidi zaslechli nebo kdyby zahlédli, že plujeme k nim, hned by věděli, co máme za lubem. Pokud proti tomu nic nemáte, vzal bych radši četu ozbrojených námořníků do pinasky a pokusil bych se chytit tu džunku tímhle způsobem. Budeme se plížit těsně kolem břehu, těsněji, než by si mohl dovolit torpédoborec. Můžeme se tak dostat rovnou k té džunce, aniž by nás předem zahlédli.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Sullivan. „Kolik mužů budete potřebovat?“

„Dost.“

„Kdypak chcete vyrazit?“

„Hned jak sestavíte četu a spustíte na vodu člun.“ Sullivan vykročil ke dveřím. „Pět minut k tomu postačí,“ slíbil.

Svůj časový odhad příliš nepřekročil, protože během deseti minut byl člun na vodě a hned nato vyplula Bigglesova četa ke břehu. Biggles seděl na zádi s Lowellem, protože Sullivan nemohl opustit loď. Ginger, jemuž dalo hodně práce přemluvit Bigglese, aby ho vzal taky, seděl hned vpředu. Komodor dodržoval svou zásadu, a jednoho pilota vždycky nechal v letadle. Ten mrzutý úkol tentokrát vyšel na Algyho.

Vzduch byl tichý. V bledém světle dorůstajícího měsíce vypadaly obrysy ostrůvku půvabně. Po celém okraji voněly malé zakrslé kvetoucí stromky, které chránily bílý písčitý břeh. Ginger byl nadšen kouzlem této scenérie a místo hledání džunky by si byl raději zahrál na Robinsona Crusoe, protože tu ve vodě bylo plno zajímavých věcí. Mezi růžovými a žlutými korály plavaly nebojácné světle zbarvené rybky, i na ožvlém břehu bylo všechno neznámé.

Námořníci veslovali beze slova, protože měli zakázáno mluvit. V tom pohádkovém prostředí se do Gingerovy duše vkradl podivný pocit, že sní. Jakmile však zahruli za předhůří, objevily se na sytě purpurovém pozadí oblohy stěžně džunky. Tento pohled i rozčilené oddechování námořníků navrátily Gingera do skutečnosti.

„Pohov!“ zavelel Biggles potichu, a když námořníci nechali veslování, dodal: „Držte vesla v klidu, a jakmile vám dám povel, pořádně se do nich opřete! Bude-li to jen trochu možné, vyvarujeme se zbytečného krveprolití. Doufám, že se nepřítel vzdá; kdybychom však narazili na

odpor, což bychom považovali za důkaz jeho viny, použijte zbraně!“ Pak se obrátil k vrchnímu lodníkovvi: „Vy víte o těchhle věcech víc než já. Vyberte dva vhodné muže a jakmile vylezete na palubu, zamiřte hned do kapitánovy kabiny! Je důležité, aby neměl možnost cokoli zničit. To je všechno. A teď pěkně do toho!“

Člun zanechával na hladké vodní hladině třpytnou stopu. Biggles se naklonil dopředu ke Gingerovi:

„Ty se drž těsně za mnou!“ přikázal mu přísně. „Nemá smysl, aby ti nějaký zuřivý Dajak usekl hlavu nožem ostrým jako břitva. Mívají je půl metru dlouhé. Námořníci to vybojují, bude-li třeba.“

Člun byl nanejvýš sto metrů od džunky, když jim pronikavý výkřik dal výstrahu, že je nepřítel zahlédl.

„Výborně, mládenci, dejte se do toho!“ zařval Biggles a už se nenamáhal, aby se kryl. „Džunko, ahoj!“

Zaslechl druhý výkřik. Bleskl výstřel z pušky a střela se odrazila od vodní hladiny nedaleko jejich člunu. Námořníci veslovali, co jim stačily síly.

Za chvíli po poplachu se člun dostal těsně k boku většího plavidla. Když dorazili, nastal na džunce náramný poprask. Další zmatek následoval jakmile přepadová četa námořníků vyskočila na palubu a hrnula se k boku lodi. Mezi nimi byl i Biggles. Vyšlehl záblesk, zaduněl výstřel a jeden z námořníků spadl zpátky do člunu. Klel ostošest a držel se za rameno. Současně nahoře propukl ještě větší povyk – výkřiky, jekot i občasné výstřely.

Ginger to už déle nevydržel. Popadl volný konec tažného lana, jako opice vylezl po boku džunky nahoru a přehodil nohu přes lodní zábradlí. Zhlédl zmatenou směsici pobíhajících mužů, ale brzy se v nich tak trochu

vyznal a viděl, že námořníci před sebou ženou posádku džunky na lodní příď. Jeden či dva z orientálců se vyšplhali do lanoví, další nepřátelský námořník se vrhl přes palubu. Ginger to sledoval a měl obavy, aby ti dva chlapíci v lanech neunikli. Proto si pospíšil s automatickou pistolí v ruce: vtom si povšiml Bigglese, který se od čtyř námořníků oddělil a směřoval ke kajutnímu poklopu. Komodor zřejmě předpokládal, že lodní poddůstojník už splnil jeho rozkaz, vnikl dolů do kapitánovy kabiny, a chtěl ho následovat.

Ginger čekal, že Biggles musí projít právě pod těmi dvěma chlapíky v lanoví, a proto na něj výstražně křikl:

„Pozor, Biggles! – podívej se nad sebe!“ A aby svým slovům dodal důraz, vypálil z pistole do výšky, aniž na kohokoli mířil. Z těch mužů nahoře nikoho nezasáhl a ani to nepředpokládal, ale zachránil patrně Bigglese, před nímž se právě s pořádným žuchnutím zaryl čísi nůž do podlahy.

Biggles uskočil stranou a zavolal námořníky. Dva nebo tři přiběhli, namířili nahoru a přiměli domorodce k sestupu. To byl vlastně konec tohoto polovičatého odporu. Ginger následoval Bigglese dolů, kde byl svědkem posledního aktu tragédie.

V rohu velké, pěkně zařízené místnosti, což byla zřejmě kapitánova kabina, stála moderní ocelová nedobytná pokladna, jejíž dveře byly otevřeny dokořán. Před ní na podlaze se válela hromada papírů. Nedaleko stál drobný muž snědé tváře v modré uniformě, jehož drželi v šachu dva námořníci pistolemi. Taková byla situace když energicky vstoupil do místnosti Biggles s Gingerem v patách. V té chvíli se ozval jakýsi zvuk, snědolící chlapík se zapotácel a padl na tvář.

Lodní poddůstojník, který klečel vedle pokladny a sbíral po zemi papíry, vyskočil.

„Kdopak to udělal?“ vykřikl.

„Ten blázen se zastřelil,“ odpověděl jeden z námořníků. Lodní poddůstojník se podíval na Bigglese a nechápavě pokrčil rameny.

„Netušil jsem, že by něco takového mohl udělat, pane,“ řekl na svou omluvu.

„Tomu se nedalo zabránit,“ uklidnil ho Biggles. „Buďte tak hodný, seberte ty papíry a vyberte všechno, co zůstalo v pokladně. Prohledejte důkladně celou místnost a přineste mi všechny papíry, které najdete. Já se vrátím na palubu.“ Pak se otočil a uviděl Gingera. „Copak tu děláš?“ zeptal se ho. „Říkal jsem ti přece, aby ses držel stranou. Ale teď už to nevádí, teď bude co nevidět po všem. Pojďme na palubu!“

Nahoře na lodních schůdkách se oba muži setkali s Lowellem, který vypadal velice rozčileně. „Právě jdu pro vás!“ volal. „Pojďte se podívat!“

Oba muži vyšli za Lowellem na palubu, kde zel temný čtvercový otvor, jehož příklop byl odhozen stranou.

„Podívejte se tam dolů!“ vybídl oba muže Lowell a tvářil se jaksi záhadně. Rozsvítil elektrickou svítilnu a posvítil dolů.

Biggles se tam podíval a Ginger ho následoval. Žluté paprsky svítilny se na něčem zableskly, nedalo se však zprvu rozeznat, co to je. Měli dojem, že to jsou čtyři dlouhé ocelové trubky o průměru asi třiceti centimetrů. Sledovali je po celé délce až na konec, kde Ginger rozeznal zašpičatění.

„Torpéda!“ zašeptal užaslý Biggles.

„Ano, jsou to správné klacky,“ zubil se Lowell. „Je tu taky několik beden střeliva do ručních zbraní a několik granátů různého kalibru, vypadají jako náboje do protiletadlových děl. To všechno jsme našli v tom předním úkrytu.“

Biggles se podíval k přídi, kde byla nacpána posádka džunky pod dozorem bdělých námořníků. „Myslím, že bychom udělali líp, kdybychom ty fešáky nacpali dolů,“ navrhl Biggles. „Vy zůstaňte tady s četou a já se vrátím na *Seafret* a promluvím o tom se Sullivanem.“

Za dvacet minut nato už Biggles mluvil s velitelem torpédoborce o výsledku přepadu a o tom, co našli v džunce. Dosud neprozkoumané doklady z trezoru ležely na stole.

Když Biggles domluvil, Sullivan si zamyšleně hladil bradu. Jeho tvář byla velmi vážná.

„Plujeme v záludných vodách, Bigglesworthe, o tom není pochyb,“ řekl ustaraně. „Jen nebesa vědí, co všechno se může stát, jestliže uděláme nějakou chybu. Nepřál bych si, aby mě potomci pokládali za muže, který uvrhl svět do zhoubné války, a tady by to tak mohlo dopadnout, kdybychom udělali chybný krok. Jenže velitelem jste tady vy. Vy musíte rozhodnout, co podnikneme dál, já bych k tomu rád podotkl už jenom jedno. Můžete se na mě spolehnout, že budu při vás až do hořkého konce.“

„Díky. Sullivan,“ odpověděl Biggles bez patosu. „Já vím, co si myslíte, říkáte si, že na sebe беру šílenou odpovědnost. Za normálních okolností by se takhle vážná věc hlásila britské admiraltě a patrně taky ministerské radě. Na to si oni potrpí, jenže my prostě na tyhle ceremonie nemáme čas. Nález torpéd nám odpověděl na

naši otázku. Operace našeho nepřítele nejsou žádná pohádka. Je to skutečnost a my jsme od centra celé organizace vzdáleni jen několik kilometrů. Řekl jsem, že je najdu a vyhladím, a podle toho hodlám postupovat i dál, bez ohledu na to, co může následovat. Především však musíme něco provést s tou džunkou a její posádkou. Je nabíledni, že jí nemůžeme dovolit jen tak odplout, jinak bude oheň na střeše dřív, než se na cokoli zmůžeme. Upřímně řečeno, jak já to vidím, můžeme se zajatci udělat jedinou věc.“

„A to?“

„Vysadit je na břeh ostrova. Udělat z nich uprchlíky. Bez člunu se odtud nedostanou, dokud je někdo nesebere, a za tu dobu my snad celou věc vyřešíme.“

„A co s tou džunkou?“

„Jedno z těch torpéd přeneseme na *Seafret* jako doličný předmět, kdyby to bylo náhodou třeba, a pak tu loď navrtáme.“

Sullivan přikývl. „Ano, řekl bych, že tohle je nejlepší řešení,“ dodal na souhlas.

„Pak by bylo nejlíp, kdybyste poslal Lowellovi zprávu a požádal ho, aby sem s tou džunkou připlul. Bude to snazší. Kdybychom jeli my k ní, museli bychom s sebou vzít taky letadlo. A teď se podívejme, co je tohleto.“

Biggles se obrátil k papírům ležícím na stole, když však zjistil, že všechny listiny jsou psány jakýmsi orientálním písmem, vztekle zahromoval.

„Dovede někdo z vašich mládenců tuhle čmáraninu číst?“ vzhledl k Sullivanovi.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Ne, tohle je práce pro odborníka. Námořník, který by se v tomhle vyznal, by nesloužil na torpédoborci.“

„To je škoda. Pak to všechno hned uložte na nějakou dobu do trezoru. Jsem moc zvědav, co tam je.“ Biggles se chopil mapy, která ležela mezi papíry. „A hele, copak je tohle?“ ožil a ukázal na spoustu jemných čar tužkou, sbíhajících se v jednom bodě uprostřed skupiny ostrovů, v nichž rozpoznal Mergujské souostroví. Biggles za poslední dny poznal tenhle úsek zeměkoule tak dokonale, že by tu mapu dokázal celou nakreslit z paměti. Podíval se vítězoslavně na Sullivana. „Tak to je *Sloní ostrov*,“ konstatoval.

„Vypadá to tak,“ souhlasil kapitán. „A to je všechno, co jsme si přáli vědět, ne?“

„Pokud se v tom dokonale vyznáme, tak by to mělo být,“ odpověděl Biggles opatrně. „V téhle věci bohužel nesmíme pokládat nic za jisté. Po tom všem, co víme, tenhle bod“ – a Biggles ukázal na mapu, „ten ostrov by mohl být jen vedlejší skladiště, kde měl kapitán džunky podle rozkazu odevzdat své zboží. Na to nesmíme zapomínat.“

„A sakra, máte pravdu. Tohleto mě tedy nenapadlo,“ přiznal Sullivan. „To znamená ...“

„To znamená, že než odtud vyrazíme, musíme si ověřit, že *Sloní ostrov* je skutečně ta základna, kterou hledáme.“

„Jak to navrhujete provést?“

„To nevím,“ přiznal se Biggles upřímně. „Budu o tom muset přemýšlet. Jak jsme daleko od toho místa – tak šedesát kilometrů?“

„Podle hrubého odhadu bych řekl, že třicet kilometrů.“

„To je příliš blízko, než aby tu pro nás bylo zdrávo,“ usoudil Biggles. „Budu o tom uvažovat. Snad bychom se na to měli vyspat a další poradu udělat zítra ráno. Zatím to vyřídíme s tou džunkou.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Sullivan. „Ještě okamžik,“ zarazil Bigglese na odchodu. „Chtěl jsem se vás zeptat ještě na jednu věc, ale pro spoustu jiných věcí na to nebyl čas. Co je s tím hydroplánem? Našel jste tam něco důležitého?“

Biggles přikývl. „Vím, kde to letadlo bylo vyrobeno,“ řekl a záhadně se podíval na Sullivana. Pak se naklonil a něco mu pošeptal do ucha.

„A u pilota nebylo nic?“ vyzvídal Sullivan dál.

„Žádný pilot tam nebyl,“ řekl zlostně Biggles. „Buď ho sežral krokodýl nebo pardál, podle toho, který z nich se tam dostal dřív.“

Odvážný plán

Růžová barva svítání se rychle měnila v azurovou modř rána, když džunka před zraky našich tří letců a celé posádky torpédoborce pomalu klesala do průzračných modrých vod zálivu. Spolu s ní se potápěla i kapitánova mrtvola; zdálo se, že je to ten nejnáležitější pohřeb, jaký mu mohli námořníci vystrojit.

Když pod vodou zmizel i hlavní stožár, zahleděl se Biggles k ostrovu, na který vysadili posádku džunky. Nebylo tam vidět ani živáčka. „Co myslíte, dal jste jim dost zásob?“ napadlo komodora, který se s tou otázkou obrátil na Sullivana.

„Dost,“ zněla stručná odpověď.

„Dobrá, pak je tedy všechno v pořádku,“ usoudil Biggles a pooděšel od lodního zábradlí.

„Už jste se rozhodl, co podniknete?“ vyzvídal lodní důstojník.

Biggles přikývl. „Ale abych vám pravdu řekl, nejsem zcela přesvědčen, že je to ta správná cesta,“ dodal. „Je to poněkud složitý problém, ať už se na to podíváte z kterékoli strany. Jak já to vidím, máme zhruba dvě možnosti jak se ujistit, že Sloní ostrov je skutečně to pravé místo, které hledáme. Jistě budete souhlasit s tím, že tohle musíme provést jako první, než podnikneme jakékoli další kroky. Myslím, že by z toho byl oheň na střeše, kdybychom vyhodili do povětří pokojnou obec nebo hlouček nevinných Dajaků. Co vy na to?“

„To určitě,“ souhlasil Sullivan.

„Tak dobrá, dohodli jsme se tedy, že se musíme na to místo podívat. Jsou dvě cesty, jak to můžeme uskutečnit. Buď tam zaletíme, nebo se do toho pustíme ze země. Na první pohled se vám může zdát, že první způsob, totiž provést to letecky, je mnohem snadnější, ale je to skutečně tak? Jestliže se naši přátelé dozvědí, že se na ně chystáme, a já mám takové tušení, že tomu tak bude, určitě si oblohu pohlídají. V nejhorším případě by nás mohli sestřelit; ale já mám dost zkušeností z leteckých soubojů a nemám ani nejmenší chuť utkat se se skupinou jednosedadlových stíhaček – nebo třeba i s jednou, když na to přijde – ve svém velkém letadle, které je snad vhodné pro tuhleto práci, ale nebylo konstruováno pro rychlé letecké souboje. I jedna jediná stíhačka s odvážným pilotem by nám mohla být hromsky nebezpečná. V téhle věci si nehodlám nic namlouvat. A i kdyby se jim nepodařilo nás sestřelit, už z toho, že jsme se dostali k té jejich skrýši by poznali, že jsme je vypátrali. Pak by z toho místa buď ihned zmizeli a pokračovali ve své činnosti jinde, nebo by všechny věci uklidili tak, abychom neměli žádný zřejmý důvod pustit se do nich. Rozumíte mi, co tím chci říct?“ Důstojníci přikývli.

„Kdybychom je ale vyšpehovali po souši,“ pokračoval Biggles ve svém výkladu, „a kdyby se mi podařilo nad vši pochybnost dokázat, že Sloní ostrov je skutečně tím místem, z něhož byly potápěny naše lodi, byl by výsledek zcela odlišný. Naši nepřátelé by nepoznali, že jsme je vypátrali, a my bychom je mohli dopadnout přímo při činu. Kdyby zatím pojali nějaké podezření, pak budou pravděpodobně předpokládat, že si

zvolíme spíš přehlednější cestu, že totiž ostrov přeletíme letadlem nebo že ho obeplujeme, ne že přijdeme po souši.“

„Vůbec netoužím jet tam k nim svou lodí,“ prohlásil důrazně Sullivan.

„Byl byste taky blázen kdybyste to udělal a taky byste si zasloužil, o co byste si tím koledoval,“ ujistil ho

Biggles. „Proto jsem tedy všemi hlasy pro cestu po souši, i když se to u pilota může zdát divné. Ale podle mých zkušeností tu musíme dávat nepravděpodobnému a nečekanému přednost před tím, co se zdá být zřejmé.“

„Zdá se mi, že lezeme přímo do pasti, pokud přistaneme právě na tom ostrově, z něhož si nepřítel udělal své hlavní sídlo, které chceme zničit,“ podotkl skepticky Algy.

„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasil Biggles, „ale to se dá říct taky o jakémkoli jiném postupu. A my jsme přece věděli, že budeme muset riskovat, když jsme sc sem vydali, nemyslíš? Vzpomínám si, že kdykoli se nám na frontě naskytla nějaká činnost kde číhalo nebezpečí, býval jsi obvykle první, který šel do toho. Já na ten *Sloní ostrov* půjdu.“

„Cože, sám?“

„Ne, vezmu s sebou Gingera.“

„A co já?“ zeptal se Algy.

„Neboj se, pro tebe tu bude taky práce dost!“ ujistil ho Biggles. „Tak poslouvej, celý plán jsem důkladně promyslel a navrhuji toto: zůstaneme pěkně tady dole a až se setmí, vezme nás *Seafret* do vleku – totiž vezme do vleku *Nemesis*, pokud samozřejmě vydrží tohle pěkné počasí – a odveze nás na ostrov Hastings. Tam to budeme mít na *Sloní ostrov* poněkud blíž než odtud. Podle

námořních map, jak jsem do nich nahlédl, je na východním konci ostrova Hastings laguna, kde se dá dobře zakotvit. Ta by nám mohla posloužit jako dočasná základna. Je to dost blízko k nepříteli a pro delší pobyt se moc nehodí, ale já doufám, že tam příliš dlouho nebudeme. Našemu torpedoborci by ostatně příliš nesvědčilo, kdyby vyjel na širé moře – snadno by mohl dostat nějaké torpédo do žeber.“ Biggles se při těch slovech podíval na Sullivana, který pokýval současně hlavou.

„Tuto možnost jsem nepřehlédln,“ podotkl suše.

„Takže si rozumíme,“ pokračoval Biggles. „Někdo z nás teď musí zůstat v letadle, a protože já půjdu na břeh, zůstaneš v letadle ty, Algy. Vyrazíme odtud hned jak se setmí. *Seafret* pak pomalu popluje směrem k jihovýchodnímu cípu *Sloního ostrova*, tak na vzdálenost jednoho či dvou kilometrů, a spustí tam na vodu malý člun, v němž já a Ginger odveslujeme ke břehu. Podíváte-li se na mapu, zjistíte, že právě poblíž tohoto malého úseku pobřeží je řada malých ostrůvků, nejspíš holých skal, jak se domnívám. Některé z nich se hlavního ostrova skoro dotýkají. My – totiž Ginger a já – k těmhle ostrůvkům zajedeme a najdeme si tam nějakou dobrou skrýš. Nato mě Ginger vysadí na břeh a zase se vrátí do toho úkrytu a tam bude hezky čekat, až mu dám znamení, aby pro mě zase přijel. Pochopili jste můj plán? Nesmíme se vydávat zbytečně v nebezpečí a nechávat člun na pobřeží hlavního ostrova, protože tam by mohl někdo přijít. Když ho umístíme na některý z těch ostrůvků, bude mimo dohled. *Seafret* se pochopitelně vrátí na ostrov Hastings hned jak nás s Gingerem vysadí do člunu. Bude to tedy vypadat takhle: Já budu na břehu na průzkumu,

Ginger se bude s člunem skrývat v zátoce a bude na mě čekat aby mě zase odvezl a ty, Algy, budeš na ostrově Hastings s *Nemesis*. Torpédoborec se k tobě připojí hned jak to bude možné.“

„A co potom?“ vyptával se Algy.

„Jakmile objevím to, co doufám, že objevím,“ pokračoval Biggles, „vrátím se do zátoky a zapískám na Gingera, aby pro mě přijel. Vrátime se do úkrytu za tím ostrůvkem a přečkáme tam celý den. Až se setmí, torpédoborec se vrátí a vezme nás na palubu, ještě než vyjde měsíc.“

„Ale počkej!“ ozval se Algy. „Nepochopil jsem všechny souvislosti. Proč nás torpédoborec nemůže vyklopit na břeh všechny a počkat tam, až to vyřídíme? Pak by nás zase mohl naložit na palubu a všechno by se tak vyřídilo jedním vrzem.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Čekal jsem, že mi to navrhneš,“ zabručel. „Připouštím, že na první pohled mluví pro tenhle plán hodně věcí, ale když si to rozebereš do detailu, zjistíš, že tu jsou různé problémy. Rozhodující je tu především otázka času, ta je velmi důležitá. Torpédoborec se může k Slonímu ostrovu přiblížit jedine tehdy, když nebude svítit měsíc. Kdyby se po tom všem, co se přihodilo, zdržoval v okruhu deseti kilometrů, bylo by to pro něj osudné. Víš přece, jak jasné je světlo tropického měsíce – to už bychom mohli stejně dobře cestovat za denního světla. Každý, kdo by z ostrova na moře jen vykoukl, viděl by naši loď. Já si netroufám slíbit, že bych mohl ostrov prozkoumat a vrátit se tak brzy, aby se torpédoborec mohl ztratit za obzorem ještě než vyjde měsíc.“

„A proč by se nemohl ukrýt mezi těmi ostrůvky, o kterých jsi právě mluvil?“

Biggles svažtil obočí. „Měj rozum, chlapče!“ řekl. „Já nemám odvahu žádat Sullivana, aby v té tmoucí tmě zatáhl svou loď do toho bludiště podivných skalisek a útesů; mnohé z nich nepochybně nejsou ani na mapě. *Seafret* by si během několika minut o nějaký takový útes nejspíš prorazil dno, a to by nám tak ještě scházelo! Myslím, že ten plán, který jsem navrhl, je skutečně nejlepší. Kromě toho budeme tvořit s Gingerem v malém člunu velmi pohyblivou jednotku, která se bude moci skoro všude vyhnout riziku, že ji někdo uvidí.“

„A pro mě tady není žádná práce?“ ptal se Algy.

„Ještě se k tomu dostanu.“ odpověděl Biggles. „Jestliže tedy my – Ginger a já – svou práci vykonáme a *Seafret* nás zase nalodí jak je ujednáno, bude všechno celkem v pořádku a letadlo nebudeme pro tu chvíli potřebovat. Ale dejme tomu, že se něco nezdaří. Dejme tomu, že se z nějakého důvodu na ostrově zdržím a zpozdím se. V nejhorším případě bys tam musel zaletět a podívat se po mně. Pokud by to bylo možné, postaral bych se pochopitelně o to, abys mohl s letadlem přistát. Nemůžu přece chtít na Sullivanovi aby ten ostrov obeplul a hledal mě, ale ty to za tmavé noci udělat můžeš, i když to bude sakra riskantní výlet. To bys musel projevit vlastní iniciativu a podle situace se zachovat co nejlíp. Musím ti říct, že jsem podstatně klidnější, když vím, že je tu ještě *Nemesis* pro případ, že bych se nemohl dostat zpátky do člunu.“

„Ano, já ti rozumím,“ přiznal Algy. „ale stejně mám dojem, že ten plán má ještě několik mezer.“

„Já o nich vím, a proto tím nejsem nijak nadšen,“ přiznal se Biggles, „ale je to přesto ten nejlepší plán, jaký jsem schopen vymyslet. Musíme zjistit, co se děje na *Sloním ostrově* a musíme to zjistit brzo. Nepřítel se totiž bude co nevidět zajímat o to, co se přihodilo jeho džunce, která podle všeho sloužila jako zásobovací loď. A navíc je tu ještě nebezpečí, že některý z těch domorodců, které jsme vysadili na ostrov, se brzy dostane na základnu a pořádně nám zatopí.“

„Ale jak by to dokázal?“

„Mohl by si vyrobít prám nebo vydlat z kmene stromu kánoe.“

„Tak proč jsi je tedy pustil?“

„Co jiného jsme s nimi mohli dělat? Kdybych byl nějaký pirátský grázl, tak bych celou tu sebranku postrílel, pověsil nebo poslal k čertu i s jejich džunkou, ale masové vraždění nepatří k našim metodám ani tehdy, když válčíme. A abychom je mohli držet jako zajatce na palubě *Seafretu*, na to jich bylo příliš mnoho.“

„Ano, myslím, že máš pravdu,“ souhlasil nakonec Algy. „A kdy se má ten tvůj plán uskutečnit?“

„Dneska večer, hned jak se setmí. Jsme velice blízko nepřátelské pevnosti a kdybychom vyrazili za jasného dne a křižovali tady, ať už ve vodě nebo na vzduchu, počínali bychom si jako blázni.“

„A když se potvrdí, že *Sloní ostrov* tou nepřátelskou tvrzí je, co potom?“ vyzvídá Ginger.

„Nejdříve udělejme jednu věc,“ navrhl Biggles, „a teprve pak druhou. To se v politice vždycky vyplácí.“

Kapitola jedenáctá

Příšery z hlubin

Když se podle pečlivě uváženého plánu následujícího večera vydali Biggles s Gingerem na cestu, Biggles tušil – ačkoli to neřekl – že konec celého dobrodružství je už v dohledu. Při této myšlence pocítil jistou úlevu. Důležitost úkolu i pocit vlastní odpovědnosti na něj těžce doléhaly a vyvolávaly v něm zcela neobvyklou nervozitu. Příčina byla asi v tom, že většina jeho dosavadních dobrodružství byla osobní či soukromé povahy, zatímco tohle poslední vyvolávalo tak dalekosáhlé úvahy, že ho to až děsilo. Jediný chybný krok by mohl v neobyčejně nevhodné době přivést do nepříjemné situace řadu vedoucích osobností britské říše a nezdar by v kritickém případě téměř jistě uspíšil vypuknutí světové války.

Nebylo pochyb, že když se Biggles vykláněl přes zábradlí torpédoborec a pozoroval inkoustově tmavou vodu, klouzající dozadu podél boku lodi, nebylo mu do řeči. Ginger, který Bigglesovy starosti sdílel, stal mlčky po jeho boku a jen se mrzutě díval na lodní můstek, na němž se proti noční obloze matně rýsovalo tělo kapitána Sullivana. Algy zůstal podle ujednání v *Nemesis*, zakotvené u ostrova Hastings.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Biggles nakonec. „Už asi budeme na místě.“

Ginger pohlédl na své náramkové hodinky. „Za deset minut deset,“ zněla jeho pohotová odpověď.

„Ještě pět minut.“ zabručel Biggles, zřejmě rad, že už nastal čas činů, protože pohřební nálada, halící torpédoborec, k jeho náladě nijak nepřispívala.

Sotva slyšitelné chvění motorů torpédoborce za chvíli ustalo a Sullivan se k nim na palubě připojil.

„Jsme na místě,“ řekl. „Je tma jako v pytli. Máni obavy, že to budete mít sakra komplikované, jen co se vyhoupne měsíc.“

„Dal jste mi do člunu kompas?“

„Ano, a taky jednu konzervu a vodu.“

„Well, takže je všechno v pořádku. Na ostrov se dostaneme, ale než akci zahájíme, počkám na východ měsíce.“

Biggles se otočil a zvolna odcházel k lodním jeřábům, u nichž se několik námořníků chystalo spustit malý člun.

„Zítra v noci touhle dobou vás tu zase očekávám,“ řekl klidně Sullivanovi a vstoupil do člunu. „Když bude velká tma, budu asi na vás muset písknout: nesmíme si dovolit svítit. Pokud ale uvidíte že svítím, tak si buďte jisti, že mi nic jiného nezbyvá.“

„Dobře, dobře. Tak mnoho štěstí!“ zněl poslední pozdrav lodního důstojníka, když byl člun spuštěn na hladinu.

Biggles uchopil jedno z vesel a odstrčil člun od lodi. Chvilí vesloval a pak udělal přestávku, aby se usadil pohodlněji a aby zaměřil kompas na sedadle před sebou.

Ginger seděl na zádi a jen ho tiše sledoval. Když se za chvíli ohlédl, byl torpédoborec ponořen do temného pozadí noci. Byli sami.

„To je pitomý výlet, co?“ prohodil Ginger aby řeč nestála, temnota, ticho a šplouchání vln narážejících na

kýl člunu, to všechno vytvářelo ovzduší, které k uklidnění mysli nijak nepřispívalo,

„Řekl bych, že výlety takhle obvykle nevypadají,“ odpověděl Biggles mírně, „a moc bych se divil, kdybys byl jiného názoru, až se začne rozednívat. Měj oči na stopkách a až uvidíš něco, co vypadá jako skála nebo ostrov, tak mi řekni.“

Nějaký čas vesloval Biggles mlčky. Pak se podíval nahoru a ustal. „Vidíš něco?“ zeptal se.

„Já bych neviděl ani stodolu, i kdyby ode mě byla jen na délku vesla,“ prohlásil Ginger. „Vždyť je tma jako v ranci.“

„Tak si odpočineme a počkáme, až se probudí měsíc,“ navrhl Biggles. „Víc než deset minut to už nepotrvá.“

Měl úplnou pravdu. Za sedm či osm minut jim slabý přisvit na obloze umožnil, aby se mohli kolem sebe trochu rozhlédnout. Oběma mužům se ulevilo, protože zjistili, že stanoviště odpovídá jejich přání. Napříč před jejich člunem se rozkládal černý masív *Sloního ostrova*. O něco blíže, ne však dál než dvě stě metrů, byl nejbližší ze skalnatých ostrůvků, za nimiž si chtěli vyhledat úkryt. Několik dalších, vesměs menších ostrůvků vypadalo na temném povrchu jemně se čeřící vody jako řada puntíků.

Biggles zase zabral, člun se prodíral kupředu a zanechával za sebou třpytnou stopu. Voda cákající od vynořených vesel se blyštěla jako roztavené stříbro a Ginger ji okouzleně pozoroval. Neměl však už čas aby na to upozornil Bigglese, protože jejich cíl se blížil. Ginger se vyklonil a zachytil se vyčnívajícího skaliska, aby člun usměrnil,

Nebyl tam žádný pořádný břeh. Celý ostrůvek tvořilo jediné velké oválné skalisko, dlouhé snad dvě stě metrů a na svém nejširším místě dosahující dvanácti až patnácti metrů. Na řadě míst byla skála natolik nízká, že bylo možno vystoupit přímo na břeh, ale směrem k severnímu konci, který byl velkému ostrovu nejvzdálenější, povlovně stoupala až do výšky tří až čtyř metrů. V těchto místech se ostrůvek rozšiřoval a od hlavního ostrova byl vzdálen asi tři sta metrů; jeho zužující se konec se ohýbal do oblouku, jehož špička nebyla od písčitého jazyka vybíhajícího z moře vzdálena víc než deset či patnáct metrů. Tento nános písku nepochybně vytvořila voda narážející na ostrůvek.

Oba muži vytáhli člun do hlubokého zářezu ve skále, načež Biggles vystoupil na břeh. Na okamžik se zastavil a pozoroval ostrov zkoumavými očima. Pak se obrátil na Gingera.

„Myslím, že se nám tohle místo bude hodit,“ podotkl a znovu se rozhlédl. „Tady se člun pěkně uvelebí, ty se posadíš na skálu a budeš koukat jako ostříž, abys mě viděl, až se budu vracet.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Ginger. „A kde chceš, abych tě vysadil na břeh?“

„Kdekoli na tomhle pobřeží,“ odpověděl Biggles a pozoroval malou písčitou zátoku, ležící přímo proti ostrůvku. „Vypadá to tady všechno stejně a zdá se, že tu nikdo není.“

Tuto poslední poznámku snad vyvolal měsíc, který se vyhoupl nad obzor a zaplavil všechno kolem svým stříbřitým světlem. Břeh, o němž se Biggles zmiňoval, ležel před nimi světlý a bělavý, jen sotva bylo vidět nějakou tu zčernalou vlnku, vyznačující okraj vody. Ale

za vodou se na obou koncích zátoky strmě zdvíhala džungle, černá, nezřetelná a bránící se vstupu všech bytostí.

„Teď bych se mohl docela dobře dostat na břeh,“ řekl Biggles, vlezl zase do člunu a zvolna ho odrazil do hluboké vody. Chopil se vesel a za chvíli už kýl člunu brázdil měkký písek *Sloního ostrova*.

„Zatím to klope, kamaráde,“ zašeptal Biggles a vyskočil z člunu. „Dávej bacha, ničím nesvit’ a hlavně nedělej kravál!“

Vesele na Gingera zamával a rychlým krokem se vzdálil podél pobřeží.

Ginger se za ním díval, dokud ho nepohltily hluboké stíny na samém konci zátoky, tam, kde písek ustupoval skále. Pak obrátil zrak k pravěkému lesu, mlčenlivému, pochmurnému lesu, jehož se nikdy nedotkla lidská ruka a který se po staletí nezměnil, protože byl od vysoko se dmoucích vln civilizace vzdálen právě tak, jako kdyby byl na jiné planetě. V jeho ponurém nitru se cosi pohybovalo – ale co? Něco, co leze! Neznámé příšery o tisíci nohách, se smrtícími žahadly, odporná havěť, která se v tom hnilobném tropickém nánosu, pokrývajícím pařící se zemi, neustále potýká. Bylo tam i leccos většího: štíhlí panteři černí jako noc, v níž se plížili, šestimetroví svíjející se hroznýši, krokodýli neuvěřitelných rozměrů jako odkaz dávných věků, živočichové, kteří přežili staletí.

Ginger se zachvěl, náhle ho zachvátila úzkost o Bigglese. Pak si uvědomil, že mu nemůže nijak pomoci a pomalu vesloval zpátky na ostrůvek.

Když zacouval se člunem do malé zátoky, jen o málo větší než sám člun, lezlo právě do moře několik

osamělých krabů. Vystoupil na břeh a ani neuvázal člun, protože ho prostě nebylo k čemu uvázat. Voda se téměř nepohnula a tak měl dojem, že to snad ani není třeba. Pro všechny případy však přece jen popadl lano, jeho konec si položil k nohám a s očima upřenýma na bledý pískový půlměsíc se usadil, aby vyčkal Bigglesova návratu.

Slabé cvakání ho přimělo aby se ohlédl směrem na stranu, obrácenou k moři. Uviděl, že se krabi zase vracejí na břeh, že na svých směšných nohách podobajících se chůdám vylézají, a že je jich mnohem víc než předtím. Někteří už byli na skále, v malých hloučcích lezli sem a tam, pochodovali jako vojáci na přehlídce. Ginger je chvíli se zájmem pozoroval a občas mrkl i na břeh: na celé té podívané bylo cosi okouzlujícího. Ginger uvažoval, jak dlouho už asi ti krabi provádějí své pitomé cviky a jak dlouho v tom ještě hodlají pokračovat.

Po nějaké době se jich však nabažil. Obrátil se ke břehu a sledoval ho s novým zájmem, protože si říkal, že by se Biggles mohl každou chvíli vrátit. V těsné úžině, která oddělovala ostrůvek oci ostrova, se občas vyhoupla stříbřitá vlnka, jiskřivý proužek vody, od něhož se na obě strany úžiny šířily vlny. Ginger byl rád, že součástí jejich plánu není plavání. 1 když nemohl vědět, co vodu čeří, vytušil to. A když se hned nato z vody vymrštila drobná rybka a pod ní se pohnulo cosi velkého a šedého, poznal, že jeho podezření bylo oprávněné.

Za chvíli zpozoroval, že se cosi změnilo. Cosi, co tu ještě před chvilkou bylo, náhle zmizelo. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se děje. To krabi už zanechali svých prostocviků. Cvakot jejich dlouhých nožek ustal a Ginger se bez valného zájmu otočil, aby zjistil, co to způsobilo.

Příčinu odhalil na první pohled. Krabi tam už prostě nebyli. To však nebyl ten pravý důvod, proč vyskočil a polekaně vykřikl. Vyděsilo ho zjištění, že se mu vzdaluje člun! Byl skoro až na konci té malé úžiny obrácené k moři, třebaže konec jeho lana našťestí ještě ležel na skále. Ale byl to skutečné už jen konec, a tak Ginger poskočil kupředu, aby ho rychle popadl, protože hrozilo, že se v nejbližší chvíli ocitne ve vodě. Ale právě když se sehnul, s vytřeštěnýma očima strnul. Co se to s tím člunem stalo? Zdálo se, že je nakloněn k jedné straně, jako by ho táhla do vody nějaká zátěž. Ale to už Ginger onu zátěž, jakousi nezřetelnou hmotu visící na člunu, zahlédl. Upřeně se na to zadíval; srdce se mu rozbušilo a hrdlo stahovalo. Pak cosi zasvištělo vzduchem, jako když provazem švihne, a cosi podobné hadu s tichým šplouchnutím dopadlo na skálu, na níž Ginger stál. Dopadlo to tak blízko něho, že mu to až zavadilo o kotník; štitivě uskočil a bezděky vykřikl.

Ted' už nemyslel na záchranu člunu, ale soustředil se jen na svou vlastní záchranu. Zděšeně se rozběhl do středu ostrůvku až k místu, kde doufal v bezpečí. Teprve tam se otočil a právě zahlédl, jak ta těžká hmota sklouzla se stěny člunu, který se tak zbavil zátěže, rozhoupal se a pak vyrovnal.

Ginger měl pocit že mu podklesávají kolena a malátně se posadil na skalisko. Lámal si hlavu jak zachránit člun, který už byl na několik metrů od něho. Na to, že by pro něj doplaval, nebylo ani pomyšlení, vždyť tam byl ten odporný tvor. A Ginger věděl, co to asi je: buď je to chobotnice nebo nějaký desetinožec, snad nejhnusnější ze všech živočichů.

Gingerovy obavy o člun byly skoro právě takové jako strach o sebe sama. Bez člunu byl bezmocný, a co bylo ještě horší, bezmocný byl i Biggles, pokud by se teď vrátil. A dalo se čekat, že se vrátí co nevidět! Ginger však nepodnikal nic, jen stál na místě, plný úzkosti a beznaděje zíral na člun. Tu uviděl něco, při čem na člun docela zapomněl: chobotnice vylézala z vody na skálu.

Teď ji konečně zřetelně viděl. Její jakoby prasečí tělo mělo velikost sudu, vpředu z něho vyčnívala dvě dlouhá chapadla a vzadu několik kratších. Byl to vlastně desetinožec. Ginger už ani nebyl schopen křičet, mohl jen doufat, že si ho ta nestvůra nevšimne, když byl teď bez člunu a na útěk nemohl pomýšlet. Pouhá představa, že by dobrovolně vlezl do vody a pokusil se doplavat na ostrov, mu naháněla husí kůži. Nezapomněl sice, že má automatickou pistoli, ale říkat si, že tahle zbraň mu proti takovému protivníkovi bude málo platná. Kromě toho se bál, že by hlukem vyburcoval celý ostrov a ohrozil Bigglese.

Tu se však na dolní části ostrůvku objevila další nestvůra a začala převracet kameny, jako by hledala potravu. Současně se první desetinožec vydal pomalu směrem k němu a jeho dvě dlouhá chapadla měkkými slizkými šelesty tápala po kameni.

Ginger utekl. Vyšplhal se po úbočí na zvýšený okraj ostrůvku, okamžitě však zjistil, že tudy neunikne. A co bylo ještě horší: všiml si, že jeho pronásledovatel v nejbližším okamžiku dosáhne úpatí svahu a odřízne mu ústupovou cestu. Nečekal už proto na nic a v divokém strachu seběhl horempádem dolů, přeskakoval překážky a hnal se k užšímu konci ostrůvku, ležícímu nejbližže ostrovu. Koutkem oka zahlédl že se za ním žene i druhá

příšera a zřetelně slyšel, jak za ním její chapadla pleskají o kameny.

Už se blížil konci ostrůvku, když mu rychlé ohlédnutí řeklo, že obě příšery jsou necelých třicet metrů za ním. Hnaly se jakýmsi kutálivým pohybem. Tenhle letmý pohled ho připravil o poslední sebeovládání. Ginger doběhl ke konci ostrůvku, ale nezastavil se. Několik metrů od něj vyčníval z vody další útes, a Ginger na něj skočil tak, že by to při chladné rozvaze pokládal za sebevražedné počínání. Holým zázrakem dopadl rovnou na nohy a když se vyšplhal nahoru, uviděl další skálu, tentokrát zcela ponořenou pod vodou. Udělal další skok.

Při svém druhém skoku už neměl takové štěstí. Skála byla ohlazená vodou a porostlá chaluhami, a proto velice kluzká. Ginger sice doskočil správně, nohy mu však podjely a on spadl jak široký tak dlouhý do vody. Bleskurychle se vynořil, lapal po vzduchu, ale zároveň s radostí zjistil, že má pod sebou písčité dno, na něž se může postavit. Bezděky zamířil k ostrovu, cákal přitom ve vodě a vůbec záměrně tropil co možná největší hluk. Dvakrát se potopil, když vkročil do hluboké průrvy, pokaždé musel několika tempy doplavat k pevnému dnu, ale jeho cíl naštěstí nebyl příliš vzdálen. Dostihl ho ještě dříve než si to uvědomil. Pevné písčité dno vystřídal měkký pobřežní písek. Tam se Ginger zastavil a ohlédl se. Všude bylo ticho, nikde se nic nepohnulo – až na zčeřené, do běla se lesknoucí vlnky na vodní hladině, které dosud vyznačovaly jeho cestu. Po desetinožcích nebylo ani potuchy. Napadlo ho, zda to všechno nebyl jen příšerný sen. Člun neviděl; uvědomil si, že je na druhé straně ostrůvku.

Ginger udýchaně klesl na suchý písek a všechno své úsilí vynaložil na to, aby zklidnil dech a získal potřebné sebeovládání. Zaťal pěsti, aby se mu nechvěly prsty: nebezpečí už sice pominulo, ale on byl z té hrůzy celý zesláblý a rozechvělý. Lidské nepřátelství dovedl pochopit, přírodní pohromy se daly očekávat a bylo možné jim čelit nebo na ně vyzrát, ale tyhle strašné nestvůry z mořských hlubin ...

Ginger si odhrnul vlasy s čela, vstal a pátravě se zadíval k ostrůvku. Doufal že spatří člun, jak ho voda unáší za ostrov. Byl si vědom toho, že ho může zachránit snad jen nějaký nečekaný proud nebo náraz větru, který by ho zanesl ke břehu.

Už by za nic znovu nevstoupil do té vody, kde se to hemžilo takovými příšerami, i když si uvědomoval, že jediné tak by člun mohl zachránit. Chápal sice, co jeho ztráta bude pro Bigglese i pro něj samotného znamenat, ale zároveň věděl, že se do vody neodváží. Zjistil, že i odhodlání ze všech svých sil přispět ke zdaru věci má své meze, ačkoli ještě před několika hodinami by takové úvahy rozhořčeně odmítal.

Jistou útěchu pro Gingera znamenala myšlenka, že by snad jeho člun mohl vyhodit na břeh mořský příboj. Několik minut pozoroval vodní hladinu, aby zjistil zda voda stoupá či klesá. Zpozoroval sice, že vlnky jsou o něco níž než rysky, označující nejvyšší stav a vyznačené obvyklým nánosem chaluh a mořských lastur, nemohl však zjistit, zda voda stoupá či klesá, protože byla téměř nehybná.

Náhle si uvědomil, že jak tam tak uprostřed bílého břehu stojí, může ho vidět kdekdo, člověk nebo zvíře, protože tu určitě něco slídilo kolem. Takové počínání

nebylo příliš moudré. Nejbližší a nejdosažitelnější úkryt ovšem skýtala džungle, která se za ním zdvíhala jako černá opona, ale tam se Gingerovi nechtělo. Mnohem více ho lákal konec zátoky, který nebyl příliš vzdálený. Tam mu zmizel s očí Biggles a Ginger věděl, že touto cestou se pravděpodobně také vrátí.

Neztrácel tedy zbytečně čas a vyrazil směrem k zátoce. Ulevilo se mu když ji našel, ačkoli se tam písčitý břeh ztrácel a ustupoval svažujícímu se skalisku, které zvolna stoupalo zhruba do patnáctimetrového útesu. Skalisko se táhlo podél pobřeží kam až mohl dohlédnout, jedinou flóru na něm tvořily zakrslé křoviny a sukovité stromy. Ty Ginger uvítal: poskytovaly mu úkryt, ale současně mu nebránily ve výhledu na pobřeží. Zároveň měl i velmi pěkný rozhled po skále, podél níž Biggles pravděpodobně odešel.

V trochu větší vzdálenosti od břehu upoutal Gingerovu pozornost podivný útvar nízkých stromků. Zamířil k nim, protože si říkal, že by se tam mohl skrýt a vyčkat Bigglesova návratu. Na místě však zjistil že ty stromy jsou ještě podivnější, než se zdálo na dálku. Opravdu vypadaly jako by byly dílem lidské ruky, jako by to ani nebyl přírodní porost. Byly roztroušeny po skupinách, po třech až čtyřech, ale někde stály jen dva stromky. Gingerův údiv však vyvolalo spíš to, co bylo v jejich korunách.

Pokročil ještě o pár kroků blíž a usoudil, že i kdyby ty stromy přirozené byly, podivné útvary v jejich korunách bezpochyby přirozené nejsou. Byla to jakási uměle vytvořená hnízda, třebaže se s jistotou nedalo říci, zda jejich původcem je člověk nebo nějaké zvíře či pták. Ukázalo se, že na nižších větvích, obvykle tři až čtyři

metry nad zemí, jsou napříč uloženy jiné tenké větve. Přes ně pak byly opět umístěny neumělé spletnice z drobnějších větví a v koruně bylo nakupeno proutí, takže se to celé podobalo ptačímu hnízdu. Tahle hnízda však nebyla kulatá, byla oválná či dokonce čtverhranná, asi dva až dva a půl metru dlouhá a nanejvýš tři čtvrti metru široká.

Několik minut stál Ginger na místě a všechno to s údivem pozoroval. Hrome, co to asi je, pomyslel si a o pár kroků ustoupil stranou, aby si stromy prohlédl z jiného úhlu. „Pokud to vystavěli ptáci, určitě teď nejsou doma,“ usoudil, popadl kámen a mrštíł jím do nejbližší koruny.

Nic se nestalo. Kámen se odrazil, dopadl zpátky na zem a kolem se zase rozhostilo hluboké ticho.

„Tak toho tedy necháme?“ mluvil sám k sobě a posadil se na vhodný balvan, z něhož měl rozhled oběma směry. Bylo to velmi osamělé místo a Ginger si v té chvíli uvědomil, že si toužebně přeje, aby se už Biggles vrátil. Byl velice nešťastný ze ztráty člunu a bál se, co mu asi Biggles řekne. Do tichého nočního vzduchu občas zavanul nepříjemný zatuchlý puch, což k jeho pohodě také nepřispělo. Chvílemi byl ten zápach tak odporný, že se mu zvedal žaludek. Přesto však po zdroji onoho pachu nepátral, soudil, že je to nějaká hniloba v lese.

Ginger seděl dlouho. Chvílemi se díval na břeh, občas pozoroval cestu a tu a tam jeho zrak zabloudil na měsíční paprsky mihotající se na vodě, která se rozprostírala bezprostředně pod ním a sahala až k dalekému obzoru. Zřetelně viděl ostrůvek, ale po jeho člunu nebylo ani památky.

Z úvah ho náhle vytrhl jakýsi zvuk. Rychle vyskočil. Rozbušilo se mu srdce. Zprvu sotva věřil svým uším. Zvuk začínal jen docela slabě, ale rychle sílil. Pak už se nebylo možné mýlit. Bylo to hluboké hučení mohutného motoru. Nebyl to však hukot na jaký byl Ginger zvyklý, nemohlo to být letadlo, ozývalo se to odkudsi z hloubky. Polekaný Ginger se rozhlížel na všechny strany aby ten hukot určil, ale nedařilo se mu to. Měl dojem, že se blíží těsně nad zemí směrem od lesa, ale to bylo zcela vyloučeno. Po několik neuvěřitelných vteřin měl pocit, že se mu ten hluk vráží přímo do nohou, asi jako by ten motor běžel přímo pod ním. A potom, jako by někdo otevřel dveře strojovny, se hukot zesateronásobil a kdesi za Gingerem ve vlnách doléhal ven. Ginger se otočil, připraven na cokoli, jen ne na to, co právě spatřil.

*Ginger sotva dýchal, když se před ním objevila nade vší
pochybnost velitelská věž ponorky.*

Přímo na úpatí nízkého útesu, na němž Ginger stál, se z vody velice pomalu vynořoval jakýsi černý předmět podobající se torpédu. Letec na ten výjev dobrých pět vteřin nechápavě upřeně hleděl a sotva dýchal. Když se pak před ním objevila nade vší pochybnost velitelská věž ponorky, náhle všechno pochopil a zalehl na zem. Chvěl se, rozčilením, ale plně se ovládal. Byla to ponorka, která se pod vodou vydávala na širé moře.

Z kruhovitého lodního nástavce vyčnívaly siluety hlav a ramen dvou mužů a ke Gingerově uchu dolehlo několik podivných cizích slov.

Ginger v tichém údivu pozoroval to zlověstné plavidlo, poněkud vzrušen vědomím, že nyní zná tajemství nepřátelské ponorkové základny. Ponorka se jako obrovská ryba držela svého kursu, zanechávajíc za sebou blýskavou stopu rozčeřené vody. Rychle se zmenšovala, neboť když minula oblast ostrůvků, přidala plyn. Hukot motorů se pak postupně měnil v dunivé vrnění a nakonec utichl. Krajina opět nabyla svého původního vzhledu.

Sloní ostrov

Když Biggles opustil Gingera a vydal se podél pobřeží, nemohl si směr své cesty příliš vybírat. Už z dřívějších zkušeností věděl, že džungle, která jako rubáš pokrývala celý ostrov, je prakticky neproniknutelná i ve dne, a proto bylo zcela vyloučeno pokoušet se do ní proniknout za noci. Nehledě na nebezpečí, jež by člověku hrozilo od divokých zvířat, vylučoval cestu džunglí i hluk, který by nutně způsobil, když by si klestil cestu. Biggles se proto raději držel pobřeží, i když si uvědomoval, že mnohem lepší přehled o ostrově by získal s vršku, který byl v jeho středu.

Biggles nevěděl, jaký terén ho čeká na konci té malé zátoky, kde končil písčitý břeh. Mohl pouze doufat, že vegetace v těch místech nebude natolik hustá, aby mu znemožnila další cestu. Když tam dorazil, ke svému potěšení zjistil, že písek ustupuje svahovitému skalnatému pobřeží, na němž se džungle uchytila jen velmi málo. Rychle se prodral houštinou a držel se co možná nejbližší okraje skály. Z podrostu párkrát zaslechl různé zvuky, nasvědčující, že se všelijaká divoká zvířata vydala za svými nočními spády, nic však nesvědčilo o přítomnosti lidí. Zdálo se, že je na celém ostrově sám. Po jeho pravé straně bylo tiché, mlčenlivě moře, které se v kouzelném světle úplňku bledě třpytilo; po levici měl les – temný, neprobádaný, těžký, naplněný hrozbou.

Biggles tak urazil jistě alespoň pět nebo šest kilometrů, ale stále neviděl ani neslyšel nic podezřelého. Jeho pozornost však přesto neochabovala. Všiml si, že má měsíc za zády a uvědomil si, že pokud bude sledovat oblouk pobřeží, změní směr svého putování. Odhadoval, že ostrov obešel asi ze čtvrtiny. Pohled dopředu mu říkal že skalní útes stoupá výš a výš, měl však před sebou ještě jednu malou zátoku, o něco menší než byla ta, v níž přistál, ale jinak naprosto stejnou. Vypadalo to, jako by tu obrovitý bagr urýpl velký kus skály.

Biggles dorazil na místo, kde se skalní útes svažoval k zátoce a zastavil se, aby blíže prozkoumal okolí. Po několika vteřinách zjistil, že zátoka je právě tak pustá jako ostatní oblasti, a tak se vydal po svahu dolů, opatrně našlapuje s kamene na kámen. Nakonec na úpatí svižně seskočil do písku.

Když dopadl, ošklivě to žuchlo a rázem se zabořil až po kotníky. Měl dojem, jako by se půda pod ním propadla a jako by mu písek nohy sevřel; pokoušel se pokročit vpřed, nechápal ještě, že je v pevném zajetí tekoucího písku. Pak mu ovšem došlo, že kdyby se tu jen na okamžik zastavil, určitě by zahynul tou nejstrašnější smrtí. Naštěstí příliš chvátal, takže to všechno bylo jen otázkou několika okamžiků.

Myšlenka na tekoucí písek mu bleskla hlavou když už padal. Pudově rozpřáhl ruce aby se něčeho zachytil a nahnátl jakýsi převislý zakrslý stromek.

Biggles se na stromek zavěsil, prsty pevně svíral větev. Několik zoufalých okamžiků, kdy se vši silou přitahoval blíž ke kmeni, to byla zoufalá hra o život. Vydrží větev ten nápor, nebo se zlomí a on v té smrtonosné pasti uvízne? Větev však vydržela a tak, když

se Bigglesovy nohy začaly ze zrádného písku vynořovat, byl kritický okamžik překonán; pak už ležel v mžiku na skále. Sotva dechu popadal, ale netřásl se.

Nějakou chvíli seděl Biggles na útesu. Chladným, nevraživým očima se díval dolů na ten nevinně vyhlížející břeh a vštěpoval si do paměti ponaučení, jehož se mu právě dostalo: v tropech nelze věřit ničemu, dokonce ani tomu, co vypadá zcela nevinně. Poté se zhluboka nadechl a chystal se na další cestu.

K své nelibosti zjistil, že to zřejmě bude nejen nesnadné, ale dokonce nemožné; džungle *totiž* končila dole přímo u tekoucího písku a vypadala zcela neprůchodně. Biggles se snažil hledat cestu po jejím okraji, mezi spleťtými křovisky. Do jisté míry se mu to také dařilo, ale po chvíli narazil na hlubokou soutěsku, do níž se mu příliš nechtělo. Vrátil se proto ke skále, od níž vyšel, a náhle s údivem zjistil, že se po výběžcích útesu může dostat dovnitř ostrova. Začal si v tu chvíli vyčítat, proč ho tato možnost nenapadla už dříve, ale když všechno uvážil, nedivil se, že ho zlákal právě onen tak nevinně vypadající břeh.

Terén nyní stoupal strmě a proti Bigglesovu očekávání porost nejen že nehoustl, ale naopak začal řídnout. Po čtvrt hodině namáhavého pochodu komodor dorazil na vrch pěkného kopce, kde se mohl rozhlédnout a udělat si představu o celém ostrově a jeho pobřeží. Právě to pobřeží bylo předmětem jeho mimořádného zájmu, protože nepředpokládal, že by se ponorková základna dala zřídit jinde.

Bigglesův zrak obhlížel mořský břeh, ale všechno, co viděl, byly jen holé kusy pobřeží, zátoky a skalní útesy. Zklamaný letec se rozhlédl ještě jednou, tentokrát

s větší pečlivostí, ale výsledek byl týž. Biggles tomu nechtěl věřit a trvalo mu dobrých deset minut, než si připustil, že jeho předpoklad byl zcela mylný.

„Tak to tedy je.“ zabručel si pro sebe, odevzdávaje se osudu; sám totiž před sebou skrýval své zklamání. „Ale to neznamená, že bych si nemohl zakouřit.“

Vytáhl z pouzdra cigaretu, rozvážně jí poklepal po hřbetu ruky a pak si zapálil. Chvilku váhal a prohlížel si krajinu, pustou a bez života jako kdysi, když se v kterémsi dávném věku vynořila z moře. Přemýšlel, co dál, když jeho plán tak dokonale selhal.

„Hrom do těch čar,“ ulevil si, když si vzpomněl na mapu, kterou našli v džunce. „Tenhle ostrov je jistě jen nějaké zásobovací a záložní stanoviště nebo něco podobného. To by bylo jediné možné vysvětlení. No, asi bych udělal líp, kdybych se podíval, jak se dostanu zpátky.“

Odstoupil od stromu o který se dosud opíral. Právě v tom okamžiku cosi hvízdlo a do kmene stromu se zabodl dobře mířený ostrý kris, malajský nůž. Biggles nevěděl kde se tu ten kris vzal a ani se po tom nesnažil pátrat. Jen sotva chápal, co se to tu přihodilo, a jen se vyděšeně ohlédl na kris, jehož střenka se ještě chvěla a jeho ocelová čepel se jasně blýskala ve světle měsíce. Přikrčil se a dal se na útěk.

V tom chvatu zahlédl řadu postav, míhajících se mezi stromy jako stíny ve vzdálenosti necelých deseti metrů; Biggles kličkoval jako zajíc a uháněl od nich pryč jak nejrychleji dokázal.

Neztrácel čas tím, že by sáhl po automatické pistoli; jeho protivníci byli příliš početní a příliš rozptýleni. Na pistoli ještě bude času dost až mě dohoní nebo až budu v

úzkých, pomyslel si Biggles a zamířil s kopce směrem ke skalnímu útesu.

Za ním se ozývaly výkřiky. Biggles jen doufal, že je Ginger zaslechne, a že je pochopí jako výstrahu, aby byl připraven rychle odplout, jakmile Biggles doběhne na břeh. Pokud se mu to ovšem vůbec podaří! Letec kličkoval, krčil se při zemi a skákal, ale uháněl stále vpřed. Když dorazil ke skalnímu útesu, zabočil prudce doprava a vyrazil zpátky po cestě, po níž sem přišel, třebaže to bylo za zcela jiných podmínek. Zpočátku se vůbec neohlížel a celou svou pozornost soustředil na překážky, které se mu stavěly do cesty. Když však doběhl na volné prostranství před místem, kde se skála začala svažovat do zátoky, odvážil se rychle ohlédnout.

To, co zahlédl, ho přimělo k ještě většímu tempu: jeho pronásledovatelé se shlukli a byli od něho necelých padesát kroků. Když dostihl protější stranu mýtiny, znovu se ohlédl a ke svému zděšení zjistil, že se tlupa blíží, že jsou nyní zřejmě rychlejší než on, když mají cestu volnou a kořist v dohledu.

Biggles nasadil ke konečnému spurtu. Shýbl se, protože před ním se stromu visela suchá větev, ale současně přehlédl balvan na cestě. Zakopl o něj a chvíli ze všech sil balancoval aby se udržel na nohou. V té rychlosti však mohla mít ztráta rovnováhy jediný výsledek: okamžik se ještě řítit, zoufale mávaje rukama a pak ztěžka dopadl na zem.

Ohlédl se vyděšeně na kris, jehož střenka se ještě chvěla.

Příšerné útočiště

Ginger stále ještě ležel na skalním útesu a upřeně se díval ven na moře, na místo, kde zmizela ponorka. Náhle uslyšel zvuky, které ho rázem zdvihly na nohy. Byl to jakýsi zmatený povyk, několik hlasů, které jako by na sebe pokřikovaly. Nezněly nijak přátelsky a pokud byl Gingerův předpoklad správný, nějak to souviselo s Bigglesem. Také tomu tak ve skutečnosti bylo. Když ten pokřik po několika vteřinách umlkl, vystřídán dupotem utíkajících nohou směřujících k němu, Gingerovy obavy vzrostly.

Přesto však neztratil odvahy. Uvědomoval si, že nemá význam utíkat, protože člun byl tak jako tak pryč, takže vlastně ani nebylo utíkat kam. Proto se Ginger vydal směrem, kde by se mohl ukrýt. Především se nabízela ona obrovská hnízda v korunách stromů, takže Ginger neváhal a na jeden ze stromů se vyšplhal. Když vylezl až nahoru a položil se tam na břicho, ucítil hrozný zápach, ale nijak na to nedbal, byl především soustředěn na rychle se blížící dupot a povyk.

Brzy se stal svědkem honičky. Při okraji skalního útesu kdosi utíkal, skákal po roztroušených kamenech a kličkoval kolem stromů a křovisek: byl to Biggles! Za ním se hnal s odhodláním vlčí smečky houf Dajaků či jiných domorodců. Na tu vzdálenost a při nedostatku světla nedokázal Ginger přesně zjistit, kdo to je, a ani o to nijak zvlášť nestál. Rozhodující bylo že ti chlapi jsou v

patách Bigglesovi a ten že utíká, aby si zachránil život, k jediné naději na únik – ke člunu. Ale člun tam nebyl!

Ginger byl z pomyšlení na tuto úděsnou skutečnost naprosto zničen. Jako by ochrnul a oněměl, náhle nevěděl, co podniknout. Jen sebou zmítal jako ve vysoké horečce a vytřeštěně zíral na tu honičku, neschopen jasné myšlenky nebo konkrétního činu. Má vystřelit? Kdyby to udělal. Biggles by se nejspíš zastavil. Právě toho se Ginger bál, protože by ho ta tlupa mohla dohonit. Ale bude-li zticha, komodor se požene dolů, kde zjistí, že tam není člun, ani Ginger! Co dělat?

To všechno běželo Gingerovi hlavou, zatímco sledoval, jak se ten závod blíží. Jeho myšlenky však zdaleka neměly logický sled, spíše to byla jen chaotická směs dojmů.

A právě ve chvíli, když byl Biggles zhruba na stejné úrovni jako Gingerovo hnízdo, přihodilo se najednou tolik věcí, že to vypadalo spíš jako zmatený sen. Začalo to tím, že Biggles zakopl o další balvan a provedl takový střemhlavý skok, že se v Gingerovi zatajil dech. Přitom se bezděky pohnul aby nakoukl, zda se snad Biggles nezranil. Konstrukce hnízda, spleteného snad ze shnilého proutí, však s takovou námahou nepočítala a tak se ta celá stavba s ostrým praskotem začala hroutit.

Ginger reagovat zcela automaticky. Aby se zachránil před pádem, zachytil se proutí, ale dříve než se mu to podařilo, rozmetl ho pěknou hromádku kolem dokola. Prsty přitom sevřel cosi měkkého a ucítil odporný zápach. Pak se podíval pod sebe, aby zjistil, co to vlastně drží.

To, co uviděl, bylo poslední kapkou, kterou přetekl pohár odolnosti jeho už beztak dost namáhaných nervů.

Uviděl nehybnou vytřeštěnou tvář, lidskou tvář, nebo spíše to, co kdysi bylo lidskou tvář, pokud lze ve výrazu malajského Dajaka nalézt cokoli lidského. Ani zaživa to jistě nebyl žádný krasavec, ale ten odporný vzhled v pokročilém stupni rozkladu prostě nelze popsat.

Když Ginger pohlédl do skelných mrtvolných očí a na šklebící se ústa s vyceněnými zuby, zatajil se v něm dech. Zapomněl kde je, co dělá, zapomněl co se děje pod ním, zkrátka zapomněl na všechno. Zděšeně vykřikl, vymrštil se, mávaje pažemi aby udržel rovnováhu, a v té chvíli ho vůbec nezajímalo, kam dopadne. Byl by vyskočil, i kdyby pod ním číhal vyhladovělý íev, protože myslel jen na jedno: aby byl z té hrůzné hrobky, kterou si zvolil za útočiště, co nejrychleji pryč.

Podvědomě si přitom povšiml tlupy mužů, která sem právě doběhla. Zarazili se, spustili zmatený povyk, vyřázeli různé skřeky a rychle couvali zpátky. Ginger právě dopadl na zem. Chvilku potichu a téměř bez dechu ležel. Pak potácivě vstal a v předklonu se vyjeveně rozhlížel. V dohledu nebyla živá duše. Muži zmizeli a zmizel i Biggles. Ginger byl najednou úplně sám, i když mu to připadalo zcela nemožné. Stále se ještě vytřeštěně rozhlížel a snažil se přinutit mozek, aby to všechno pochopil. Aby si uvědomil, že se jeho dočasné útočiště úplně zřítilo a jeho hrůzný obyvatel vypadl na skálu.

Samozřejmě ho nic nemohlo přimět k rychlejšímu odchodu. Otočil se a rovnou za nosem uháněl na pobřeží. Bigglesův úprk se podobal pádu střemhlav, zatímco Gingerův útěk byl zcela bezhlavý.

Dlouho to však netrvalo. Když Ginger zahnul za skalisko právě v místech, kde se svažovalo k mořskému písku, narazil na kohosi utíkajícího opačným směrem.

Oba měli tak naspěch, že se jeden druhému ani nevyhnuli, takže se srazili hlavami. Ginger uklouzl stranou jako míč na kluzkém fotbalovém hřišti a svalil se do houští, až to zapraštělo. Mlátil kolem sebe rukama nohama, mrskal se jako kapr na suchu, ale nakonec se z té houštiny dostal. Stanul jako zkamenělý a vykulil oči na Bigglese. Ten seděl na zemi, mnul si koleno, do něhož se při pádu uhodil, a tiše klel.

Ginger měl nepopsatelnou radost. „Pojď, Biggles!“ zasípal. „Pojď, půjdeme z tohoto děsného místa pryč!“

„To mám právě v úmyslu,“ odsekl mu nakvašeně Biggles. „Kde máš člun?“

Ginger se zajíkl. „Není tu,“ hlesl zkroušeně.

„Jak to myslíš – není tu?“

„Tak, že ten člun je prostě pryč.“

„Pryč? A kdo ho vzal?“

„Nikdo ho nevzal, on prostě vzal roha!“

„Zmizel? Zbláznil ses?“

„Chobotnice ho vzala,“ vysvětloval zmateně Ginger.

„Nekecej takové nesmysly!“ osopil se na něj Biggles. „To si myslíš, že ti uvěřím, že nějaká chobotnice vlezla do našeho člunu a odveslovala s ním pryč?“

„Ne – totiž, zrovna takhle to nebylo. Víš ...“

„Počkej, počkej!“ přerušil ho Biggles. „Abych tomu dobře rozuměl. Tak tedy člun je pryč. Je to tak?“

„Přesně tak!“

„No to je tedy dobré!“ zavrčel Biggles vztekle. „Takže aspoň teď víme, na čem jsme. Za chvíli mi můžeš vysvětlovat jak jsi o ten člun přišel, ale teď radši půjdeme dolů na pobřeží, zkrátka pryč odtud, protože ti hnědí tchoři by se mohli zase vrátit.“

„Já jsem je postrašil, že jo?“ ptal se Ginger, když už pospíchali dolů k moři.

„Kdepak postrašil! Postrašil to není to správné slovo. Představ si, že by ses procházel v noci někde po hřbitově a najednou by nějaká mrtvola vyvalila náhrobní kámen a s vřeštěním by vyskočila z hrobu. Nezděsil by ses? Já bych řekl, že bys dlouho nečekal, aby ses jí mohl něco zeptat!“

„To teda ne,“ souhlasil Ginger. „to určitě ne.“

„Tak vidíš!“

„Ale copak to místo je nějaké malajské pohřebiště? Jaký to má smysl?“

„Jaký to má smysl? Na těchhle ostrovech? Kdyby Malajci svého mrtvého chtěli pohřbít do země, nemohli by ho zahrabat příliš hluboko, protože k tomu nemají potřebné nářadí, a krokodýli by pak mrtvolu zase vyhrabali. Proto je Malajci pohřbívají na stromech, jenže tys náhodou našel nějaký prázdný hrob.“

„Povídali, že mu hráli.“ odsekl Ginger. „Ten nebožtík totiž byl doma, jenže já si ho nevšiml, když jsem tam lezl, na to můžeš vzít jed. A to vřeštění, které jsi zaslechl, to jsem byl já, když jsem se s mrtvolou poprvé seznámil. Fuj!“

„No to se tedy nedivím, že ti chlapi, co mi byli v patách, zmizeli, jako když do nich střílí,“ poznamenal Biggles a musel se při té vzpomínce usmát. „Ale nebudu zapírat, já jsem byl stejně vyděšený jako oni. To bys koukal, jak jsem to natíral, když jsem se zase postavil na nohy. Ale v tom běhu mi došlo co to asi bylo a tak jsem se vrátil, abych tě vzal s sebou. – Počkej, tohle by se nám mohlo hodit jako skříš, než si promluvíme, co podnikneme dál.“

Oba muži dorazili k mořskému pobřeží, dál však nepokračovali podél vody, ale klestili si cestu okrajem džungle. Brzy zapadli do narudlého stínu pod obrovitým přesličníkern.

„Tak, a teď mi pěkně pověz, co se vlastně stalo!“ vyzval Biggles Gingera. „Ale stručně! Všichni teď vědí, že na ostrově je minimálně jeden cizinec a tak bych se musel moc mýlit, kdyby se za námi co nejdřív nevydaly pátrací oddíly těch Malajců.“

„Tady v té tmě nás nikdy nenajdou.“ prohlásil optimisticky Ginger.

„Snad ne, ale určitě budou střežit každé místo, kde se dá přistávat, protože samozřejmě vědí, že kdokoli se sem dostal, musel připlout na člunu.“

„Jen tak mimochodem,“ zeptal se Ginger, který si teprve nyní uvědomil, proč sem vlastně přišli a co sám na vlastní oči spatřil, „neviděl jsi tu nějakou ponorku?“

Biggles si Gingera změřil pohledem. „Ne!“ odsekl. „A taky jsem neviděl žádné místo, kde by nějaká ponorka mohla být.“

„To já zase něco viděl!“ řekl Ginger důrazně.

Biggles sebou škubl. „Tys něco viděl? A co?“ vyhrkl.

„Já viděl ponorku.“

„A kde?“

„Zrovna tam vpředu na konci té zátoky – tamhle,“ ukázal Ginger.

„Cože? U toho skalního útesu?“

„Jo! Ta ponorka se totiž vynořila přímo z toho útesu.“

„Vynořila se přímo z toho útesu – co to, člověče, blábolíš?“

„Říkám ti, že jsem tu ponorku viděl, jak se vynořila ze skalního útesu a vyplula na širé moře. Určitě tam musí být díra – snad nějaká jeskyně.“ Pak Ginger stručně popsal, jak to podmořské plavidlo nejdříve slyšel a teprve potom spatřil. Pak pokračoval v popisu svých příhod od okamžiku, kdy první chobotnice odtáhla jejich člun od břehu ostrůvku směrem do moře.

„Těbůh! To sis s nimi užil pěknou noc,“ podotkl Biggles, když Ginger domluvil. „To už se nedivím, žeš byl tak bez sebe, když jsi do mě vrazil. A co teď podnikneme? Tohle je tedy to místo, které jsme hledali, o tom už není pochyb. Jenže nám to zatím k ničemu není, pokud nenajdeme nějaký způsob, jak se dostat na místo schůzky.“

„Nemyslíš, že bychom si mohli postavit nějakou pramici?“ navrhl Ginger plný naděje.

Biggles se na něj jen smutně podíval. „Už jsi někdy zkoušel postavit si pramici?“ zeptal se ho.

„Ještě ne.“

„Tak to nedělej! Já to totiž už zkoušel. Jo, v románech se to pěkně popisuje, ale tomu nevěř, hochu! A kromě toho, já ani netoužím plout na pramici po moří, kde je plno chobotnic. Po tom všem, cos mi vykládal, by mi ani parník nebyl dost velký. Ale ono je to všechno jedno: teď, když nás vypátrali, nám tady na tom ostrově nebude moc do smíchu, ledaže bys souhlasil s tím, že bychom se tu na chvíli uvelebili. Ale jakmile se ti holomci z toho leknutí vzpamatují, určitě se vrátí, a já ty zbraně, co mají u sebe, nemám rád.“

„Jaké zbraně to jsou?“

„Je to takzvaný kris – kříženec tesáku se sekyrou. Moc škaredý nástroj!“

„Copak oni nemají střelné zbraně?“

„Asi ne, jinak by po mně určitě práskli, na to vem jed.“

„A co se vlastně stalo?“ vyzvídal Ginger. „Myslím, jak ses k nim vlastně dostal?“

Biggles popsal několika slovy své dobrodružství. Když skončil, začínala obloha blednout a komodor se s obavami rozhlédl po pobřeží.

„Podívej se, začíná svítat,“ poznamenal. „Uděláme líp, když si najdeme nějakou lepší skrýš než je tahle. Nějakou, kde bychom mohli strávit celý den. Nejdříve se ale musíme přesvědčit, že už není naděje, abychom ten člun dostali zpátky. Pokud se dostaneme tamhle vpravo, kde břeh stoupá, uvidíme na ten ostrůvek. Pojd'me! Ale pořádně koukej, co kdyby tu byl některý z těch umouněnců.“

Kde je torpédoborec?

Oba muži se vydali podél pobřeží. Drželi se přitom tak těsně při okraji džungle, jak to jen bylo možné. Protože se rychle rozednívalo, dali se do vytrvalého poklusu. Dorazili velmi brzy na konec zátoky, kde byla džungle u moře v takové blízkosti, že se museli zastavit.

„Pojď sem, Gingere, budeme si muset prokletit cestu tímhle neřádem,“ řekl Biggles a vkročil do podrostu, aby se dostal na vrcholek vyvýšeniny, o níž se předtím zmiňoval.

Chůze byla obtížná. Oba letci museli několikrát obcházet padlé stromy obalené přilnavými cizopasníky, do zátoky však dorazili v pravou chvíli. Celí udýchaní a rozcuchaní se začali rozhlížet po mořském břehu.

„Koukej!“ vykřikl radostně Biggles a také Ginger zajásal, neboť tam pěkně na suchu ležel jejich člun. Kýlem v písku, právě za skalnatým výstupkem, kam ho patrně vynesl mořský příboj.

„Bylo by lepší ho někde schovat.“ usoudil Biggles. „Kdyby na něj někdo přišel, pak už by bylo pozdě.“

Vydali se znovu na cestu, tentokrát s kopce dolů ke člunu.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Ginger, když konečně dorazili ke svému plavidlu a s úlevou konstatovali, že člun není vůbec poškozen a že i vesla jsou na svém místě.

Biggles rychle uvažoval. „Musíme se dostat ven za ten ostrůvek, jak jsme si to ujednali se Sullivanem,“ odpověděl: „Ale já se musím přiznat, že mám sto chutí podívat se na to místo odkud vyplula ponorka a pořádně si to tam prohlédnout. Určitě je tam nějaká jeskyně nebo skrytá zátoka. Je to sice trochu nebezpečné, ale někdy se na to podívat musíme, abychom věděli na čem jsme. Celý tenhle požehnaný ostrov do povětří vyhodit nemůžeme, a koneckonců bychom mohli celé týdny bombardovat jen stromy a životně důležitou ponorkovou základnu bychom vůbec nezasáhli.“

„Tak dobrá, když tam chceš jít, myslím, že není příhodnější doba než právě tahle,“ souhlasil Ginger.

„Jak dlouho nám potrvá, než se tam dostaneme?“

„Asi deset minut, řekl bych, že ne déle. Je to přesně na opačném konci zátoky.“

„Tak se na to pojďme podívat!“ rozhodl Biggles, který si však moc dobře uvědomoval, že je to zoufale odvážný podnik. Ale jak řekl, stejně by se na to místo museli některý den podívat a sotva mohli doufat, že bude lepší příležitost než právě teď.

Oba muži tedy odstrčili člun do průzračné vody a nasedli. Biggles se chopil vesel a za chvíli už lehce klouzali po vodě ke svému cíli. Drželi se však tak těsně při břehu, aby je někdo nezahlédl.

Když dorazili na druhý konec zátoky, přestal Biggles veslovat, ale člun plul dál setrvačností kolem skalnatého výběžku. Chvíli se Biggles díval dychtivě před sebe, ale pak zůstal zírat v údivu: před sebou měl rovnou skalní stěnu, v níž nebyla ani jeskyně, ani rozsedlina. Od bujně zeleného porostu v patnáctitmetrové

výšce nad hladinou spadala skalní stěna kolmo dolů až k tyrkysovým čeřícím se vlnkám, celistvá a neporušená.

Biggles se obrátil na Gintera, a tázavě se na něj podíval. „Tak co ty na to?“

Ginger byl v rozpacích. Ještě nikdy ve svém životě neměl tak nepříjemný pocit. „Nevím, co si o tom mám myslet, věř mi!“ odpověděl zmateně.

„Snad mě nebudeš chtít přesvědčovat, že se ta ponorka vynořila rovnou tadyhle ze skály?“

Ginger zavrtěl hlavou. „Ne, to ne,“ řekl. „Ta skála je pevná, tu by mohlo odstranit jen zemětřesení.“

„Tak co mi tedy řekneš?“ naléhal Biggles.

„Nevím, když se na tu stěnu dívám, musím mlčet jako ryba,“ usmál se rozpačitě Ginger.

„Víš určitě, že tohle je to správné místo?“

„Zcela určitě!“

„Pak jsme se tedy dostali do světa zázraků,“ prohodil ironicky Biggles a ponořil vesla opět do vody. „Co chceš dělat?“

„Co bych dělal, vrátím se na ten ostrůvek. Nemá smysl abychom tady okouněli a koukali na holou stěnu. Je to poněkud jednotvárné, nezdá se ti? Už mě to nudí.“

Pak už mlčeli. Biggles vesloval zpátky přes zátoku, pak zahnul za ostrůvek, takže byli před pohledy od hlavního ostrova skryti.

„Nezapomeň, že se to tady hemží chobotnicama.“ varoval Ginger Bigglese.

„Chtěl jsi snad říct ‚chobotnicemi‘, ne?“ opravil ho Biggles.

„Prosím tě, co na tom?“ odporoval Ginger. „Kdybys tady strávil minulou noc, tak bych tě chtěl vidět. Vsadím se, že bys nemluvil líp.“

„Řekl bych, že tu za denního světla bude dost bezpečno.“

„Ale co si počneme, až se setmí?“

„Odplujeme,“ odpověděl Biggles. „Pojď, vytáhneme člun na břeh. Teď můžeme na všechno zapomenout; den přechkáme tady ve stínu téhle skály.“ Biggles ukázal k útesu zdvínajícímu se na užším konci ostrůvku.

Zbytek dne vypadal spíš jako piknik. Slunce jasně zářilo, ale slabá bríza vanoucí od moře mírnila horko v příjemné teplo, zatímco voda a potraviny, které jim Sullivan naložil do člunu, zaháněly pocit žízně a hladu. Nějakou dobu si oba muži povídali o záhadě té ponorky. Biggles byl značně skeptický a nijak se tím netajil, takže nakonec začal o existenci té ponorky pochybovat i Ginger.

„Mám dojem, žeš tu ponorku vůbec neviděl. Ty si jen myslíš, žeš ji viděl,“ prohlásil Biggles.

Po obědě si oba střídavě zdřímli; jeden měl vždycky hlídku a druhý odpočíval, ale ani jeden z nich nezaslechl ani nezahlédl divochy, kteří – to už oba letci věděli – tady na ostrově určitě byli.

„Řekl bych, že ti muži patřili ke kočovnému kmeni Dajaků,“ usoudil nakonec Biggles, když slunce začalo klesat k západnímu obzoru. „Mám dojem, že domorodci v těchhle částech ostrova jsou skutečná sebranka, že by člověka oddělali pro pár bot. Připadá mi to, jako kdybychom se my oba pomátli na rozumu a jako kdyby všechno tady byl jenom náš klam. Jako kdyby tu vůbec nikdo nebyl. Ale – krucipísek! Co se to zase děje?“

Biggles vyskočil jako kdyby ho něco kouslo, když nad nimi náhle zahučel motor letadla. Měli dojem, že je někde těsně vedle. Také Ginger se vymrštil jako pružina

a oba zvědavě nakukovali za skálu. Naskytla se jim nevysvětlitelná podívaná, takže nějakou dobu jen mlčky zírali. Na modré hladině průzračné vody se na druhém konci zátoky vznášel malý hydroplán. Na vodě se stříbřitě vlnil jeho odraz. Jak jen se tam to letadlo dostalo, když je předtím neviděli ani neslyšeli? Byla to záhada odporující všem pravidlům logického myšlení. Na klidné úvahy však nebyl čas: letadlo se rozjelo po moři s takovým hlomozem, že vyplašilo všechny papoušky, kteří s křikem vzlétli do vzduchu. Za letadlem se vznesla i blýskavá vodní sprška a pak už se hydroplán šplhal vysoko do oblak.

Biggles se natáhl do písku a přitáhl k sobě i Gingera. „Tak co o tom víš?“ vyjel na něj.

„O čem?“

„No o tom hydroplánu!“

„O letadle? Tys přece žádné letadlo neviděl, ty si jen myslíš, žeš ho viděl,“ poškleboval se Ginger a oplácel Bigglesovi, že si ho předtím dobíral s ponorkou.

Letadlo se mihlo v jejich zorném poli a šplhalo nahoru, nabíralo výšku. Ani jeden z obou letců nevěděl, co k tomu říci. Pozorovali ho, až byla z letadla na modré obloze jen malá skvrnka. Pak se hukot motoru znovu ozval a oba muži sledovali, že se letadlo vrací.

„Řekl bych, že si vyletělo na výzvědný let,“ podotkl klidně Biggles. „To není špatný nápad. Ten chlap v letadle má z té výšky rozhled všemi směry na vzdálenost aspoň osmdesáti kilometrů – to je o něco lepší, než když my je špehujeme z našeho člunu.“

„Třeba se díval po té džunee.“ poznamenal Ginger.

„To je docela dobře možné.“ souhlasil Biggles. „Pozor, obrať se tváří k zemi! Lidskou tvař dívající se

nahoru může letec zahlédnout mnohem snáze než stovku mužů hledících k zemi.“

Sklonili tedy hlavu a každý jen koutkem oka zahlédl, jak hydroplán sklouzl na vodu. Jeho dlouhé plováky políbily hladinu a pak letadlo jelo asi padesát metrů směrem k jejich skalisku, aby se tam zastavilo. Pak se znovu ozval hukot, to když se motor letadla rozeřval a hydroplán zmizel za skalním výčnělkem. Hluk ustal. Oba marně čekali, že se znovu ozve. Nad krajinou, která s blížícím se soumrakem nabývala barvy slézu, se znovu rozhostilo ticho.

Biggles začal sbírat obsah svých kapes, který roztrousil po zemi.

„Co máme teď na programu?“ zeptal se Ginger.

„Já odtud odjedu.“ řekl klidně Biggles.

„To ti chválím,“ prohlásil Ginger s vřelým souhlasem. „Nastává čas chobotnic.“

Jak bývá v tropech obvyklé, noc kolem nich nastala velmi rychle. Když se chystali vyrazit, byla už skoro tma.

„Kudy?“ zeptal se Ginger, když zaujal místo ve člunu.

„Chci se ještě jednou podívat na tu skalní stěnu,“ prohlásil Biggles.

„V téhle tmě toho moc neuvidíš.“

„Myslím, že to bude stačit.“

Biggles sice neřekl, co by tam rád našel, ale když jeho člun obeplul skalní výběžek a odhalil tajemství zmizení hydroplanu, neprojevil nejmenší údiv. V čele té skalní stěny zcela dole u vodní hladiny zela velká černá díra vypadající jako ústí nějakého tunelu.

„Že mě to hned nenapadlo! Vždyť na tohle by přišel i úplný idiot,“ konstatoval Biggles nevrle.

„Na co by přišel?“

„Na to, že tu je jeskyně, která je přístupná při nízké vodě, za odlivu, a je pod vodou za přílivu. Byl přece příliv, když jsme sem dnes ráno připluli.“

„To je výborné.“ zněla Gingerova roztržitá odpověď; jen nebylo jasné, zda Ginger hovoří o způsobu, jímž Biggles rozluštil problém jeskyně, či o jeskyni samotné. „Chceš se podívat dovnitř?“ zeptal se ještě.

„Ne. Podíval bych se tam samozřejmě docela rád.“ přiznal Bigles, „ale nemyslím si, že by to byl od velícího generála nejlepší nápad. My jsme teď to tajemství odhalili a musíme naše poznatky předat Sullivanovi, než budeme riskovat další nebezpečí. On musí být informován, musí mít možnost poslat svým lidem doma zprávu, pokud by se nám přihodilo něco nemilého. Až tenhle úkol splníme, určité se sem ještě vrátíme a všechno to tady důkladně prohlédneme. Kdybychom se totiž pak dostali do nějaké bryndy, nebudou naše drahocenné životy už tak důležité.“

„Mluv za sebe,“ zavrčel Ginger.

Biggles se jemně usmál, zabral vesly a za chvíli se už ostrov rozplynul v temném pozadí noci.

„Chceš se podívat po Sullivanovi?“ ptal se Ginger.

„Samozřejmě,“ odpověděl Biggles. „Budeme tam poněkud předčasně.“

„To nevádí. Nechtěl bych hřešit na to, že jsme měli trochu štěstí a tu jeskyni objevili. Hrozně rád bych se už té zprávy zbavil, než se přihodí něco, co nám zasáhne do života.“

„A co by se mohlo přihodit?“

„Na to se mě neptej. Copak jsem vědma? Ale už bys měl vědět, že se při těchto našich dobrodružstvích

obvykle v kritické chvíli přihodí něco, co nám udělá čáru přes rozpočet.“

Ginger neodpověděl a uvelebil se ve člunu, aby se mu čekalo co nej pohodlněji.

Když dorazili konečně na místo schůzky a neměli nic na práci, v té smolně černé tmě jim čas ubíhal velmi pomalu.

„Už je nejvyšší čas, aby se tu objevili,“ zavrčel Biggles a upřeně se zahleděl do tmy směrem na širé moře.

Uplynula další čtvrt hodina a Biggles začal být jako na trní. „To je tedy legrace,“ řekl jakoby sám k sobě. „Nemohli jsme je nějak minout?“

Ginger na to neřekl nic. Biggles vyslovil to, co napadlo i jeho, a tak neměl, co by k tomu dodal.

Následující půlhodina byla ta nejdelší, na kterou se kdy mohli upamatovat. „Začíná to vypadat, že jsem měl pravdu,“ usoudil Biggles.

„V čem?“

„No že se nám to začíná hatit.“

„Ale snad se torpédoborci nic nepříhodilo?“

„Tak proč tady už dávno není?“

„Přiznávám, že na to sám nemám odpověď.“ řekl Ginger.

Uplynula další půlhodina, než se Biggles vytrhl ze svého soustředěného naslouchání. „Myslím, že nemá velký smysl, abychom tu dál čekali.“ usoudil s trpkostí v hlase. „Sullivan nepřijede, jinak by tu už dávno byl.“

Ginger sotva vnímal závěr toho, co Biggles říkal. Náhle totiž ztrnul a napjatě poslouchal. „Poslouchej!“ řekl tiše. „Něco slyším. Co to je?“

Odkudsi z velké dálky se ze širého moře rozléhal hluboký dunivý zvuk. Na okamžik ustal, pak se stupňoval a nato zase umkl. O chvíli později se to dunění opakovalo, a pak znovu, poněkud hlasitěji.

„Nepřipomíná ti ten rachot něco?“ zeptal se najednou Biggles s podivným důrazem.

„Kdybychom byli blízko námořního leteckého přístavu, řekl bych, že to je hydroplán, který popojíždí po moři,“ odpověděl rozvážně Ginger.

„Mám dojem, žes na to kápl,“ souhlasil Biggles.

„Ty myslíš ...“

„Že to je Algy, který sem pro nás jede po moři v letadle. Torpédoborci se asi něco stalo.“

Ginger pocítil slabou nevolnost. „Jdi, prosím tě! Doufám, že se tentokrát mylíš.“ oponoval.

„Uvidíme,“ odpověděl Biggles pochybovačně. „Jedno je jisté,“ pokračoval, když se ten hukot v temné noci ozval již poměrně blízko, „je to letadlo, a pokud to není Algy, tak nás brzy povevou – bradou vzhůru ve slané vodě a bez vesla, jak říkají námořníci.“

Dunění se stále blížilo a z něho se dalo už velmi snadno vytušit, co se děje. Kdosi, kdo seděl v kabině letadla, otevíral škrticí klapku motoru a jakmile se letoun rozjel, zase ji přivřel.

„Nerad bych, aby nás tu potopil,“ vykřikl náhle Biggles a vstal.

Vyčkal až dunění motoru zase ustalo, přiložil ruce k ústům v podobě trychtýře a pokusil se o polohlasný letecky pozdrav.

Vzápětí jim odpovědělo stejné zavolání. Oba muži poznali hlas Algyho a veslovali k němu. Za minutu se před nimi objevily nejasné temné obrysy letadla

Nemesis. Biggles popohnal svůj člun a jeho před' se otřela o trup hydroplánu právě pod kabinou.

Algy vykoukl. „Ahoj!“ křikl pilot a vypnul zapalování.

„Ahoj!“ odpověděl rozmrzele Biggles. „Co si vlastně myslíš, že tu na širém moři děláš kravál, jako kdybys byl doma? Kde je torpédoborec?“

„Ten byl dneska ráno torpédován, aspoň mám ten dojem.“

Biggles zkameněl. „Kristepane!“ vyrazil ze sebe. „A potopil se?“

„Ne, Sullivanovi se podařilo dostat se s ním ke břehu.“

Biggles stál ve člunu a vyrovnával rovnováhu. „Rychle mi o tom povídej!“ vyzval Algyho.

„Tady není vlastně co povídat,“ odpověděl Algy prostě. „Torpédoborec čekal v té malé zátoce u ostrova Hastings – kotvil tam, jak víš. Já jsem se právě rozjel s letadlem ke břehu a díval jsem se na něj, když mě div nerozmázla vzduchová vlna při obrovském výbuchu. Pak jsem vykoukl a viděl jsem jen mračno dýmu nad *Seafretem*. Loď to dostala. Sullivan spustil kotevní lano a přirazil s lodí rovnou ke břehu, asi padesát metrů od místa, kde jsem stál.“

„Jsou nějaké ztráty na životech?“

„Nejsou.“

„Chvála Bohu, aspoň to. A co dělá Sullivan?“

„Sedí na břehu a kleje jako pohan. Námořníci vytáhli na břeh spoustu zásob a postavili si tam tábor.“

„Hergot! Ti žlutí chlapi se asi pominuli, že vyvádějí takové věci! Vždyť ono to vypadá jako by se docela záměrně pokoušeli rozpoutat válku!“

„Ale to ne,“ nesouhlasil Algy. „Jak říká Sullivan: kdopak může s jistotou tvrdit, že to bylo torpédo? Nikdo nic neviděl ani před výbuchem, ani po něm. Kapitán říká, že kdyby přijel domů a řekl, že se jeho loď potopila protože byla torpedována, na admiraltě by se mu určitě vysmáli. V dobách míru přece nikdo torpéda nevypaluje.“

„Ale to mě podržte!“

„My sice dobře víme, že ta pakáž je pálí, ale těžko to budeme dokazovat, zvlášť když ani nevíme, koho z toho vinit.“

„No jo, to je vlastně pravda.“ připustil Biggles. „Tak Sullivan je pořád ještě na Hastingsu?“

„Jo, a asi tam ještě nějakou dobu pobude.“

„A on nevolal radiotelegraficky o pomoc?“

„Ne. Řekl si, že by jeho volání SOS zachytili nejen naši, ale i nepřítel, a že by si tím koledoval o další průšvih. Že bude lepší zůstat u břehu a pár dní mlčet. Měli jsme poradu a usoudili jsme, že musíme především zaletět pro vás.“

„To jste usoudili správně,“ pokýval hlavou Biggles. „A viděl jsi tu ponorku?“

„Neviděl jsem vůbec nic. Napadlo mě sice, že bych se měl pokusit ji vypátrat, ale k čemu by to bylo? I kdybych ji uviděl, stejně bych nemohl nic podniknout. A kdyby pak ona vyplula na hladinu a uviděla mě, byl by to malér. Zatím to totiž vypadá, že ti lidé ještě netuší, že tu máme taky letadlo. Oni jen vystřelili na torpédoborec a pak se ztratili.“

„Taky myslím, že to tak bude,“ připustil Biggles.

„Jestli chceš na palubu, tak sebou hoď abychom se dostali zpátky!“

„Ne tak zhurta, ještě chvíli počkej!“ bránil se Biggles. „Nech mě chvíli přemýšlet!“

Biggles se opřel o bok hydroplánu a hluboce se zamyslel. A když se znovu pohnul, byl už pevně rozhodnut. „Ne, já se s tebou domů nevrátím,“ řekl. „Ty se nevrátíš?“

„Ne.“

„A co tady chceš dělat?“

„Zůstanu tady. Poslechni, věci se mají takhle. A pamatuj si, co teď řeknu, budeš to muset opakovat Sullivanovi. Tím místem, které jsme hledali, je *Sloní ostrov*. Uprostřed skalní stěny na východní straně – skoro naproti nám je jeskyně. Nevím, kam vede, ale uvnitř je ponorka a letadlo, my jsme je viděli. Pokud je to nějaké podzemní jezero nebo něco podobného, tak nemá vůbec smysl abychom to bombardovali ze vzduchu, proto jsem se tedy rozhodl vypátrat, co to vlastně je. Vchod do jeskyně je za přílivu zatopen, takže všechno, co podnikneme, budeme muset podniknout za odlivu. To je alespoň můj názor. Ted' odliv je. Jakmile vyjde měsíc, zajedeme s Gingerem do té jeskyně a prohlédneme si to podzemní válečné skladiště. Ty zůstaň tady, nebo ještě líp: odklid' se jen za ten ostrůvek, tam tě od břehu nebude vidět, ale nepřibližuj se příliš ke skalám, protože bys mohl najít v kabině nějakou chobotnici, až budeš chtít zase odletět. A nedělej větší hluk než je nezbytně třeba, mohli by tě slyšet. Tak co, jak se ti tenhle program zamlouvá?“

Algy chvíli váhal. „Nemůžu říct, že by mě to nadchlo,“ přiznal s pochybami. „Myslíš, že je nutné, aby ses vystavoval nebezpečí, které ti hrozí v jeskyni?“

„Je to naprosto nutné,“ prohlásil Biggles. „Copak vůbec máme nějakou volbu? Jak to vidím já, mohlo by celé britské loďstvo, které je na Dálném Východě, do tohohle ostrova pálit několik týdnů, a těm chlapům to neuškodí víc, než že je z toho kraválu rozbolí hlava. Abychom je vytáhli na denní světlo, budeme potřebovat účinnější metody. Ale dokud přesně nevíme, co máme vlastně zničit, nemůžeme posoudit, jakých metod bychom měli použít.“

„Ano, to je pravda,“ připustil Algy. „Ale co si pomyslí Sullivan, když se nevrátíme?“

„At' si myslí, co chce.“

„Doufám, že neprovede nic nerozvážného.“

„Já taky doufám – ale protože mu nemůžeme podat zprávu, musíme se do toho dát sami.“

„Správně,“ souhlasil Algy. „Pokud jsi spokojen ty, tak pro mě je to úplně v pořádku. Zajedu s letadlem k tomu ostrůvku, co jsi o něm mluvil. Víš, kde to je?“

„Vím to moc dobře. Hod' mi sem lano! My tam letadlo odtáhneme, není to nijak daleko a já bych byl radši, kdybys nemusel natáčet motory.“

Zatímco letci táhli Nemesis do úkrytu, vyhoupl se na oblohu měsíc. Letoun umístili za vysokým hřebenem trochu narychlo, protože Biggles se skutečně obával, že by je lidé na ostrově mohli zahlédnout nebo uslyšet. Nešlo mu ani tak o jejich osobní bezpečnost, jako spíše o to, aby jim vyšel plán. Jak Biggles svým druhům vysvětlil, kdyby došlo k nejhoršímu, vždycky by ještě mohli odletět, pokud ovšem letadlo bude nedaleko a připraveno k okamžitému odletu. A tak šance, že se odtud dostanou ve zdraví, byla velká.

„Ví někdo, kolik je hodin?“ zeptal se Biggles, když letadlo spustilo svou malou kotvu do vody, v těch místech hluboké asi deset metrů.

„Za pár minut bude půlnoc,“ odpověděl Algy a pohlédl na hodinky na palubní desce. „Chceš se vypravit hned teď?“

„Ne, nemyslím.“ odpověděl Biggles. „Z historie víme, že právě hodina před svítáním je ta nejlepší, pokud chcete zastihnout lidi v dřímotách nebo provést nějakou lumpárnu. Proto ještě počkám. Prosím tě, připrav, mi elektrickou svítilnu, budeme ji asi potřebovat.“

Algy odešel do kabiny, vzal tam malou elektrickou lampu ve tvaru pochodně a podal ji dolů Bigglesovi, stále ještě stojícímu ve člunu. „Ještě nějaké přání?“ zeptal se.

„Ne, myslím, že tohle je všechno,“ odpověděl Biggles rozvážně. „Bereme si taky pistole, ale já si myslím, že je nebudeme potřebovat, fakt. Pokud budeme mít štěstí, tak zítra tenhle podnik, skončí. Musím říct, že bych toho nelitoval,“ dodal zamyšleně.

O dvě hodiny později vyrazil Biggles se svým člunem na jedno z nejodvážnějších dobrodružství svého života.

V pasti

Lahodný větřík přinášející něžnou vůni tropického koření způsoboval, že voda, která narážela na příď člunu, se čeřila a jemně šplouchala. Člun se pod mírným nápoem vesel pomalu šinul kolem skalního výstupku a přibližoval se k jeskyni. Když byli blíž, viděli, že je ta jeskyně mnohem větší než se zpočátku domnívali. Kromě vytrvalého pleskání drobných vlnek do skalní stěny a občasného vzdáleného krokodýlího hlasu bylo naprosté ticho. Ginger měl však přesto dojem, že ovzduší je nabitó hrozbou a že jsou tu všude přítomny věci nevídané.

Centimetr po centimetru se oba muži blížili ke svému cíli. Biggles zabral levým veslem hodně zhluboka a člun se sunul dál v takové blízkosti skalního útesu, že se ho Ginger mohl nataženou rukou snadno dotknout. Po minutě už se příď lodi dívala do otvoru ve skalní stěně. Uplynula další minuta a oba muži upřeně pozorovali jeskyni. Její vstupní otvor byl temný jako ústí chodby do uhelného dolu. Nikdo z nich neřekl ani slovo protože oba velmi dobře věděli, že se za těchto podmínek zvuk lidského hlasu nese hodně daleko

Další zabrání levým veslem stočilo příď přímo do prázdného prostoru: následoval záběr oběma vesly a člun se ocitl uvnitř jeskyně. Pohltila je temnota, jakou Ginger ještě nikdy předtím nezažil. Nebyla to obyčejná temnota, nebyla to temnota bezměsíčné noci, byla to naprostá absence světla, temnota úplné slepoty.

Ze středu člunu vyskočil s jemným cvaknutím proud světla, který tuto tmu prořal jako pevný bílý kužel: to Biggles rozsvítil. Příliš ho netěšilo, že svou svítilnu musí použít, ale uvědomoval si, že další cesta jeskyní bez jakéhokoli osvětlení by byla bezúčelná, ne-li dokonce nemožná. A pokud by tu byly rozestaveny hlídky, určitě by zahlédly i žluté světélko sirky; Biggles usoudil, že se v žádném případě nemohou vyhnout nebezpečí že budou zpozorováni. Proto použil svítilnu, připraven ji okamžitě zhasnout, jakmile by se ozval poplašný signál.

V jeskyni však dále vládlo ticho. Kolečko světla pomalu ohledávalo stěny jeskyně, těkalo sem a tam, nahoru a dolů, ale odhalovalo jen půlkruhový skalnatý oblouk, jehož základnu tvořila tichá, mlčící voda: a ta, jak se zdálo, proudila rovnou do srdce ostrova.

Ozvalo se druhé cvaknutí, to Biggles zhasnul. Za chvíli Ginger pocítil, že člun pluje dál. Začal se náhle bát, jak tak klouzali temným prostorem jeskyně, v němž jediným zvukem bylo slabé šplouchání vesel, nořících se do vody a opět se vynořujících. Ginger byl zvědav, jak dlouho se Bigglesovi podaří udržet člun v přímém směru. Trvalo to déle, než předpokládal. Teprve po několika minutách bok člunu jemně zavadil o drsnou stěnu jeskyně. Jejich postup se teď zpomalil, protože Biggles nerozsvítil, ale tápal po skalní stěně dlaněmi a člun uváděl do pohybu tím, že se prsty přitahoval za výčnělky ve skále. Jakmile si to Ginger uvědomil, připojil se, aby také pomohl.

Bylo těžké odhadnout, jak dlouho takhle pluli, ale jistě uplynulo dobrých pár minut, když Gingerovo varovné syknutí Bigglese přimělo aby od tohoto způsobu upustil. Seděl totiž u vesel, obrácen zády k přídi člunu a

nemohl vidět dopředu. Po Gingerově varování se rychle otočil a sám viděl, co upoutalo přítelovu pozornost: v jisté vzdálenosti – sotva se dalo přesně určit jak daleko – se před nimi zjevil půlkruh modravého světla. Biggles si uvědomil, že se blíží ke konci tunelu.

Rychle odrazil člun od stěny, chopil se vesel a několika záběry loďku zcela otočil; pak začal veslovat zpátky, směrem k onomu světlu, které sem – Jak brzy upozoroval – vrhal měsíc. Člun otočil proto, aby jeho příď ukazovala správným směrem, kdyby se náhodou strhl poplach a oni museli ustupovat.

Jejich nervy byly stále napjatější. Ginger se pevně držel boku člunu aby zklidnil své chvějící se prsty, a současně natahoval krk, aby viděl co se před nimi děje; tušil totiž, že by se v každém okamžiku mohlo něco přihodit, něco skutečně vážného. Avšak k jeho údivu a samozřejmě také k jeho úlevě se nepříhodilo vůbec nic. Člun plul nekonečně pomalu k východu, až se jim konečně naskytla možnost vyhlédnout z jeskyně ven. V ošidném světle bylo nejprve obtížné vypátrat, co to tam vlastně je, ale když si celou tu scénu postupně úsek po úseku prohlíželi, začala se situace vyjasňovat.

Biggles si okamžitě uvědomil, že se dívá do jakéhosi starého kráteru, že to je kráter nějaké dávno vyhaslé sopky, zaplněný vodou. Ta se tam dostala pravděpodobně tímž kanálem, jímž právě propluli a který kdysi dávno vznikl zřejmě tlakem plynů, když byla skála ještě v tekutém nebo polotekutém stavu. Ostrov sám byl zcela jistě vrcholem bývalé sopky, která zůstala dutá, když se tekuté hmoty začaly postupně ochlazovat.

Boční stěny kráteru nebyly příliš vysoké: strmé klesaly z výšky třiceti až padesáti metrů. Končily ovšem

přímo ve vodě; nedaleko od jejich člunu byla skalní stěna členitější, takže se jinak strmé úbočí dalo zlézt. Biggles tam také zpozoroval stezku, jíž se posádka zřejmě dostávala do ponorky ze svých obydlí a zase zpátky. Ta obydlí byla zřízena na poloviční cestě za skalním útesem. Právě nyní odpočívalo u jakéhosi kamenného mola na úpatí zmíněného srázu nehybné temné těleso.

Když se Biggles v sobě vypořádal s dojmy, které u něho obhlídka vyvolala, pocítil kdesi hluboko ve svém nitru závist i obdiv k tomu člověku, který toto místo objevil a proměnil v základnu pro ponorky; vždyť taková jeskyně byla mnohem dokonalejším úkrytem než jakýkoli jiný, který by vytvořila lidská ruka. Uvědomil si dále, že i kdyby ten ostrov přeletěl a povšiml si odlesku vodní hladiny v kráteru, byl by to určitě považoval jen za nějaké jezírko. Budovy totiž byly vystavěny přímo z kamene skalních stěn, případně byly maskovány tak, aby se skále dokonale podobaly.

Tyto budovy nyní Biggles podrobně zkoumal zkušeným okem leteckého pozorovatele. Byly celkem čtyři a nebylo v nich vidět jediné světélko. Tři budovy, umístěné níže, byly dlouhé a rozložitě, zřejmě to byly obytné stavby nebo skladiště, která se na tomto místě dala očekávat. Horní budova stála skoro na okraji kráteru, měla čtverhranný půdorys a byla menší. Biggles nejprve nechápal, jakému účelu slouží, pak si ale povšiml antény, lesknoucí se proti obloze jako pavučina ozářená měsícem, a pochopil: byla to vysílací stanice.

Kromě ponorky tam byl na vodě už jen jediný předmět: hned za ponorkou se na vodě nedaleko úpatí skalní stezky houpal hydroplán se složenými křídly. Bylo okamžitě zřejmé, jak toto letadlo používali. Z kráteru

přímo startovat nemohlo, ale s křídly složenými k trupu snadno proplul tunelem či jeskyní ven na volné moře, tam se křídla upevnila do letové polohy a hydroplán mohl podle libosti manévrovat.

Zdálo se, že tam není už nic, co by si zasluhovalo jejich pozornosti. Biggles se už chystal na zpáteční cestu, spokojen s výsledkem jejich průzkumu, když ho vzal Ginger za loket a ukázal dopředu. Ginger totiž ze svého místa viděl o kousek dál. Biggles nejprve nechápal, co mu to Ginger ukazuje, ale když zabral vesly a stočil člun naznačeným směrem, zahlédl také on úzkou rozsedlinu, jakýsi otvor ve skalní stěně, vzdálený od nich jen několik metrů. Slabý záběr vesla je dovedl k rozsedlině, při dalším záběru projeli a užasli nad tím, co viděli. Vypadalo to, že toto místo je jakýsi vedlejší kráter, velmi malý, ne větší než normální dům, zato však měl všechny stěny zcela svislé. Byl to také přírodní útvar, byť poněkud neobvyklý, ale Bigglese zajímalo jen to, co viděl na vodní hladině. Nemohl se mýlit! Tyhle kulaté předměty připomínající námořní bóje a opatřené ostny mohly být jediné miny, a to takové, jichž se používá u válečného námořnictva. Když Bigglesovy oči přivykly šeru, rozeznaly uocela zřetelně ještě dlouhou řadu kovových válců na konci zašpičatělých. Tyto válce byly uloženy ve výklencích, vytesaných ve skále nepochybně lidskou rukou. Biggles se nemusel dívat dvakrát aby poznal, že to jsou granáty.

Tímto objevem se situace zásadně změnila. Tohle místo tedy nebylo jen stanovištěm pro ponorku, ale vypadalo na válečnou námořní zbrojnici, skladiště střeliva, schopné zásobovat potřebným materiálem celé loďstvo. Navíc bylo možné položit kolem jeskyně

minová pole a tím ji chránit. Soustředování zásob patrně stále pokračuje: využívá se k tomu nevinně vypadajících džunek. Na druhém konci kráteru byla ještě jedna temná oblast, vypadající jako by skrývala další tajemství, ale Biggles už viděl dost. Věděl všechno co potřeboval vědět a měl jediný cíl: celý tenhle podnik zničit.

„Hrome, tihle chlapi jsou ale drzí! Co tomu říkáš?“ špitl Biggles Gingerovi do ucha. „Ti mají ale odvahu, když si zřídí takovýhle podnik na britském ostrově!“

Bigglesův zrak ještě naposledy přehlédl řadu zlověstně vyhlížejících min. Vesla se už už nořila do vody, aby zabrala k odjezdu, když mu náhle hlavou bleskla myšlenka – tak odvážná, že se mu na chvíli až zatajil dech. A je to vůbec odvážné? Uvědomil si, že jedna ponorka je venku.

Ginger ji přece viděl, když vyjela na moře a nemohla se vrátit, aniž by ji viděli nebo slyšeli. Ted' se však mohla vracet každou chvíli! Kdyby ted' dali jednu minu do tunelu, ponorka by se jí při průjezdu jeskyní nemohla vyhnout. Výbuchem by se tunel pravděpodobně propadl. Ale i kdyby se nepropadl, ponorka by se v lodní dráze potopila a zatarasila by tak výjezd z kráteru. Letadla královského britského letectva by pak ten úkol mohla v pravou chvíli dokončit. Všechno, co bylo třeba, mohl udělat on: umístit jednu minu na správné místo a pak prásknout do bot, uhánět směrem k *Nemesis*, odletět k torpédoorbci a ze Seafretu telegraficky zavolat vojenská letadla ze Singapuru. A kdyby se tenhle plán podařil, bylo by to mnohem účinnější a důslednější, tím si byl Biggles jist, než kdyby rovnou zavolali vojenská letadla, aby to místo bombardovala. Takhle totiž bylo zcela vyloučeno, aby některá z ponorek unikla, vzala

snad s sebou i posádku ostrova a podala pak svému hlavnímu štábu podrobnou zprávu o tom, co se stalo, takže by se pak nepřítel mohl pustit do dalších lotrovin jinde.

To všechno projelo Bigglesovi hlavou – mnohem rychleji, než si to lze přecíst – a když si pak celý plán v mysli ještě jednou probral, rozhodl se, že se hned pustí do práce, že to na místě provede.

„Nač myslíš?“ zašeptal Ginger, který ho soustředěně pozoroval.

„Já teď dám jednu tuhle minu do tunelu,“ prohlásil Biggles oním řízným tónem, jímž mluvil vždycky, kdykoli se rozhodl pro rázný čin.

„Takže to bude něco jako případ Zeebrugge v malém, jo?“ zazubil se Ginger.

„Přesně tak. Sed', a já se podívám, jestli ty mrchy nejsou navzájem spojené. Pozor, ať s člunem nevjedeš do některého z těch roubíků! To bychom vylítli až do nebe a těm šikmookým bychom připadali jako vrabci, co se vypravili na svůj první samostatný a nevydařený let.“

Ony ‚roubíky‘, o nichž se Biggles zmínil, byly ovšem hroty min, fungující jako spoušť: jakmile přijdou do kontaktu s něčím pevným, stlačí se úderník na zápalku a ta způsobí výbuch trhací nálože miny.

Biggles s uspokojením zjistil, že miny jsou spolu svázány pouze tak, aby mezi sebou zachovávaly stejné mezery a aby na sebe vzájemně nenarážely. Jednu z nich odvázat bylo mnohem lehčí než očekával, a tak už jen nařídil Gingerovi, aby se miny chopil a sám se posadil k veslům.

Ginger rozkaz uposlechl, ale svým úkolem nebyl nijak nadšen. Jako mnoho jiných lidí, nezvyklých

zacházet se silnými třaskavinami, i on se díval na všechno, co to obsahovalo, se značnou nedůvěrou a odporem. Přesto se však vyklonil nad zád' člunu a popadl minu za železný kroužek, který byl na ní právě k tomuto účelu upevněn. Držel minu stále ještě vykloněn z člunu a Biggles s ním v této poloze vesloval do tunelu.

„Dávej si pozor a nevraz do skály!“ varoval ho nervózně Ginger. „Krucinál, rozsviť tu svítilnu!“

„Už je to dobré, teď ji můžeš pustit,“ odpověděl Biggles. „A neznervózňuj mě a neremcej, nemám to rád, a ty taky ne. Ještě dvě minuty a jsme z toho venku!“

Ginger ten nebezpečný předmět pustil a zhluboka si oddechl. Nejradši by byl vykřikl radostí, protože se před nimi už rýsoval východ z tunelu. Pozoroval ten stále jasnější světlešedý otvor, k němuž se blížili, když tu ho náhle něco ucpalo. Ve stejné chvíli se ozval i hluboký hukot, který rozechvěl vzduch, a Gingerovi bylo okamžitě jasné, co to je.

„Tamhle je ponorka!“ vykřikl nepřirozeně a stísněně. „A míří sem k nám!“

Kapitola šestnáctá

Ve lvím doupěti

Byla to bezpochyby jedna z nejnebezpečnějších chvil v jejich dosavadních odvážných a dobrodružných akcích. Biggles ze sebe cosi vyrazil – Ginger nezaslechl co – a otočil člun bleskurychle do opačného směru, aby ho pak vši silou svých paží hnal zpátky do tunelu. Na přídi ponorky se rozsvítilo světlo, které jeskyni rozzářilo téměř denním světlem. Nato se ozval křik.

Biggles se však nezastavil. V tom zoufalém spěchu, aby unikl ponorce, docela zapomněl na minu, a tak když ji minuli sotva o decimetr, neubránil se Ginger zděšenému výkřiku. Kýlová voda jejich člunu minu rozkolébala a odkutálela do středu vodní dráhy.

„Neztrácej odvahu!“ vyštěkl vztekle Biggles. „Chci se dostat k tomu molu, to je naše jediná spása. Seber se! Musíme se dostat nahoru na tu stezku – a kdyby se tě někdo pokoušel zastavit, klidně vytáhni pistoli!“

Koncem tunelu vyrazili do kráteru, osvětleného měsíčním svitem, a Biggles až hekal, jak se celou svou vahou opíral do vesel. Moc dobře věděl, že jejich život či smrt může záviset na nepatrném zlomku vteřiny. Tajně doufal, že se dostanou k molu ještě dříve, než mina vybuchne, ale jeho naděje každou vteřinou slábla. Právě když uviděl, že se v oknech budov stále neobjevují žádná světla, vyrazily z ústí tunelu plameny a s burácením jako o soudném dni šlehaly do kráteru.

Biggles vesloval neúnavně dál, ale zabral už jen asi dvakrát. Pak cítil, že se pod jejich člun cosi přihnalo a rychlostí motorové barkasy je unášelo kupředu. Vesla sklesla podél boků, když se Biggles zachytil okraje člunu, aby ho to nevymrštilo přes palubu. Dřív než mohl cokoli podniknout, narazil člun do podvozku hydroplánu. Ten náraz byl tak silný, že se člun rozštípl o jeden z plováků letadla. V boku vznikla díra a člun se začal rychle potápět. Ginger se zachytil nepoškozeného plováku, takže se mu podařilo dostat se nahoru. Biggles tolik štěstí neměl a spadl do vody. Nakonec se přece jen zachytil poškozeného plováku, zavěsil se na něj a snažil se vypátrat, co se děje na břehu. „Pevně se drž!“ houkl na Gingera tlumeně. „A zbytečně se neukazuj!“

Ginger byl v té chvíli zcela zaměstnán tím, aby se udržel na plováku, takže nemohl pozorovat okolí. Voda všude kolem totiž bublala, vzdouvala se a pěníla. Při výbuchu vrazila do kráteru jako obrovitý vítr, vyšpláchla vysoko na skalní útes, odrazila se zpátky a srazila se s vlnou, vracející se od protější stěny.

Tohoto vlnobití nebyla ušetřena ani těžká ponorka. Zmítala se na vodě jako korková zátka a její ocelové pláty s hrůzným skřípotem narážely na molo. Děsivé byly i pohyby opuštěného lehkého hydroplánu. Letoun se vzpínal a vyhazoval zadkem jako nezkrocený divoký kůň; co chvíli ponořil vrtuli hluboko do vodních vln a vzápětí se zase postavil na ocas, až polovina jeho plováků čněla nad vodou. Kritický stav však naštěstí netrval dlouho. Jakmile první nápor přešel, začala se tato miniatura tornáda rychle zklidňovat.

Zato na břehu – pokud se vůbec stěny kráteru daly zvát břehem – se začaly dít podivné věci. Ze všech tří

níže stojících budov se vyhnuli lidé, vybíhali směrem k molu a někteří z mužů v tom chvatu vykřikovali úsečné rozkazy. Všude se objevila světla.

„Vypadá to jako úprk ze Sodomy a Gomory,“ ušklíbl se Biggles; jeho zvláštní smysl pro humor se ozval i v této kritické situaci. „Rád bych věděl, co ti chlapi teď asi mají za lubem.“

Zdálo se, že ani muži sami nevěděli, co by měli podniknout; nahrnuli se na konec mola, který byl nejbližší jeskyni a vzrušeně gestikulující tam rokovali a snažili se zřejmě vypátrat příčinu výbuchu.

Když se tam shromáždili všichni ostrované, uvědomil si Biggles, že lepší příležitost k úniku se jim už asi sotva naskytne. Nepochyboval, že se tunel propadl nebo že je přinejmenším natolik zatarasen troskami, že se jím nedá projet. A i kdyby koneckonců průchodný byl, oba letci stejně už neměli člun, takže jedinou cestu k úniku nabízela stezka po úbočí skalního útesu, po níž sem všichni ti lidé přišli. Věděl, že naděje na únik je velice malá, ale jiné cesty tu nebylo a za jasného denního světla, které na sebe už nedávalo dlouho čekat, by se jejich možnosti zcela určitě nezlepšily.

„Gingere,“ ozval se Biggles velice klidně.

„Ano, pane,“ odpověděl Ginger s klidem, který bývá důsledkem vědomí, že situace je natolik zlá, že už horší být ani nemůže.

„Hodlám vyrazit na vrchol toho kopce, dokud jsou ti pitomci všichni dole na molu,“ řekl Biggles. „To je naše jediná naděje. Pokud se dostaneme nahoru, můžeme se dostat taky zpátky k Algymu a to tak, že se vydáme do džungle. Jsi na to připraven?“

„Samozřejmě, Biggles!“

„Tak jdeme!“

Oba muži opustili své útočiště na hydroplánu a doplávali pár metrů k nejbližšímu místu, kde mohli vylézt na břeh. Dostali se tak bohužel blíže k mužům seskupeným na molu, ale jinou možnost neměli, protože na protější straně spadal útes strmě do moře.

Zpočátku měli štěstí. Vylezli na břeh. Voda z nich crčela jako z vodníků a skutečně se jim podařilo dostat se až nahoru na molo, když vtom se jeden z místních mužů ohlédl; patrně náhodou a bez důvodu. Ginger po očku sledoval ten shromážděný dav, a všiml si, že na ně ten chlapík upřeně zírá; zřejmě si uvědomil jejich neobvyklý zjev nebo cosi neobvyklého tušil. Pak na ně upozornil souseda, ten se také otočil a cosi vykřikl. Tak přiměl několik dalších mužů, že se ohlédl, a pak se už všichni vydali směrem k letcům. Nejprve šli volným krokem, ale když Biggles a Ginger svou chůzi zrychlili, přidal i dav a dal se do klusu. Biggles se tedy rozběhl, což bylo znamení pro jejich pronásledovatele: strhla se docela vážná honička. Obloha nahoře už začala přecházet do šeda a tu a tam probleskly růžové paprsky svítání.

Šplhat nahoru by byl tvrdý oříšek i za dobrých podmínek, protože skála se svažovala velmi příkře a schůdky byly vytesány jen na těch nejnebezpečnějších místech. Vzít takový sráz útokem – k tomu bylo třeba značné vytrvalosti. A tak než se oba letci dostali aspoň o kousek výš, velmi se zadýchali. Bigglese těšila jen jedna věc: zdálo se, že se dolů na molo vyhnula celá posádka nepřátelského tábora, což bylo naprosto přirozené, protože chtěli zjistit, co zavinilo ten výbuch. Z téhož důvodu však nahoře nebyl jediný muž, který by našim

letcům zatarasil cestu. Kdyby tam někdo z nepřátel zůstal, jejich útěk by byl od samého počátku beznadějný.

Zabočili na skalní výčnělek, kde zjistili neobyčejně příhodnou situaci. Každý z nich radostí vykřikl. Vedle stezky totiž ležela hromada šterku, kterou tam nechali dělníci; povalovaly se tam kusy kamení všech velikostí a tvarů, jak tam zůstaly při vytesávání schodů. Biggles se rychle vrhl k té haldě, kopal do kamenů a rukama nohama je svaloval dolů. Ginger mu začal pomáhat, takže na stezku pod nimi padala lavina kamení a prachu.

Když jejich pronásledovatelé viděli co se děje, se zmateným pokřikem se rozprchli a hledali chatrný úkryt na molu. A to právě Biggles chtěl: chtěl získat čas k odpočinku, aby nabrali nové síly, než se zase dají do běhu.

„Dokázali jsme to!“ vykřikl vítězoslavně, když se vyřítili za poslední záhyb cesty a zjistili, že jim k vrcholu kopce zbývá už jen dvacet metrů, zatímco jejich pronásledovatelé byli dobrých čtyřicet až padesát metrů za nimi. Biggles se však radoval příliš brzy, třebaže nemohl předpokládat, co je ještě čeká. Za skalním útesem zahlédli kuželovité slaměné střechy domorodých chýší a vzápětí se už vyřítil dav Dajaků, ozbrojených četnými domorodými zbraněmi, především krisy, jimiž dokáží dovedné ruce useknout hlavu stejně dokonale jako gilotina. Potvrdilo se tak to, čeho se Biggles obával už předchozího dne – že totiž nepřátelé využívají služeb těchto domorodců, které sem patrně dopravili z jejich původních obydlí na ostrovech v Čínském moři.

Zdálo se, že oběma letcům zbývá jediná naděje. Biggles zabočil k budově vysílací stanice, letěl jako střela k té stavbě vybudované na skále, jejíž těžké dveře z

hrubě otesaných fošen slibovaly záchranu. Budou však ty dveře odemčené? Kdyby nebyly...

Biggles se pokoušel otevřít, zatímco Ginger čelil domorodému davu s pistolí v ruce. Dveře se naštěstí snadno otevřely a oba muži vpadli dovnitř.

Tam seděli u stolu před moderním telegrafickým přístrojem dva chlapíci orientálního vzezření v modrých uniformách se zlatými prýmkami. Když oba letci vrazili dovnitř, vyskočili ti chlapíci, vytřeštěně zírali z jednoho na druhého, načež starší z nich sáhl do zásuvky a vytáhl pistoli.

Bigglesova pistole však vyštěkla první a drobný mužík se hroutil na zem. Ten druhý zmateně poskakoval kolem stolu a snažil se dostat ke dveřím. Ginger mu zastoupil cestu, když však dal Biggles pokyn „Nech ho odejít!“, ustoupil stranou, načež chlapík bleskově zmizel.

Bigglesova pistole vyštěkla první a drobný mužík se zhroutil.

Biggles za ním přibouchl dveře, zamkl a zasunul závoru. Pak se otočil a pátravě si prohlížel místnost. Pro Bigglese bylo příznačné, že u něho obecný zájem vždycky převládl nad zájmem osobním, což se projevilo i teď. Komodor nemařil čas úvahami jak se z té pasti dostat a vyhrkl na Gingera:

„Dovedeš s tímhle přístrojem zacházet?“

„Nevím, proč bych to neměl dokázat,“ odpověděl Ginger a přiskočil k telegrafu.

„Tak se tedy pokus dostat Singapur – na obvyklé vlnové délce,“ přikázal Biggles. „A jakmile navážeš spojení, řekni mi! Kdyby se ti do toho náhodou pletl telegrafista na torpédoborci, řekni mu, ať jen poslouchá a neruší vysílání.“ Když to dořekl, chopil se automatické pistole a vypálil na jakousi žlutou tvář, která se objevila v jediném okně, jímž byla tato stavba opatřena, v malém čtverci světla nedaleko dveří. Jedna okenní tabulka se rozprskla na střepy a tvář zmizela.

Ginger se ani neohlédl, protože už měl na uších sluchátka a otáčel černými knoflíky z vulkanitu.

Biggles se postavil vedle a s pistolí připravenou ke střelbě se díval do okna.

Nastala krátká chvíle ticha a pak cosi prásklo do dveří. Kolem okna tu a tam proběhla tmavá postava, ale Biggles je odháněl palbou. Teď byl ze všeho nejdůležitější čas. Kdyby se tu dokázali udržet do té doby až odešlou zprávu do Singapuru, už by se příliš nestaral, co bude potom. Viděl, že venku je jasný den a vzpomínal na Algyho. Dveře zaprašely až to otráslu celou budovou, ale nepovolily. Biggles nevěděl, jak dlouho mohou ty dveře odolávat, ale odhadoval to jen na pár minut. Náhle

se však ozval zvuk, jako když se štípe dřevo; dveřmi prorazil déšť kulometných střel a zaplnil místnost spoustou třísek. Protože však oba, muži byli mimo dosah kulometu, střely neškodně pleskaly do protější stěny.

„Máš nějakou naději?“ ptal se Biggles Gingera.

„Chytil jsem torpédoborec – silně, hodně silně, ale nejsem s to spojit se se Singapurem.“

„Tak se tedy o Singapur nestarej. Pošli tu zprávu Sullivanovi a požádej ho, ať to nejrychleji předá dál?“ řekl klidně Biggles, vytáhl z kapsy mapu a rozložil ji na stole. Chvíli ji pečlivě prohlížel, pak vzal tužku, kterou tam upustil telegrafista a hbitě formuloval zprávu do zápisníku. Vůbec přitom nedbal na to, že útoky na dveře s rostoucí intenzitou pokračují. Když dopsal, podal papírek Gingerovi a pak s pistolí v ruce zaujal hlídku pod oknem.

Udělal to v pravou chvíli: mezi úlomky roztříštěného skla se objevila hnědá ruka s pistolí, střela zasáhla desku stolu a strhla z ní dlouhý pruh kůže. Biggles včas uskočil a než mohl útočník znovu vystřelit, poskočil a vypálil na ruku z bezprostřední blízkosti. Venku se ozval jekot, pistole padla do místnosti a ruka se stáhla.

„Výborně,“ ozval se Ginger. „Sullivan zprávu převzal. Chceš mu ještě něco říct?“

„Řekni mu, že jsme v pěkné kaši ...“

„Už jsem mu řekl, kde jsme.“

„Tak to je fajn. Řekni mu ještě, ať se s námi netrápí a ať se kouká co nejrychleji spojit se se Singapurem.“

Ginger se věnoval svému úkolu, ale po chvíli se na Bigglese rozpačitě podíval: „To se tedy povedlo!“ vykřikl a pak ze sebe vychrlil:

„Mluvil jsem se *Seafretem*, ale když mě telegrafista řekl ‚Počkej! Počkej na...‘ přístroj mi najednou zmlkl. Už z něho nemůžu vyrazit ani hlásku.“

„To zřejmě ti chlapi venku přerázli přívodní kabel,“ odpověděl Biggles, aniž odvrátil oči od okna! „Jistě je napadlo, že bychom mohli radiotelegraficky volat o pomoc. Jen bych rád věděl, co měl telegrafista na *Seafretu* na mysli, když říkal, abychom počkali. Nač máme vlastně čekat? Ale ono teď nemá smysl nad tím dumat. Rád bych taky věděl, co se děje venku. Zdá se, že ty chlapy už přestalo bavit bušit do dveří.“

„Řekl bych, že tu nemůžeme vydržet, než přiletí britská vojenská letadla.“

Biggles zavrtěl rozhodně hlavou. „To určitě ne, o tom ani nemusíme mluvit,“ energicky zarazil tento směr rozhovoru. „To potrvá několik hodin. A kromě toho, tohle je to poslední místo, kde bych si přál být, až naše letadla začnou konat své dílo. Věř mi, tady by to za nic nestálo.“ Když domluvil, vyhlédl instinktivně z okna. Letmý pohled mu naprosto stačil. „Kriste pane!“ zaúpěl.

Venku uprostřed cesty stál na třínožce kulomet, vzdálený ode dveří necelých deset metrů a namířený proti nim; k zemi z něho visel jako přejetý had dlouhý pás nábojů. To ještě nebylo tak překvapující, naopak, takový obraz právě očekával, spíš ho udivilo, že je kulomet opuštěn. O něco níž vlekla tlupa mužů – někteří v uniformě, jiní, Dajaci, nazí – po stezce nahoru před jejich dveře mnohem těžší kulomet. Po skalách byli na různých stanovištích rozptýleni další muži, kteří pozorovali, co se bude dít. Podle jejich uniforem se dalo soudit, že to byli většinou důstojníci.

Rychlost a přesnost, s níž Biggles na tu nenadálou situaci reagoval, byla výsledkem dlouholetých zkušeností válečného letce. „Já si skočím pro ten kulomet,“ vyhrkl, „a ty mě chraň pistolí, jak to jen půjde!“ Ale to už odsunul závoru, dveře otevřel dokořán a uháněl ke kulometu.

Tohle bylo zřejmě to poslední, co ti venku očekávali. Nikoho přece nenapadne, že králík vyleze z nory, když na něj venku číhá smečka jezevčků. Jistě by ani jediný ze stovky velitelů nepředpokládal, že se stane něco, co právě udělal Biggles; dokonce by takovou možnost ani nepřipustil. Vypadalo to jako vyslovená sebevražda, ale jak už to bývá, právě ta neobvyklá taktika byla v téhle situaci tím největším kladem. Biggles tohle všechno samozřejmě věděl a nadto si dobře uvědomoval, že jakákoli nerozhodnost a váhání může jediné znamenat jejich záhubu. A tak byl odhodlán ke všemu.

Když Biggles vyběhl z budovy, oči všech venku byly upřeny na kuriózní sestavu, která sem táhla další kulomet. Domorodce sice mohlo zajímat co se děje uvnitř vysílací stanice, její vnější vzhled však byl pro ně v tu chvíli natolik nezajímavý, že pohled na dopravu kulometu poskytoval daleko více zábavy. A tohle všechno Bigglesovi nahrávalo: byl u kulometu dřív než si ho vůbec povšimli, vmžiku otočil hlavěň do opačného směru, sedl si do dřepu za něj a oběma palci stiskl dvojitou spoušť. Mířit nebylo třeba. Cíl byl velký a velice blízko. Z ústí hlavně vyšlehly žluté plaménky a zástup nepřátel se před proudem olova rozptýlil jako chuchvalec kouře ve vichru. Zasažení muži zůstali ležet tam, kde padli, ostatní se hnali hlava nehlava do úkrytu.

Biggles se nezaměřil jen na hlavní skupinu nepřátel, nýbrž občas stočil hlaveň kulometu do strany a pokropil střelami i okolní skály, za nimiž se skrývali diváci. Koule se odrážely od skal a jejich ozvěna rachot střelby zdvojnásobila. Štěkot kulometu však náhle ustal a Biggles vzápětí zjistil, že kulometný pás je prázdný!

„Pojď se mnou!“ zařval na Gingera, který se za ním krčil s pistolí v ruce. Pak se jediným skokem vrhli do džungle, vzdálené necelých deset metrů. Ginger Bigglese následoval. Jejich únik byl tak úspěšný, že Ginger při této potyčce nemusel vypálit jedinou ránu.

Spravedlivá odplata

Krátký úsek běželi oba muži houštinou po úzké stezce, ale pak Biggles odbočil stranou do bujného porostu. Věděl, že je budou pronásledovat Dajaci, kteří jsou v tomto prostředí jako doma a na stezce by je brzy dohonili. Proto když odbočili, přísně dbal na to, aby po sobě nezanechali stopy, které by je mohly prozradit. Ginger měl v tu chvíli neskutečný pocit – připadalo mu že se čas vrátil o několik let, a že si tu náhle hraje na Indiány: poslušně však následoval svého velitele.

Uvnitř lesa ještě panovalo kalné, šedivé přitímí, neboť propletené koruny stromů se nahoře spojovaly a nepropouštěly sluneční světlo; dole pak hustý porost téměř znemožňoval chůzi. Dostávali se vpřed jen tak, že neustále měnili směr a vybírali si nejschůdnější cestu. Po předchozím hluku a vzrušení měli dojem, že je všude klid a mír, ale Biggles se tím nedal oklamat; věděl, že nepřítel je hledá a že by mohl být nablízku.

Ginger si náhle uvědomil, že jsou z té pasti už venku – nebo téměř venku – a že se situace změnila tak rychle, že tomu ani nemohl uvěřit. „Kam se to ženeš?“ zašeptal.

„Abych pravdu řekl, nevolil jsem nějaký určitý směr cesty,“ odpověděl Biggles upřímně. „Šel jsem, kam mě nohy nesly a byl jsem rád, že vůbec někam jdeme. Ale teď se musíme pokusit dostat se dolů na pobřeží. Jen se modlím, aby Algy za tím ostrůvkem ještě čekal. Jestli

musel odletět – ale líp na to nemyslet! Jen pojd', pojd', nesmíme se zastavit. A hele, copak to je? Slyšíš?“

Nedaleko od nich mezi stromy se rozlehl divoký pokřik, pak znovu a nakonec zaslechli dupot v porostu.

Bigglesovi to bylo jasné: Dajakové jim jsou na stopě a mají je v patách. „Tak jen pojd'!“ zašeptal. „Nemá cenu pokoušet se projít tímhle porostem tak, abychom nezanechávali žádné stopy. Teď už jde jen o rychlost!“

Na následujících deset minut žádný z obou mužů nikdy nezapomněl. Zpočátku se snažili jít tiše, ale to bylo nemožné. Proto tento způsob cesty vzdali a snažili se postupovat co nejrychleji, bez ohledu na to, jaký při tom tropili hluk. Nehybný vzduch a mouchy, které se v celých mračnech zvedaly z vlhké půdy a pronásledovaly je ve stále větším množství, jim cestu rozhodně neusnadňovaly. Gingerovi připadalo, že se ten jejich útěk skládá ze sledu trýznivých švihů větvemi a kapradím, ale z Bigglesových zad nespustil oči a běžel mu těsně v patách. V jednom místě zapadli do mokřiny, v níž se povalovalo několik krokodýlů, ale ti netvoří se patrně vyděsili stejně jako prchající letci, neboť sebou mrskli do houští a zanechali za sebou jen hladkou stopu. Za bažinou se terén svažoval strmě dolů k moři, jehož sytou modř už mohli občas mezi listům stromů zahlédnout. Prodírali se k němu, klouzali, smekali se a padali na kluzké půdě, místy se dokonce kutáleli a chytali se kdejaké opory, jen aby se udrželi na nohou. Občas zaslechli jak to v křovinách za nimi v nebezpečné blízkosti praská.

Z lesa vyrazili na místě, které Biggles okamžitě poznal: bylo to poblíž onoho tekoucího písku, oni se mu však mohli naštěstí vyhnout. Několik set metrů vpravo

čněly tenké pilíře hřbitova ve vzduchu, posazeného obkročmo na skále nedaleko hřbetu skalního útesu. Biggles uchopil pravicí Gingeru za rameno a levou rukou ukázal k moři.

„Hrome! Co to támhle je?“

Ale nemusel ani ukazovat, Ginger už je viděl sám: tucet či ještě více letadel, seřazených ve tvaru šípu, jehož špička mířila přímo na ostrov.

„To jsou letadla typu Vildebeest!“ zařval vítězoslavně Ginger, když rozeznal tupé nosy a zvláštní hrbaté trupy těch letadel. „Jak jen ...“

„To nám může být jedno, jak se sem ta letadla dostala! Jen jdi dál!“ osopil se Biggles na Gingeru a rychle se ohlédl: Dajakové se právě vyrojili z džungle. Divoši uviděli svou kořist a spustili náramný pokřik.

Zjevení britských vojenských letadel bylo pro Bigglese stejným zázrakem jako pro Gingeru; bylo totiž jasné, že za tu pouhou hodinu, která uplynula od vyslání zprávy na Seafret, sem ze Singapuru nemohla doletět. Ted' však nebylo kdy nad tou záhadou bádát – Dajakové se blížili stále víc. Byli ted' vzdáleni už jen necelých padesát metrů, zatímco k pobřeží to bylo stále ještě skoro půl kilometru.

Když oba muži dorazili ke hřbitovu, mihl se nad Bigglesovým ramenem kris a odrazil se do skály před ním. Biggles si tedy uvědomil, že kdyby v běhu pokračovali, řítili by se do zkázy, protože už příští kris by se mohl strefit do jeho nebo do Gingerových zad. Letmo si všiml, že letadla klesají směrem ke středu ostrova. Hukot jejich motorů přehlušil všechny ostatní zvuky a Biggles si uvědomoval, že jejich výprava nebyla marná, ať už se stane cokoli. V jakémsi bujarém, radostném

vzrušení vytáhl pistoli, zamával jí kolem sebe a vystřelil. Pistole štěkala: Beng! Beng! Beng!, když zahájil palbu na dav divochů. Beng! Beng! Beng! To se přidala i Gingerova pistole.

Dajakové zřejmě dobře znali účinky střelných zbraní a tak se rozprchli, jako když do vrabců střílí. Každý hledal kde by se ukryl. A právě v tom okamžiku dopadla první bomba.

Biggles popadl Gingera za ruku a oba uháněli kupředu s novými silami, protože si právě aspoň chvilku oddechli. Uši jim zaléhaly od výbuchů bomb, ale to už konečně doběhli na místo, kde se skály svažovaly do zátoky. Ginger radostně vykřikl, protože zahlédl Nemesis, jejíž dvě kovové vrtule vytvářely dva blýskavé ohnivé oblouky. Letoun se lehce vznášel na hladině a pak se rozjel směrem k nim. Za chvíli sledovali, že se nos letadla obrátil k pobřeží a po chvilce se jeho kýl dotkl písčitého dna. Viděli, jak Algy vyskočil ze svého sedadla, na chvíli zmizel a pak se objevil s kulometem, který vysunul nad ochranné sklo. Ale to bylo také všechno, co stačili sledovat, protože právě v tom okamžiku měli dojem, že celý ostrov letí do vzduchu.

Ginger se později dušoval, že se jim půda ostrova pod nohama zdvihla o několik centimetrů, i Biggles připustil, že něco podobného nikdy nezažil, dokonce ani za světové války, třebaže exploze bomb se jistě daly srovnat s pověstným výbuchem skladiště munice v osadě Bailleul. Bylo to jako strašlivé hromobití, trvající po celou minutu.

Vzduchová vlna vymrštila Bigglese i Gingera do vzduchu, takže posledních dvacet metrů po skalnatém svahu urazili způsobem, který se podobal spíše válení

sudů než běhu. A jak už to za takových situací bývá, vtiskl se Gingerovi do paměti – když se ocitl na zádech – neobyčejně živý obraz: byl to obraz letadla na modré obloze. Letoun se vznesl kolmo nahoru a pak vířil jako suchý list ve vichru. Jeho pilot zápasil s řízením aby letadlo ovládl v sestupném vzdušném proudu, jaký se vyskytne jen málokdy.

Ginger se celý třásl, ale byl při smyslech. Vzdychl se a na Bigglesův příkaz se vydal k hydroplánu. Biggles zatím s pistolí v ruce zkoumal svah za nimi, kde by se snad mohli objevit Dajakové. Po těch však nebylo ani památky a tak Biggles následoval Gingeru k Nemesis.

Algy po něm mrkl.

„Pokud můžu soudit podle toho frmolu tady, tak ses asi docela dobře bavil,“ podotkl.

„Nebylo to špatné,“ zazubil se Biggles. „Kde se tu, hrome, všechno to letectvo vzalo?“

Algy pokrčil rameny. „Mě se neptej! Já o tom nevím nic víc než ty. Já totiž ...“ A Algy se odmlčel. Podivně se zatvářil a zahleděl se přes Bigglesovo rameno na horské úbočí porostlé džunglí.

Gingerovi, který jeho pohled sledoval v témže směru, se naskytla podivná podívaná. Přímou ze středu ostrova vystupoval bledě zelený průsvitný mrak, který vířil a vinul se jako skotská mlha za říjnového dne a pak v pomalých vlnách stékal po skalnatém svahu dolů směrem k moři. Jak se tak valil a potichu zahaloval celý les, listí stromů náhle měnilo barvu. Temná zeleň přesličníků přecházela ve žlut a smaragdová barva palmových korun se měnila ve špinavě bílou.

Když to postřehl Biggles, zbledl a vykřikl jediné slovo. „Plyn!“ To stačilo. Ještě než doznělo, byli všichni tři letci na svých místech v letadle.

Za minutu už Nemesis brázdila vodní hladinu a nechávala za sebou pruh vířící pěny. Pak pěna náhle skončila. To Biggles zvedl letoun z vody a zvolna stoupal k místům, kde se letadla typu Vildebeest zase šikovala do letového útvaru.

„Kampak?“ ptal se Algy.

„Rozhodně bychom si měli zaletět domů,“ odpověděl Biggles a díval se zeleným zamořeným vzduchem dolů na tu skličující spoušť, kde ještě před několika minutami byl živý les. „Ale nejdřív bychom měli prohodit pár slov se Sullivanem,“ dodal a obrátil letadlo k ostrovu Hastings.

O dvacet minut později Biggles přistál u kotviště, které, jak se ukázalo, zvolili nevhodně. Roloval po hladině k pobřeží nedaleko od ztroskotaného *Seafretu*, kde je už očekával hlouček lodních důstojníků. Z velké dálky k nim doléhal hukot množství leteckých motorů, tu sílící, tu zase slábnoucí podle momentálního směru a síly brízy. Když Biggles vystoupil na břeh, uviděl celý šik vracejících se letadel typu Vildebeest. Ukázal na ně a obrátil se k veliteli torpédoborec

„Sullivan, mohl byste mi něco prozradit?“ řekl komodor. „Mohl byste mi říct, jak se vlastně stalo, že ta letadla přiletěla v tak příhodný čas?“

Velitel torpédoborce se usmál. „To je jednoduché,“ odpověděl. „Já jsem je tam poslal.“

„Vy že jste je poslal?“

„Ovšem. Nebo si snad myslíte, že jsem nemá tvář?“

Biggles se poškrábal na hlavě. „Já opravdu nevěděl, co si o tom mám myslet,“ přiznal se komodor. „Vy jste musel mít nějaké vnuknutí! Jak je to možné?“

„Bylo to zkrátka tím, že se Algy nevrátil. Přiznám se, že mi to nahnalo pořádný strach a že mě to pěkně potrápilo. Říkal jsem si, že *Nemesis* je naše poslední stéblo, kterého se můžeme chytit, náš jediný dopravní prostředek. To jsem si tedy říkal a tak mi zbývala jediná možnost, totiž spojit se s hlavním štábem naší letecké základny v Singapuru a požádat je o pomoc pro sebe i pro vás. Bylo jasné, že dříve či později odtud musíme odejít a já jsem nechtěl mít pocit, že jsem vás opustil, že jsem se ani nepokusil vás hledat. Právě tu přistál velitel Gore-Allison se skupinou svých letounů a já mu celý náš příběh vyprávěl, když přišla ta vaše zpráva. Velitel letky tedy pochopitelně ihned odletěl na Sloní ostrov. Doufám, že tam odvedl dobrou práci.“

„To jo,“ souhlasil Biggles vážně. „Na tom ostrově nezůstala živá duše, o to se s vámi vsadím, jediný živáček, ať je to člověk, krokodýl nebo moskyt.“

Sullivan se zatvářil nedůvěřivě.

„Tu sebranku totiž vyhubil plyn,“ dodal Biggles na vysvětlenou. „Nevěděl jsem, že naši hoši dnes vozí v letadlech plynové bomby.“

„A kdo vám řekl, že mají takové bomby?“

„To je snad velice pravděpodobné, ne?“

Sullivan zavrtěl hlavou. „Pochopil jste to špatně,“ řekl po chvíli, „ale mám dojem, že vím, co se vlastně přihodilo. Naše letadla měla obyčejné, vysoce výbušné bomby o váze šedesáti kilogramů a ty nejspíš zasáhly nepřátelské skladiště s plynovými granáty.“

„Skladiště s plynovými granáty? Prosím vás, kde jste na tohle přišel?“

„Když jsme z džunky donesli na palubu torpédoborce jedno z těch torpéd, napadlo mého dělostřeleckého důstojníka vzít si také pár z těch granátů, co džunka vezla, abychom se pokusili zjistit jméno firmy, která je dodala. A pak mi říkal, že to jsou vesměs plynové granáty – aspoň všechny ty, které jsme na palubu přinesli.“

„Hernajs! Chcete tím říct, že ti lotři používali plynové granáty, když šlo do tuhého?“

Sullivan rozhořčeně přikývl. „Nemyslím, že by je tam měli jen jako lodní zátěž,“ podotkl drsně.

„Tak si tedy plně zaslouží, že je do vzduchu vyhodily ty jejich vlastní zatracené petardy,“ prohlásil mstivě Biggles. „Zdá se, že nějaká spravedlnost – i když dost komická – přece jen existuje, a v tomhle případě jí patří mé plné uznání.“

Biggles se otočil protože se chtěl podívat, jak v zátoce přistávají letadla Vildebeest.

„Co teď chcete podniknout?“ zajímal se Sullivan.

Biggles se na něj ohlédl. „Co myslíte, pošlou sem ze Singapuru loď, aby vás odvezla?“ zeptal se.

„Ano, britský torpédoborec je už na cestě.“

„V tom případě tedy co nejrychleji zmizím, abych chytil ten správný vítr na cestu domů,“ řekl Biggles. „Ti pánové, co nás na tenhle výlet poslali, už určitě hoří nedočkavostí, aby se dozvěděli co se vlastně děje. Nepřipadá mi příliš moudré abychom tak choulostivé informace svěrovali obvyklým dopravním cestám.“

„Přece byste neodešel a neřekl nám co jste na tom ostrově všechno zažili!“ naléhal Sullivan.

Biggles nevypadal příliš nadšeně, ale přece jen se nechal přemluvit. „Můj milý příteli, něco takového bych vám přece nemohl udělat. Co kdybychom dnes uspořádali takovou klidnější večeři na oslavu toho, že tahle celá záležitost skončila? Tam vám budu o tom všem vyprávět.“

*Pistole štěkala Beng! Beng! Beng!, když Biggles zahájil palbu
na dav divochů ...*

Kapitola osmnáctá

Na závěr

Za deset dní nato v podvečer vstoupil Biggles do obývacího pokoje svého vlastního londýnského bytu. Podíval se na Algyho a na Gingera, kteří vypadali, že se ho už nemohou dočkat, zapálil si cigaretu a mrštil zhaslou sirkou do krbu.

„Tak co? Povědej!“ vyzval ho netrpělivě Ginger.
„Copak říkal ten chlápek?“

Biggles se zamračil. „Ministrovi zahraničí přece nesmíš říkat chlápek!“

„Hele, uslyšíš i horší věci, jestli nám hned neřekneš, co ten chlápek říkal,“ zubil se Ginger.

„No dobrá, když to musíš vědět. Řekl mi: Děkuji vám!“

Ginger zmateně zamžikal. „Co že říkal ten chlápek?“

„Děkuji vám! Anebo, abych byl naprosto přesný, řekl mi: Velice vám děkuji.“

„A to je všechno?“

„A cos čekal? Ty sis myslel, že mi dá snad hubičku?“

„To ne, ale chceš tvrdit, že po tom všem, co jsme udělali, tohle stačí?“

„Když se nad tím zamyslíš, tak nemůžeš chtít, aby řekl víc, ledaže by na to složil nějakou písničku nebo taneční kreaci. Co ty na to?“

„To určitě. Ale přece jen by měl něco udělat – dát nám každému například zlaté hodinky.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Vláda nevyjadřuje své díky tím, že by rozdávala hodinky,“ odpověděl letec. „A tys přece dostal něco lepšího než hodinky. Tvoje jméno je zapsáno v archívech britského impéria. Stojí tam, že prokázal státu mimořádné služby a jednoho dne se ti to může vrátit v podobě velmi výnosného místa. Kdybys pracoval pro stát tak dlouho jako já, věděl bys, že *statečnost je sama sobě odměnou*.“

„No dobře, pokud je to všechno, můžeme vyrazit a koupit si něco dobrého k večeři,“ navrhl Algy a vstal.

„Není třeba,“ usmál se Biggles. „Lord Lottison byl tak laskav a všechny nás pozval, abychom s ním dnes povečeřeli v jeho domě. Aby se totiž i někteří členové ministerské rady mohli dozvědět z první ruky co všechno se přihodilo během operací britského vojenského letadla *Nemesis* v úžinách Mergujského souostroví. Takže se zvedejte a vemte si na sebe svoje nejlepší slintáčky a krejzlíčky. Ale pořádně sebou hod'te, ministři nemají rádi, když je člověk nechá dlouho čekat.“

OBSAH

Neobyčejná zpráva o počasí
Důležitý rozhovor
Zkáza lodi, která byla návnadou
Nezvěstný
Zoufalý boj
Směrem do džungle
Noc v bažině
Stíny na břehu
Špeh
Odvážný plán
Příšery z hlubin
Sloní ostrov
Příšerné útočiště
Kde je torpédoborec?
V pasti
Ve lvím doupěti
Spravedlivá odplata
Na závěr

W. E. Johns

BIGGLES VZDUŠNÝ KOMODOR

Ilustrace Zdeňka Buriana

Vydalo ve společné koprodukcí nakladatelství
Toužimský & Moravec

a nakladatelství RIOSPORT – PRESS – Praha

Vedoucí edice Jaroslav Kalát

Náklad 20 000 výtisků

Vytiskly Brněnské papírny z dodaných předloh
pro reprodukci

ISBN 80-856-1108-2

Doporučená cena 42 Kčs